İş arkadaşını her gün görüyorsun.
Peki, onu gerçekten tanıyor musun?

İŞ ARKADAŞI

FREIDA McFADDEN

NEW YORK TIMES'IN 1 NUMARALI ÇOKSATAN YAZARI

Çeviren: Zehra Uzun

"Akşamın geç vaktinde bir Freida McFadden kitabına başlamayın. Yoksa bütün gece uykusuz kalırsınız!"
—*Unforgivable*'ın çoksatan yazarı Natalie Barelli

İki kadın.
Sırlarla dolu bir ofis.
Geri dönüşü olmayan korkunç bir suç.

Dawn Schiff tuhaf biriydi.

En azından Dawn'ın muhasebeci olarak çalıştığı besin takviyesi firması Vixed'daki herkes öyle düşünüyordu. Asla doğru şeyi söylemezdi. Hiç arkadaşı yoktu. Her gün saat tam 08.45'te masasında olurdu.

Dolayısıyla bir sabah ofise gelmeyince, beş yıldır firmanın en iyi satış temsilcisi olan iş arkadaşı güzel ve popüler Natalie şaşkınlığa uğradı. Sonra her şeyi değiştiren tedirgin edici, isimsiz bir telefon aldı…

Anlaşılan Dawn yalnızca dışlanmış biri değildi; yakınındaki biri tarafından hedef alınmıştı. Ve şimdi Natalie, geri dönüşü olmayan biçimde Dawn'a bağlanmış, kendini, onu merak içinde bırakan bir kedi-fare oyununun ortasında bulmuştu: Asıl kurban kim?

Son derece açık olan bir şey vardı: Biri Dawn Schiff'ten nefret ediyordu. Hem de onu öldürecek kadar.

İş Arkadaşı, *New York Times* çoksatan yazarı Freida McFadden'dan geçmişin günümüze hangi karanlık şekillerde sirayet edebileceğini ve bunun ölümcül sonuçlarını işleyen, elinizden bırakması imkânsız bir gerilim.

kDesigners

www.olimposdukkan.com
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayin

İş Arkadaşı
Freida McFadden
Orijinal Adı: The Coworker

Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay
Çeviren: Zehra Uzun
Editör: Aydan Yalçın
Son Okuma: Elif Nihan Akbaş
Sayfa Tasarımı: Fatma Can Yıldırım

1. Baskı: Nisan 2025
ISBN: 978-625-5919-13-7

OLİMPOS YAYINLARI
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056
www.olimposdukkan.com - info@olimposyayinlari.com.tr

Baskı: KA BASIM
Topkapı Mahallesi Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Hanı
No:15 Kat:4 Zeytinburnu / İstanbul Sertifika No: 44064

İŞ ARKADAŞI

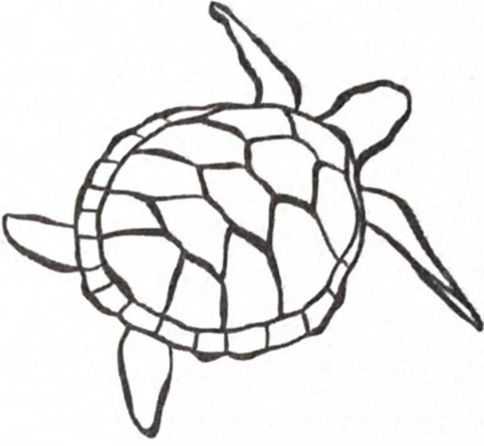
FREIDA McFADDEN

Çeviren: Zehra Uzun

OLİMPOS®

Aileme

GİRİŞ

BİR GÜN ÖNCE

Kime: Seth Hoffman
Kimden: Dawn Schiff
Konu: ÖNEMLİ

Seth,

Acilen konuşmamız gereken hassas bir konu var. Senin için uygun olan en kısa zamanda odanda toplantı yapmayı rica ediyorum.

Saygılarımla,
Dawn Schiff

Kime: Dawn Schiff
Kimden: Seth Hoffman
Konu: Ynt: ÖNEMLİ

Tabii, olur. Odama gel.

Kime: Seth Hoffman
Kimden: Dawn Schiff
Konu: Ynt: ÖNEMLİ

Seth,

Toplantı sırasında hazır bulunduğundan ve seninle paylaşma zorunluluğu hissettiğim, potansiyel olarak can sıkıcı meseleyi tartışmak için yeterince vaktimiz olacağından emin olmak istiyorum. Bu yüzden görüşmemizi önceden planlamayı tercih ederim. Toplantımızın başka bir mesele yüzünden bölünmesini ya da daha da kötüsü, odana gelip de seni bulamamayı istemem. Dolayısıyla bana randevu verirsen daha rahat hissederim. Takvimini kendiminkiyle karşılaştırıp önümüzdeki 48 saat içinde ikimiz için de uygun altı potansiyel randevu tarihi belirleyebilirim, sen de bu tarihlerden kendin için en uygun iki tanesini işaretlersin ve en nihayetinde ikimiz için de uygun olanda karar kılarız.

Saygılarımla,
Dawn Schiff

Kime: Dawn Schiff
Kimden: Seth Hoffman
Konu: Ynt: ÖNEMLİ

Yarın saat 2 nasıl?

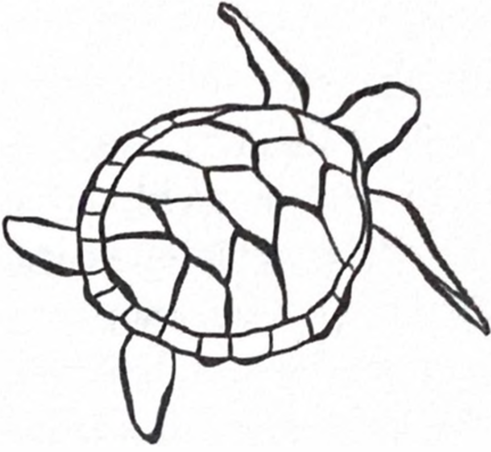
Kime: Seth Hoffman
Kimden: Dawn Schiff
Konu: Ynt: ÖNEMLİ

Zamanlanmış toplantımızın detayları şu şekildedir:
Yer: Seth Hoffman'ın odası
Saat: 14.00
Takvimime ekledim.

Saygılarımla,
Dawn Schiff

BİRİNCİ BÖLÜM

BİR

GÜNÜMÜZ

NATALIE

Sabah ofise girdiğimde Dawn masasında değildi, bu da dünyanın sonunun geldiğini gösteriyordu.

Şaka şaka. Tabii ki dünyanın sonu gelmemişti ama Dawn'ı tanısaydınız ne demek istediğimi anlardınız.

Son dokuz aydır Dawn Schiff, ikimizin de çalıştığı besin takviyesi firması Vixed'daki bölmemin hemen yanındaki bölmede çalışıyordu. Onun günlük rutinine göre saat kurabilirdiniz. 08.45'te masasında olurdu. 10.15'te tuvalet molası verirdi. 11.45'te dinlenme odasına gidip öğle yemeğini yerdi. 14.30'da bir tuvalet molası daha verirdi. Ve tam 17.00'da bilgisayarını kapayıp paydos ederdi. Dünyadaki bütün saatlerin kaybolmasına neden olan bir felaket yaşansaydı Dawn'ın ne zaman tuvalete gittiğine bakarak saati belirleyebilirdik. Hem de *saniyesi saniyesine*.

Ben işe genellikle sekiz otuzla dokuz arasındaki o yarım saatlik dilimde gelirdim. Şey, dokuz *civarı* diyelim. Her şey kusursuz ilerlediğinde sekiz buçukta geldiğim de oluyordu. Ama anahtarlarımı her gün aynı yere, ön kapının hemen yanındaki masanın üzerine koymama rağmen bazı geceler ayaklanıp başka yere gidiyorlardı. Sonra onları aramak zorunda kalıyordum.

O olmazsa trafiğe takılıyordum. Dorchester Bulvarı'nda o kadar çok trafik olurdu ki işe gidiş geliş saatlerinde resmen otoparka dönerdi.

Bu sabah ışıklar hiç insaflı değildi ama neyse ki trafik azdı, bu sayede saat dokuza on kala Vixed'a ev sahipliği yapan geniş ofise girdim. Ofisin ortasına sıralanmış birbirinin aynı bölmelerin yanından geçerken kırmızı topuklularım linolyum zeminde tıkırdıyor, başımın tepesindeki floresan lambalar yanıp sönüyordu. Kendi bölmeme oturmadan önce, selam vermek üzere elim havada Dawn'ın bölmesinin önünden geçerken birden durdum.

Yerinde yoktu.

Dawn'ın programı ne kadar tuhaf olursa olsun bugün ona uymamış olması daha tuhaftı. Yokluğunun felaket habercisi olduğunu düşünmeden edemedim. Ne de olsa Dawn asla geç kalmazdı. *Asla.*

"Natalie! Hey, Nat! Bil bakalım ne oldu?!"

Kim'in sesini duyunca bakışlarımı Dawn'ın bölmesinden ona çevirdim. Uzun koridorda âdeta sekerek yanıma geliyordu, bronzlaşmış yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

Kim Healey iş yerindeki en yakın arkadaşımdı fakat işim gitgide bütün hayatım hâline geldiği için bu aynı zamanda genel olarak da en yakın arkadaşım olduğu anlamına geliyordu. Kim iki hafta önce balayından dönmüştü ve teni muazzam biçimde bronzlaşmış, eskiden koyu kahverengi olan saçının rengi açılmıştı. Hatta hâlâ hafiften kum ve güneş kremi kokuyordu. Muhteşem görünüyordu ve onun adına çok mutluydum. O kadar ki onu sadece yüzde on kıskanıyordum. Sahiden ama, tıpkı düğününde çakırkeyif kafayla yaptığım konuşmada söylediğim gibi ona tüm kalbimle mutluluklar diliyordum.

Bakışlarımı siyah-beyaz desenli Ann Taylor elbisesinde gezdirip belli belirsiz karnını görünce, "Hamilesin!" diye cırladım.

Yüzündeki gülümseme ânında soldu. "*Hayır.* Hamile *değilim.* Onu da nereden çıkardın?" Belinin üstüne bağladığı kemeri çekiştirdi. "Bu elbise beni şişman mı gösteriyor?"

"Hayır! Ah, Kim, tabii ki hayır!" Kendimi savunmam gerekirse *bil bakalım ne oldu* demesi kulağa sanki bebek haberi verecekmiş gibi gelmişti. Son zamanlarda yaşıtım kadınlardan aldığım tek haber hamile olduklarıydı –sanki verebilecekleri heyecan verici tek haber buydu– ve Kim de *balayından* dönmüştü. "*Hiç* de bile. Öyle dediğim için *çok* üzgünüm. Sandım ki..."

Kim hâlâ utangaçça elbisesini çekiştiriyordu. "Öyle demenin bir sebebi olmalı."

Hayalimde kendi kafama vurdum. "Yok, yemin ederim ki yok. Hem herkes balayında bir iki kilo alır. Sana çok yakışmış."

Ama Kim beni dinlemiyordu. Boynunu çevirmiş, kendi poposunu görmeye çalışmakla meşguldü.

Boğazımı temizledim. "Şey, ıı, sen ne diyecektin?"

"Ah." Gülümsemeyi başardıysa da önceki coşkusu sönmüştü. "Tişörtler geldi. Toplantı odasına koydum."

Aaah, işte *bu* iyi haberdi! Kim'in peşinden toplantı odasına girdiğimde sahiden de köşede hafif ezilmiş kahverengi bir koli vardı. Hemen koşup ağzını açtım. "Sen baktın mı?"

"Göz attım. Hepsini saymadım."

Tişört dolu koliyi karıştırıp içlerinden birini elime aldım. Camgöbeği rengindeydi ve üzerinde bütün gerekli bilgiler yer alıyordu. 5K Yardımseverlik Koşusu. Serebral palsi araştırmaları yararına. Elimdeki tişört M bedendi ve gayet iyi görünüyordu. Bu kadar gecikmelerinden ötürü endişeliydim; aslında geçen hafta gelmeleri gerekiyordu ancak bugün, yani salı günü gelmişlerdi. Düzenlediğim yardımseverlik koşusu cumartesi günüydü.

"Harika olmuşlar, Nat," dedi Kim sevinçle. Bu koşuyu organize etmemde inanılmaz emeği vardı, o olmasaydı yapamazdım. "Herkes geldikten sonra dağıtırız."

Her şeyin planladığımız gibi ilerlemesiyle rahatlayarak başımla onayladım. "Bu arada," diye ekledim, "Dawn'ın izin alıp almadığından haberin var mı?"

Kim tişörtlerden birini alıp bana hâlâ bebek çıkıntısı varmış gibi görünen gövdesine tuttu. "Yoo. Neden sordun?"

"Gelmemiş de."

"Eee? Geç kalmıştır."

"Anlamıyorsun." Tişörtleri koliye geri koydum. "Dawn asla geç kalmaz. *Asla*. Burada çalışmaya başladığından beri bir kere bile gecikmedi. Her zaman 08.45'te gelir."

Kim kol saatine göz attı, sonra bakışlarını bana çevirip aklımı kaçırmışım gibi baktı. "Yirmi dakika geç kalmış işte. Ne var bunda?"

Dawn'ın yapacağı şey değildi. Dahası henüz Kim'e söylemediğim bir durum vardı. Dün öğleden sonra Dawn bana tuhaf bir e-posta atıp iş çıkışı benimle "çok önemli bir mesele" hakkında konuşmak istediğini söylemişti. Fakat ben bütün öğleden sonrayı bayi ziyaretinde geçirdiğimden ofise döndüğümde o çoktan gitmişti.

Son derece önemli bir mesele. Acaba bahsettiği...

Hayır. Muhtemelen o değildi.

"Umarım iyidir." Başımı iki yana salladım. "Belki kaza yapmıştır."

Kim kıs kıs güldü. "Ya da belki sonunda intihar etmiştir."

"Keş şunu," diye mırıldandım. "Çok ayıp."

"Yapma ama. O kadın çok garip biri ve bunu herkes gibi sen de biliyorsun. Sonuçta onun yanında oturmak zorunda olan sensin."

"O kadar da kötü değil."

"Kötü değilmiş!" diye cırladı Kim. "Ofiste robot varmış gibi hissediyorum! Ayrıca kadının kaplumbağa takıntısı var. Kim *kaplumbağaları* o kadar sever ki?"

Tamam, Dawn'ın biraz tuhaf olduğunu inkâr etmeyecektim. Hatta *bayağı* tuhaftı. Firmadakiler arkasından dalga geçerdi. Ve evet, kaplumbağaları yetişkin bir bireyin sevmesi gerekenden çok daha fazla seviyordu. Ama çok iyi biriydi. Onu biraz olsun tanısalardı daha iyi davranırlardı.

Gerçi benim de onu çok yakından tanıdığım söylenemezdi. Hep akşam yemeğine davet etmek istediysem de bir türlü fırsat bulamamıştım. Birkaç hafta önce cuma günü iş çıkışı birlikte asansörle aşağı inerken ona bir planı olup olmadığını sorduğumda, bunu sormama çok şaşırmış gibi bakmıştı. *Evde yemek yiyeceğim. Yalnız başıma.* Bana katılmasını isterdim ama erkek arkadaşımla buluşacaktım, o da gelirse tuhaf olurdu.

Onu yemeğe davet edecektim. Hiç kuşkusuz. Sadece önce 5K koşusunu aradan çıkarmak istiyordum.

"Neyse, ben artık işe döneyim." Kim kol saatine baktı. "Bazıları gibi Ayın Satış Elemanı değilim ne de olsa."

Yanaklarım kızardı. Benim satış rakamlarım firmadaki diğer herkesten daha iyiydi ama bunun için canla başla çalışıyordum. "Sen bu ay evlendin. Düşük satış için bahanen var."

"Neyse, neyse." Kim omzunu silkti çünkü gerçekten o kadar da umursamıyordu. Kocasının dünya kadar parası vardı. Yakın gelecekte gerçekten hamile kalacak ve o zaman işi bırakıp bir daha asla çalışmayacaktı. "Sana tişörtler konusunda bol şans diliyorum. Sonra görüşürüz."

Kim muhtemelen bölmesine ama büyük ihtimalle üçüncü ya da dördüncü kahvesini almak üzere dinlenme odasına gittikten sonra tişörtlerin bulunduğu kolinin ağzını kapayıp kendi bölmeme döndüm. Oraya vardığımda masamın üzerinde daha önce görmediğim bir şey vardı.

Bir kaplumbağa heykelciği.

Küçüktü; işaret parmağım kadar ya vardı ya yoktu. Yeşil-mavi renkteydi ve kabuğunun üzerindeki geometrik desenler

floresan ışıkları altında parlıyordu. Başı yukarıdaydı, boncuk boncuk gözleriyle doğruca bana bakıyordu.

Bundan bir süre önce Dawn, bana masama koymam için kaplumbağa heykelciği hediye etmişti. Çok ince bir düşünceydi ve kaplumbağa linolyum zemine düşüp onlarca küçük parçaya ayrıldığında çok üzülmüştüm. Ama o kaplumbağanın yerine yenisini almamıştı. Hem o, şu anda masamın üzerinde duran kaplumbağadan farklıydı.

Heykelciği alıp parmaklarımın arasında yuvarlayarak pürüzsüz yüzeyini okşadım. Bu kaplumbağanın burada ne işi vardı? Onu buraya kim koymuştu?

Dawn mıydı?

Ama o olamazdı. Dün akşam ofise döndüğümde Dawn çoktan gitmişti. Bugün de henüz gelmemiş gibi görünüyordu. O hâlde bu kaplumbağayı masama nasıl koyabilirdi ki?

Kaplumbağayı masamın üzerine geri bırakırken parmaklarımda leke olduğunu gördüm. Heykelciği elime aldığımda parmaklarıma kırmızı bir şey bulaşmıştı. Avucuma bakarken neye dokunduğumu anlamaya çalıştım. Kaplumbağa yeşil olduğundan boya olamazdı. Ketçap mıydı?

Hayır, ketçap da olamazdı. Rengi çok koyuydu ve yapış yapış değildi. Ayrıca tatlı kokmuyordu. Neredeyse... metalik kokuyordu.

Neydi bu?

Parmak izlerimin girintilerine dolan koyu kırmızı maddeyi incelerken kulağıma bir telefonun sesi geldi. Dawn'ın bölmesinde çalıyordu.

Oraya gidip bölmenin girişinden içeriye baktım. Hâlâ boştu. Belki de Dawn sabah erken gelmişti, şimdi de tuvaletteydi? Burada olmalıydı, o küçük kaplumbağayı masama bırakan o olmalıydı, ceketi koltuğunun arkasında asılı olmasa bile. Bilgisayarının ekranı karanlık olsa bile. Ekran koruyucu değildi, dümdüz kapkaraydı.

Masasındaki telefon hâlâ çalıyordu. Normalde arayanın numarası ekranda görünürdü ama bu sefer görünmüyordu. Gizli numaraydı.

Ahizeyi kaldırdım. Onun telefonlarına cevap vermek benim işim değildi ama bugün izinliyse en azından çıkabilecek sorunlarla ilgilenmeye çalışmalıydım. Dawn da benim için aynını yapardı. Hep başkalarına yardım etmeye çalışır, hatta bunun için gereğinden fazla çabalardı.

Acaba dün benimle ne hakkında konuşmak istemişti? *Son derece önemli bir mesele.* Dawn öyle biriydi ki buzdolabındaki kirli süt kutusundan da bahsediyor olabilirdi ölümcül bir kanser teşhisinden de. Endişelenmeye gerek yoktu.

"Dawn Schiff'in masası," dedim.

Hattın diğer ucundaki kişi konuşmadı, daha ziyade hırıltıyla nefes alıyor gibiydi.

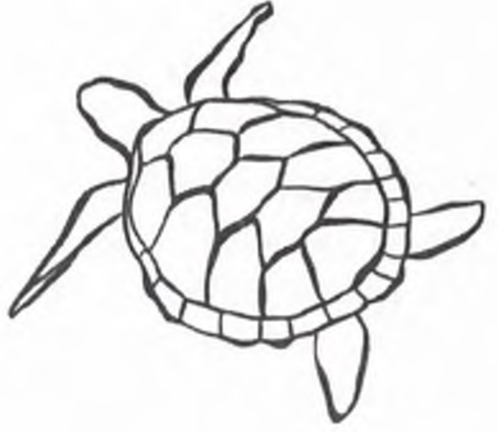
"Alo?" dedim. "Orada kimse var mı?"

Yine konuşmadı. Tam telefonu kapayacakken acı dolu bir kadın sesi, içimin ürpermesine neden olan üç kelime söyledi:

"Bana yardım et."

Sonra hat kesildi.

İKİ

Şaşkınlık içinde ahizeye bakarken yüreğim sıkışmaya başladı.

Bana yardım et.

Dawn'ın sesine çok benziyordu ama sadece üç kelimeyle bundan emin olamazdım. Fakat her kimse bir hayli histerikti. Paniklemişti.

Bana yardım et.

Sonra hat kesilmişti, şimdi çevir sesi yankılanıyordu.

Sabah Dawn'ı göremeyince aklımdan bir sorun olabileceği geçmişti ama öyle çok üzerinde durmamıştım. Yanlış mı yapmıştım? Dawn'ın başına korkunç bir şey mi gelmişti?

Tehlikede miydi?

Çantamdan telefonumu aldım. Rehberimde Dawn'ın adını bulup numarasına tıkladım. Birkaç kez çaldıktan sonra monoton sesini duydum:

Dawn Schiff'in cep telefonuna ulaştınız. Şu anda size cevap veremiyorum. Bip sesinden sonra adınızı, sizi geri arayabileceğim numaranızı ve alternatif iletişim numaranızı bırakıp beni arama sebebinizi bildirin lütfen.

Bunun yerine telefonu kapayıp ona mesaj attım:

Selam Dawn, her şey yolunda mı?

Gözlerimi ekrana dikip cevap yazdığını gösteren küçük noktaların belirmesini bekledim ama belirmediler.

Bir şey yapmalıydım. Seth'le konuşmalıydım.

Seth Hoffman, Vixed'ın Dorchester şubesinin müdürüydü ve burada benden eskiydi. Onunla birbirimizi anlıyorduk – o beni serbest bırakıyordu, ben de müthiş satışlar yapıyordum. Müşterilerime harcadığım her kuruşun hesabını sormayan ya da zamanımı nasıl geçirdiğime dair beni sorguya çekmeyen bir patronumun olması güzeldi. Karşılığını vermesem durum farklı olurdu tabii ama Seth bana güveniyordu.

Odasının aralık kapısını tıklattım. Seth'in sekreteri vardı ama kızcağız hepimizin sekreteri gibiydi ve Seth'in odasına kimin girip çıktığını denetlemiyordu. Bu yüzden Seth içeri girmemi söylediğinde direkt girdim.

Kim ve ben burada çalışmaya ilk başladığımızda patronumuzun ne kadar sevimli olduğu hakkında kıkırdardık. Seth şimdi kırklarının ortasındaydı –benden on beş yaş büyüktü– ama yaşını göstermiyordu. Gözlerinin çevresinde gülümsediğinde kırışan çizgiler vardı, şakaklarındaki kırlar çekiciliğine çekicilik katıyordu, her zaman kravat taksa da asla boğazına kadar çekmezdi.

Beni görünce, "Hey, Nat," dedi. "Ne oldu? Bir sorun mu var?"

"Aslında var." Masasının önünde duraksadım. Onunla endişelerimi paylaşmak istiyordum ama aşırı abarttığımı düşünmesini istemiyordum. "Dawn bugün izin mi aldı?"

Koyu kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı. "Hayır. Almadı. Neden sordun? Gelmedi mi?"

Benim gibi Seth de Dawn'ın bir ana saat tarafından yönetiliyormuşçasına hareket ettiğini biliyor olmalıydı. "Henüz onu görmedim."

"Aa," dedi.

Kahretsin. Dawn'ın onu aramış olmasını umuyordum. Büyükannesinin hastalandığını, bugün gelemeyeceğini söylemiş olmasını. "Aradım ama açmadı. Ayrıca..."

Seth kaşlarını çattı. "Ayrıca ne?"

"Dawn'ın bölmesindeki telefon çaldı, ben de açtım. Arayan kişi, *Bana yardım et,* dedi."

Seth başıyla onayladı. "Peki, hangi konuda yardım istiyormuş? Ürünlerden biriyle ilgili bilgi almak için mi aramış? Müşteri şikâyeti miydi?"

"Hayır, anlamıyorsun. Sanki başı dertteymiş de yardım istiyormuş gibiydi. Sanırım... sanırım arayan Dawn'dı."

"Peki... Arabası filan mı bozulmuş? Hangi konuda yardıma ihtiyacı olduğunu söyledi mi?"

"Hayır." Ellerimi birleştirip sıktım. "Sadece, *Bana yardım et,* dedi, sonra kapadı."

"Ya." Yüzündeki ifade, sesindeki şaşkınlıkla çelişiyordu. Bir gram bile endişelenmemişti. "O zaman onu geri arayıp hangi konuda yardım istediğini sor."

"Aradım zaten. Açmıyor."

Omzunu silkti. "Eminim iyidir. Ne olmuş olabilir ki?"

"Bilmiyorum." Tam başparmağımın tırnağını yemeye başlayacaktım ki –gerginken başvurduğum kötü bir alışkanlıktı bu– kendimi durdurdum. French manikürüme epey bir para bayılmıştım, mahvetmek istemiyordum. "Ya kaza geçirdiyse?"

"Dur bir de ben arayayım."

Hissettiğim rahatlamayla omuzlarım gevşerken Seth masasının üzerindeki cep telefonunu alıp rehberini kaydırmaya başladı. O sırada her zaman sol elinin dördüncü parmağına taktığı alyansının olmadığını fark ettim. Yeni çıkarmıştı; par-

mağının o kısmında belirgin bir iz vardı. Bakışlarım masasının üzerinde duran, karısı Melinda'yla ikisinin fotoğrafına kaydı ama o da gitmişti.

Hımm. İlginç.

Seth'e ortadan kaybolan yüzüğüyle karısının fotoğrafını sormak istedim ama bana düşmezdi. Sonuçta o benim patronumdu. Hem şu anda daha mühim sorunlarımız vardı.

Dawn'ı aradı ve telefon çalarken ikimiz de bekledik. Birkaç saniye sonra Dawn'ın telesekreter mesajının boğuk sesini duydum. Seth masanın üzerinde parmaklarıyla tempo tutarak sinir bozucu derecede uzun mesajın bitmesini bekledi.

"Selam, Dawn," dedi. "Bugün ofiste seni göremeyince arayayım dedim. Bir sorun mu var? En kısa zamanda beni ara lütfen." Aramayı sonlandırıp telefonunu masaya koydu. "Açmadı. Ama geri arar."

"Ah."

"Aaa." Parmaklarını şıklattı. "Şimdi hatırladım, bugün ikide toplantımız vardı. Çok önemli bir mesele olduğunu söyleyerek bana randevu ver diye tutturmuştu."

"Önemli mi?" Bana gönderdiği e-postayı hatırlayınca midem buruldu. *Son derece önemli bir mesele.* Bunun için patrondan randevu aldığına göre en azından *biraz* olsun mühim bir durum olmalıydı. "O kadar önemli olan neymiş?"

"Hiçbir fikrim yok. Gerçi Dawn'ı tanıyorsam muhtemelen saçma sapan bir şeydir." İçinde bulunduğumuz durum düşünülünce hayli uygunsuz biçimde sırıttı. "Neyse, onca ısrardan sonra eminim ikide benimle konuşmaya gelecektir."

Ağırlığımı bir kırmızı Louboutinli ayağımdan diğerine verdim. Her zaman topuklu ayakkabı giyerdim ve ayakkabıda en sevdiğim renk kırmızıydı ama bu bebekler ayaklarımı inanılmaz sıkıyordu. 39 numarasını almalıydım. "Polise mi haber versek?"

"Polise haber mi verelim?" Seth şaşkınlıkla bana bakıyordu. "Sen *ciddi* misin? İşe bir saat geç kaldı diye *polise* haber vermek mi istiyorsun?"

"Arayıp yardım istedi!" diye hatırlattım.

Dudaklarını büzerek ofladı. "Telefondakinin Dawn olduğundan emin misin ki? Belki de yardıma ihtiyacı olan bir müşteriydi?"

"*Müşteri* değildi."

"Emin misin?"

Evet diyecektim ama sözleri bana kendi hafızamı sorgulattı. Telefonu açtığımda hattın diğer ucundaki kişi, "Bana yardım et," demişti. Sesi kötüydü. Gerçi bizi keyifsizken arayan müşterilerimiz de oluyordu. Arayanın Dawn değil de bir müşteri olması mümkün müydü? Onun sesi yerine benim sesimi duyunca kapamış olabilir miydi?

"Gecikmesinin yüzlerce sebebi olabilir," dedi Seth. "Polise haber vermemiz gerektiğini sanmıyorum. Bize gülerler."

Doğru diyordu.

Seth'in bakışları yumuşadı. "Sen iyi misin, Nat? Biraz bitkin görünüyorsun."

"Sağ ol ya."

"Alınma hemen, son zamanlarda çok çalıştığını söylüyorum sadece. Satış rakamların tavan yapmış durumda, üstelik bir de şimdi 5K koşusunu organize ediyorsun. Nasıl vakit bulduğunu bilmiyorum. Biraz ağırdan almalısın."

Boğazımda bir yumru belirmeye başladı. "Önemli şeyler için zaman yaratıyorum."

"Biliyorum."

Yumruyu yuttum. "Cumartesi günü koşuya katılacaksın, değil mi? Seni de hesaba kattım."

"Geleceğim." Bir elini göğsüne koydu. "Söz veriyorum. Ayrıca endişelenme, her şeyin üzerine bahse girerim ki Dawn ikide ofisime gelecek. Her zaman dakik olmuştur."

Seth'in odasından çıkar çıkmaz kendi bölmeme döndüm. O kaplumbağa heykelciği hâlâ masamdaydı, ifadesiz siyah gözleriyle bana bakıyordu. Seth'in bitkin göründüğüme dair sözleri kulağımdan gitmeyince kapaklı aynamı çıkardım. Sabah yanaklarıma sürdüğüm pahalı yüz kremine rağmen cildim solgun görünüyordu. Normalde kusursuz bir cildim vardı ama dün gece iyi uyuyamamıştım. Ayrıca sarı saçlarım alışılmadık biçimde cansızdı.

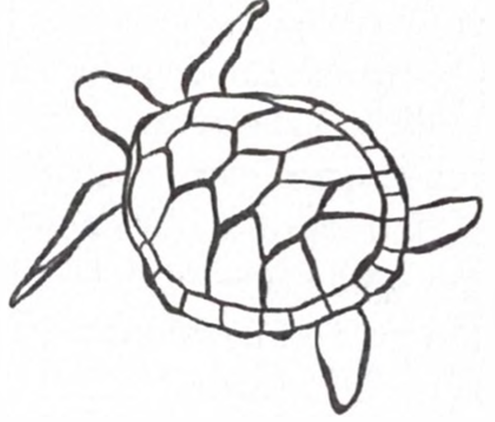
O telefon görüşmesi bir türlü aklımdan çıkmıyordu... Arayanın sesindeki telaş kulaklarımdan silinmiyordu.

Bana yardım et.

Ürünler hakkında bilgi için arayan birinin isteği gibi değildi bu. Daha ziyade gerçekten başı dertte olan birinin imdat çağrısı gibiydi.

Ama Seth haklıydı. İş arkadaşım bir saat gecikti diye polisi arayamazdım. Eminim Dawn birazdan çıkagelirdi. Bu olanlar büyük bir yanlış anlaşılmadan ibaretti.

ÜÇ
DOKUZ AY ÖNCE

Kime: Mia Hodge
Kimden: Dawn Schiff
Konu: Merhaba

Sevgili Mia,

Bugün sana bahsettiğim işteki ilk günümdü.

Keşke rahat geçtiğini söyleyebilseydim ama beni tanıyorsun. Utangaçlığımı biliyorsun. Kaplumbağalarla ortak noktam bu; onlar da doğuştan utangaçlar. Gerçi bu karakterleri olmadığı anlamına gelmez, aksine kesinlikle var ama çoğu kaplumbağa kendi alanından çıkmak istemez. İnsanların onlarla oynamasından hoşlanmazlar. Ayrıca herhangi bir tehdit karşısında ilk tepkileri saldırmak değil, kabuklarına çekilip saklanmaktır. Bunlar sana tanıdık geliyor mu?

Kaplumbağalarınki gibi bir kabuğum olsa hayat çok kolay olurdu. Bir keresinde karton kutulardan kabuk yapmama yardım etmiştin, hatırlıyor musun? Ben parktan taş toplamıştım, sonra bizim evin salonunda onları kutulara yapıştırmıştık. Tabii ki gerçeğine hiç benzememişti; daha

yedi yaşındaydık ama kötü bir gün geçirdiğimde saklanacak bir yerim olmuştu.

O kabuk ne kadar dayanmıştı? Bir hafta mı? İki mi? Bir gün eve geldiğimde bulamadığımı hatırlıyorum. Ben okuldayken annem onu bozup çöpe atmıştı. Yeniden yapma olasılığım kalmasın diye karton kutuyu da küçük parçalara ayırmıştı. Bana şöyle demişti: İşte bu yüzden sadece bir arkadaşın var, Dawn.

Sanki senden başka arkadaşa ihtiyacım varmış gibi. Keşke şimdilerde ülkenin öbür ucunda yaşıyor olmasaydın.

Şu sıralar bir kabuğa en benzer şeyim yaklaşık bir yıl önce aldığım bağa gözlüğüm. Gördüğünü sanmıyorum ama endişelenme, gerçek kaplumbağa kabuğundan değil.

İşe başladığım firmanın adı Vixed. Doğal vitamin takviyeleri ve benzeri ürünler satıyorlar. Yakında hepsi hakkında bilgilenmiş olurum ama benim işim muhasebeyle olduğundan faaliyetlerinin ayrıntılarını bilmeme gerek yok zaten. Bana postayla firmanın ürünlerini tanıtan beş santim kalındığında bir paket gönderdiler fakat içinde ürünlerin faydaları hakkında pek veri bulunmuyordu. Acaba bu doğrultuda bazı randomize-kontrollü çalışmalar mı önersem? Kendimi firma için daha yararlı kılabileceğim yollar arıyorum.

Patronum Seth sabah beni herkesle tanıştırdı. Seth'i daha önce bir kere, mülakatta gördüm. Tanışır tanışmaz ondan iyi enerji aldığımı söyleyebilirim. Kırklı yaşlarında, kaplumbağaların aksine son derece cana yakın biri ve firmanın muhasebecisi olarak işe başlayacak olmamdan dolayı çok heyecanlı görünüyordu.

Ama bugün farklıydı. Tanıştığımız gün daha çekiciydi; yüzü gülüyor, söylediğim her şeyi can kulağıyla dinliyordu. Oysa bugün dalgın gibiydi. İnsanların adını ezberlememe ya da alelacele bir merbahadan daha fazlasını söylememe fırsat vermeden bana hızlı hızlı ofisi dolaştırdı. Bu sırada da en az beş kez saatine baktı. Ayrıca ona sorduğum

soruların çoğunun cevabını bilmiyordu. Doğrusunu istersen biraz hayal kırıklığına uğradım.

Mesela ona buzdolabının ne sıklıkla temizlendiğini sordum. Şaşırdı. Ben de ona listeriya gibi birçok bakterinin soğukta üreyebileceğini açıkladım. Bu mesele hakkında elimde epey veri var ama bu verileri Seth'le paylaşmaya çalıştığımda hiç oralı olmadı. Bakım işçilerine sormakla ilgili bir şeyler geveledi. Sonra da, "Tanrım, Dawn," dedi.

Bunun üzerine Seth'in bana sinirlendiğini düşünmeye başladım çünkü babam ne zaman bana sinirlense öyle derdi. *Tanrım, Dawn*. Bunu sık sık söylerdi. Neredeyse her gün.

Ofis gezimizin son ayağı benim bölmemdi. Önceki işimde kendi odam vardı. Kutu kadar ve penceresizdi ama yine de orayı bu minicik bölmeye tercih ederim. Bölmelerde saklanacak yer olmuyor. Ayrıca bana verdikleri koltuk hiç rahat görünmüyordu. Yeterli bel desteği yoktu. Seth'le alternatif oturma seçenekleri hakkında konuşmam gerekecek.

Seth beni, benimkinin bitişiğindeki bölmede çalışan kadınla tanıştırdı. Bunun için minnettardım çünkü kendimi insanlara tanıtma konusunda sorun yaşıyorum. Utangaçlığa kapılıyorum, bu yüzden de çok fazla şey bekliyorum ve sonra iş işten geçmiş oluyor. Bir aydır birlikte çalıştığın birine kendini tanıtamazsın ne de olsa. İşte bu yüzden tanıştırma faslını Seth hallettiği için mutluydum.

Bana kadının adının Natalie olduğunu söyledi. En iyi satış elemanımızmış. Öğrenmek istediğim bir şey olursa Natalie'ye sormalıymışım.

Onun adını hafızama kazıdım. *Natalie, Natalie, Natalie.* Mikrofonlu kulaklık takıyordu ama biz tanışırken çıkardı. Hatta ayağa bile kalktı, ikimizin de giymeyi aklımızın ucundan bile geçirmeyeceğimiz frapan kırmızı topuklu ayakkabılar giyiyordu. Bizim yaşlarımızda, otuz filan ve inanılmaz güzel. Ama ben en çok saçlarını sevdim. Mısır

püskülü gibi sapsarı ve beline kadar. O kadar yumuşak ve ipeksi görünüyordu ki içimden parmaklarımın arasına alıp okşamak geldi.

Becky Doyle'un saçına dokunmuştum da yüzümü öyle bir yırtmıştı ki aylarca izi geçmemişti, hatırlıyor musun? İşte o bana iyi ders oldu.

Onunki yerine kendi saçıma dokundum. Ama pek tatmin edici olmadı tabii. Benim saçım her zamanki gibi mat kahverengi ve uzunca bir süredir kısacık kestiriyorum. E-postaya fotoğraf eklerim. Gerçi uzun olsaydı bile Natalie'ninki gibi yumuşak ve ipeksi olmazdı, hem doğrusunu istersen saçımın enseme değmesini hiç sevmiyorum. Tüylerimi ürpertiyor, bu yüzden de hep kısacık kestiriyorum.

Natalie bana coşkuyla selam verdi. Gülünce daha da güzelleşti. "Vixed'a hoş geldin!" dedi.

Gülüşü çok güzel ve içtendi. Sesi de güzeldi. Şarkıcı ya da dublaj sanatçısıymış gibi bir sesi vardı. Çok tatlı birine benziyordu. Bugün var olmayan kabuğuma saklanmak istememe neden olmayan tek kişi oydu.

Seth'in ona bakışından onun da Natalie'yi çok sevdiğini anladım. İşinde harika olmalı.

Natalie heyecanla Vixed'da çalışmayı ne kadar seveceğimden bahsetti. O firma hakkında konuştukça kendimi daha iyi hissettim.

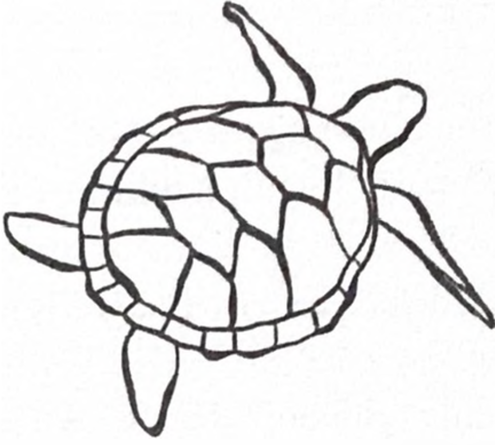
Natalie'yi gerçekten sevdim. Bu yaşıma kadar anlaşabildiğim tek kişi sen oldun ve Natalie'yle asla seninle olduğumuz kadar yakın olmayacağımızı biliyorum ama ara sıra kahve içecek, iş çıkışı yemek yiyecek bir arkadaşımın olması güzel olurdu. Hep bana daha fazla arkadaş edinmeye çalışmamı söylerdin, şimdi çalışıyorum işte. Gerçekten.

Sevgiler,
Dawn Schiff

Kime: Dawn Shciff
Kimden: Mia Hodge
Konu: Ynt: Merhaba

Öncelikle yeni işini tebrik ederim! Arkadaş edinmenin zor olduğunu biliyorum ama bu Natalie denen kadın gerçekten iyi birine benziyor. Sadece her zaman kendin ol, tamam mı?

Öptüm
Mia

DÖRT

GÜNÜMÜZ

"Natalie, şunu bil ki ürünlerinize bayılıyorum."

Quincy'deki yerel bir sağlık mağazası olan Happy Healthy'den Carmen Salinas'la telefondaydım. Mağazası küçük olsa da Carmen bizim kıymetli bir müşterimizdi. Ona elimden geldiğince indirim yapıyordum çünkü ürünlerimizin gerçek fiyatı onu zorluyordu.

"Çok sevindim," dedim.

"Collahealth muhteşem bir şey," diye devam etti. "Son birkaç haftadır kendim de kullanıyorum ve Tanrı şahidim olsun, on yaş gençleşmiş gibiyim!"

"Değil mi?!" dedim. "Bence de tam bir mucize. Bir gün bile atlamadan kullanıyorum!"

"Ben de!"

En yeni ürünümüz olan Collahealth, içinde özel kolajen formülü bulunan bir kapsüldü. Sahiden de mucize gibi bir şeydi. Öyle ki satmak zorunda kalmıyordum bile, kendi kendini sattırıyordu.

Tamam, bu o kadar da doğru değildi. Hâlâ canla başla çalışmam gerekiyordu.

"O hâlde bir koli daha ister misin?" diye sordum.

"Sen onu iki yap!"

Satışın detaylarını not edip Carmen'in mağazasına iki koli daha gönderilmesini ayarladım. Bu sırada küçük kaplumbağa heykelciği beni izliyordu. Yüzeyindeki o koyu kırmızı maddenin birazını daha sildim. Bu sahiden Dawn'ın hediyesiyse kirli olmasına şaşırıyordum. Zira onun temizlik takıntısı vardı. İçimden bir ses heykelciği çöpe atmamı söylüyordu ama Dawn'ın hediyesiyse bana gücenmesini, beğenmediğimi düşünmesini istemiyordum.

Gerçi *beğenmemiştim.* Beni ürkütüyordu. Hem parmaklarımı kirleten o koyu kırmızı madde de neyin nesiydi? Sanki şey gibiydi...

Kan.

Ah, hayal gücümün kontrolden çıkmasına izin vermemeliydim. Masamda kan lekeli bir kaplumbağa heykelciği *yoktu.* Muhtemelen... ne bileyim, birlikte paketlendiği başka bir heykelciğin boyası filan bulaşmıştı. Böylesi kan olmasından çok ama çok daha mantıklıydı.

Yine de o kaplumbağa içimi ürpertiyordu.

Sonunda serçe parmağımla kaplumbağayı masamın ucuna kadar itip yönünü benden uzağa, bölmenin duvarına doğru çevirdim. Hah, böyle daha iyiydi.

Neredeyse öğlen olmuştu ama Dawn hâlâ gelmemişti. Onu iki kere daha aramış ve bir de mesaj göndermiştim. Başka ne yapacağımı bilmiyordum. Annesinin Beverly'de oturduğundan bahsetmişti ama ona nasıl ulaşacağımı bilmiyordum. İK'dan Steve'de numarası vardı muhtemelen. Başkalarına vermeye izni var mıydı bilmiyordum ama eminim cazibemi kullanarak onu ikna edebilirdim. Acaba abartıyor muydum? Dawn alt tarafı birkaç saat gecikmişti. Ama dünkü telaşlı e-postası aklımı kurcalıyordu; hem benimle hem de patronuyla iletişime geçmesine

neden olacak kadar rahatsızlık duyduğu, "son derece önemli bir mesele"den bahsetmişti. Bir de o tuhaf telefon araması vardı...

Bana yardım et.

O zaman sesinin histerik olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi, aradan saatler geçmişken bundan o kadar da emin değildim. Belki de Dawn iyiydi. Belki de arayan sahiden de müşterilerimizden biriydi. Hem Dawn'ın saat ikide Seth'le toplantısı vardı, o zamana kadar kesin gelirdi.

Her neyse, şimdi bunu düşünmenin sırası değildi. On beş dakika sonra hafta başından beri hazırlandığım bir podcast röportajım başlayacaktı.

Carmen'la görüşmemi bitirdikten sonra sabah işe getirdiğim şahsi dizüstü bilgisayarımı alıp toplantı odasının yolunu tuttum. Tam bölmemden çıkarken kapıda beni görmeye gelen Caleb McCullough'la çarpıştım.

"Selam, Nat. Öğle yemeği?"

Caleb her zamanki gibi hafif kılıksız fakat inanılmaz sevimliydi. Asla kravat takmazdı ve üzerindeki beyaz gömleğin bir gün olsun ütü yüzü gördüğünü sanmıyordum ama o satışta değildi, insanlarla bire bir çalışmıyordu. Seth birkaç ay önce onu internet sitesini, site üzerinden yapılan satışları artıracak şekilde güncellemesi için işe almıştı. Haftada iki gün ofise geliyor, genellikle de boş bir bölmede çalışıyordu.

Ayrıca neredeyse iki aydır çıkıyorduk.

"Maalesef meşgulüm." Özür dilercesine gülümsedim. "On beş dakika içinde bir podcast röportajı vereceğim."

"Ah, doğru ya." Caleb başıyla onayladı. "Kolay gelsin. Harika geçeceğinden eminim."

Gülümseyerek bana şans diledi. Caleb görünüş olarak ortalamanın bir tık üstündeydi –uzun boylu, ince yapılı, pörtlek gözlü– ama gülümsediğinde âdeta evrim geçirirdi. Öyle yakışıklı olurdu ki film yıldızı sanırdınız. Bana ilk kez gülümsediğinde ayaklarım yerden kesilmişti.

Fakat son (neredeyse) iki ayda, baş döndürücü gülümsemesi dışında hayran olduğum başka özelliklerini de keşfetmiştim. Çalışkandı, bilgisayar uzmanıydı, aşırı komikti ve en önemlisi iyi biriydi. Her konuda numara yapsanız bile iyi insan olma konusunda numara yapamazdınız. Ayrıca bu artık son derece ender rastlanan bir şey olmuştu.

Gerçi ben Caleb'ın en çok bana bakışını seviyordum. Sanki şansına inanamıyormuş gibi bakıyordu.

Bu yaşıma kadar birçok adamla çıkmıştım. Dürüst olmak gerekirse çok fazla adamla çıkmıştım. Üstelik son ilişkim, güvenliğimden ciddi manada endişelenmeme neden olan tam bir felaketti. Fakat otuz yıllık ömrümde ilk defa *hayatımın erkeğiyle* tanışmış olabileceğimi hissediyordum. Daha birkaç aydır birlikteydik ama bazen anlamak için uzun süre geçmesine gerek olmazdı. Büyükannemle büyükbabam yalnızca bir ay çıktıktan sonra nişanlanmış ve tam altmış sene evli kalmışlardı.

Caleb ve ben yakın zamanda nişanlanacak değildik tabii. Daha seks bile yapmamıştık. Ama günün birinde onunla evlendiğimi görebiliyordum. Hayatımı onunla geçirdiğimi görebiliyordum. Evliliğe hazırdım. Caleb da hazırdı. Babası o küçükken ölmüştü ve bu da onda kendi ailesini kurma arzusu yaratmıştı. Bana sadece doğru kadını beklediğini söylemişti, *anlarsınız ya.*

Dolayısıyla Caleb'ın beni kendine çekip titrek floresan ışıkları altında dudaklarımdan öpmesine izin verdim. Ofis ortamına uygun bir öpücük olmasına rağmen bütün vücudumun karıncalanmasına yetmişti. Bazen en masum öpücükler en seksileri oluyordu.

"Dün gece harika vakit geçirdim," diye mırıldandım.

Caleb'ın yüzü aydınlandı. "Ben de. Tahmin bile edemezsin."

Dün gece bana akşam yemeğine gelmişti. Çin yemeği söylemiştim, sonra da uzun uzun öpüşmüş, oynaşmıştık. Ama Caleb tam bir beyefendi gibi davranarak ne daha ileriye gitmek ne

de gece bende kalmak istemişti. Ki isteseydi kabul edeceğimi düşünürsek böyle davranması büyük kibarlıktı. Caleb *saygılı* biriydi ve bu da ender rastlanılan niteliklerindendi.

Saat daha dokuz buçukken evine gitmesi beni *biraz* üzmüş olsa bile.

"Baksana," dedim. "Bugün Dawn'ı görmedin, değil mi?"

"Kimi?"

"Hemen yan bölmedeki kadını." Bana boş gözlerle bakmaya devam edince, "Hani asker tıraşı gibi kısacık saçları olan, kaplumbağalara bayılan kadın var ya, onu diyorum," diye ekledim.

"Ah." Parmaklarını şıklattı; Dawn'ın kaplumbağalara olan düşkünlüğünü bilmeyen yoktu. "Tamam, şimdi hatırladım. Yok, görmedim. Neden sordun?"

Ona Dawn'ın geç kalmasından ve sabahki tuhaf telefondan bahsetmeyi düşündüm. Ama ilişkimizin bu noktasında ona sadece en iyi yanlarımı göstermeye çalışıyordum ve evhamlının teki olduğumu düşünmesini istemiyordum. Dahası podcast röportajıma yetişmem gerekiyordu.

"Hiç," dedim. "Önemli değil."

Elime uzanıp parmaklarımızı birleştirdi. Sonra da elimi sıktı. "Onlara kim olduğunu göster, Nat."

"Elimden geleni yapacağım." Unutmadan elimi tişörtlerin olduğu koliye atıp ona ayırdığım battal boy tişörtü aldım. "Bu arada, bu senin tişörtün."

Bedeninin doğru olduğundan emin olmak için üzerine tuttum. Caleb uzun boyluydu ama tişört ona kısa gelecek gibi durmuyordu. Aksine, tam olacak gibiydi.

"Teşekkür ederim," dedi. "Sana nal toplatmak için sabırsızlanıyorum."

Şakadan omzuna vurdum. "Çok beklersin. Uzun zamandır antrenman yapıyorum bir kere."

"Ama ben *doğuştan* koşucuyum."

Güldüm, o da bana göz kırpıp tişörtü elimden aldı ve kendi çalışma alanına döndü. Onunla öğle yemeği yiyebilmeyi gerçekten isterdim. Sabahki telefondan beri çok gergindim, bir süreliğine de olsa dışarı çıkıp her şeyi unutmak ne iyi gelirdi. Ama bu röportajı yapmak zorundaydım. Sahiden önemliydi.

Toplantı odasında çantamdan aynamı çıkarıp röportaja başlamadan önce kendimi hızlıca gözden geçirdim. Bu bir podcast röportajıyken dış görünüşüm için endişelenmem saçmaydı ama güzel göründüğümü bildiğimde daha özgüvenli oluyordum. Neyse ki sabah sürdüğüm ruj silinmemişti, rimelim gözlerimin kenarına bulaşmamıştı ve cildim de sabahkine kıyasla daha pembe, daha sağlıklı görünüyordu.

Saçlarımı daha iyi görebilmek için aynayı eğdim; dibim gelmeye başlamıştı. Çocukluğum boyunca saçlarım mükemmel bir altın sarısıydı fakat yirmilerimin başında küllü sarıya dönüşmüştü. Gerçi kuaförün çözemeyeceği bir sorun değildi, ki Magda bu konuda harikalar yaratıyordu. Umarım cumartesi günkü koşudan önce ona uğrama fırsatı bulabilirdim.

Tam aynamı çantama geri koyarken dizüstü bilgisayarımda arama belirdi. Ekranda Sherri Bell yazıyordu. Aramayı kabul ettim ve Sherri beni göremese de yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. Dediğim gibi, podcast olmasının önemi yoktu. İnsanlar gülümsediğinizi sesinizden anlayabilirlerdi. Ben satış aramaları yaparken hep gülümserdim: *Numarayı çevirmeden önce gülümse.*

"Natalie!" Sherri'nin sesi de gülümsüyor gibiydi. Harika bir sesi vardı. Kapı komşunuzmuşçasına candandı. "Hazır mısın?"

"Dünden hazırım," dedim.

Geçmişte çok podcast röportajı yapmıştım, dolayısıyla bu konuda kendimi son derece tecrübeli hissediyordum. Genellikle bu toplantı odası gibi sessiz sakin yerleri tercih ederdim, hatta dinleyiciler beni doğru düzgün duyabilsin diye de paraya kıyıp iyi bir mikrofon bile almıştım. 5K koşumun tanıtımını yapmak

üzere katıldığım beşinci podcast yayınıydı bu, yani kesinlikle gergin olmamalıydım.

Ama nedense bugün içimde bir huzursuzluk vardı.

Hoparlörden Sherri'nin, "Bugün Natalie Farrell'la birlikteyiz," diyen sesi yükseldi. "Natalie, serebral palsi araştırmaları yapan bir vakfın yararına bu cumartesi için 5K koşusu düzenliyor."

"Doğru, Sherri."

"Pekâlâ, Natalie, duyduğuma göre bu yardımseverlik koşusu epey kalabalık olacakmış?"

Boğazımı temizledim. Podcastte konuşmanın püf noktası lafı fazla uzatmamaktı. Sohbet havasında geçmeliydi, monolog biçiminde değil. "Evet, doğru. Vixed adında takviye edici gıdalar satan harika bir firmada çalışıyorum ve bu koşuda neredeyse bütün iş arkadaşlarımın yanı sıra bölge halkından birçok insan da yer alacak. Şimdiye kadar güzel para topladık, ayrıca hâlâ bağış kabul ediyoruz."

"Sen bu koşuyu ilk kez düzenlemiyorsun, öyle değil mi?"

"Bu beşinci. Ama bu yıl her zamankinden daha çok katılım bekleniyor."

"Harika." Sherri duraksadı. "Şimdi bana biraz şu yardım kuruluşundan bahseder misin? Senin için çok anlamlı olduğunu duydum."

Sherri'nin bir soru sorduğunun ve ona cevap vermem gerektiğinin farkındaydım ama bir şey yüzünden dikkatim dağılmıştı. Podcaste başlamadan önce cep telefonumu sessize alıp dizüstü bilgisayarımın yanına koymuştum. Şu anda telefon çalıyordu. Ekrana baktığımda aramanın gizli numaradan geldiğini gördüm.

Tıpkı sabahki gibi.

Bana yardım et.

"Natalie?" Sherri'nin sesiyle dalgınlığımdan sıyrıldım. "İyi misin?"

"Evet, evet." Tanrı'ya şükür ki podcasti yayımlamadan önce bu kısmı kesebilirdi. Telefonu açmayı çok istiyordum ama bunun

son derece kaba bir hareket olacağını bildiğimden telesekretere düşmesine izin verdim. "Kusura bakma. Ne sormuştun?"

"Bu yardım kuruluşunun senin için neden bu kadar kıymetli olduğunu merak ediyordum."

"Şey..." Gözlerimi yumup derin bir nefes aldım. Bu kısımda hep boğazım düğümlenirdi ama hiç değilse aklımı gizemli aramadan başka bir şeye verebilecektim. "Çocukluk arkadaşım serebral palsi hastasıydı. Çok zorluk çekti. Maalesef artık aramızda değil. Bunu Amelia'nın onuruna yapıyorum."

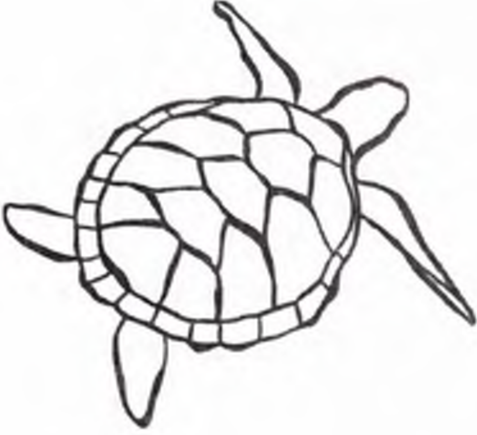
"Ay, üzüldüm. Onu ne kadar özlediğin sesinden anlaşılıyor. Eminim yukarıdan seni izleyip ne iyi bir arkadaş olduğunu ve hâlâ olmaya devam ettiğini düşünüyordur."

"U-umarım."

Toparlanmaya çalışarak derin bir nefes daha aldım. Amelia'dan bahsetmek zordu ama bütün bunları onun için yapıyordum. Bunu da her seferinde belirtmeliydim.

Sonraki on beş dakikayı bağıştan ve koşunun ayrıntılarından konuşarak geçirdik. Cumartesi güzel bir gün olacağa benziyordu, dahası yarışın başlangıç ve bitiş noktası olan Florian Hall'de harika bir gösteri yapılacaktı.

Hiçbir aksilik çıkmayacağını, sorunsuz geçeceğini düşünüyordum.

BEŞ

İşimle ilgili en sevdiğim şeylerden biri de bütün gün ofise tıkılıp kalmamamdı. Pazartesiden cumaya, sabah dokuzdan akşam beşe kadar bütün vaktimi o bölmede geçirseydim aklımı oynatırdım. Ama neyse ki Seth, Boston bölgesindeki vitamin ve sağlık ürünleri mağazalarını gezmeme izin veriyordu çünkü bire bir görüşmenin satışları artırdığını biliyordu.

Ofiste hızlıca sandviç yedikten sonra Quincy'deki bir gıda takviyesi mağazasına doğru yola koyuldum. Quincy, toplu taşıma sisteminin Hızlı Taşıma hattı üzerinde bulunan, şehre yakın yaşamak isteyen ancak maddi gücü Boston'ın yüksek konut fiyatlarına yetmeyen insanların yaşadığı bir banliyö kasabasıydı. Hem öyle harika bir Çin mahallesi vardı ki her akşam yemeği orada yesem gıkım çıkmazdı.

Qunicy'de ayrıca çok sayıda vitamin mağazası da vardı ve şimdiye kadar hemen hemen hepsine ürün satmıştım. Kendimi Quincy'nin resmî Vixed kızı olarak görüyordum. Bugün daha önce hiç satış yapamadığım mağazalardan birini ziyaret ettim ve bizim ürünlerden üç koli satmayı başardım. Üstelik mağaza sahibi, satışlar iyi olursa daha fazlasını da alacağını söyledi.

Elimde yeni siparişin faturasıyla arabama binerken cep telefonumu kontrol ettim. Annem mesaj atmıştı:

Pazar akşamı yemeğe geliyor musun?

Annem neredeyse her hafta sonu beni pazar yemeğine davet ederdi. Bizim için bir aile geleneğiydi bu. Bir keresinde bana, gizliden gizliye yemeğe ciddi düşündüğüm birini getirmemi umduğunu söylemişti ama maalesef şimdiye kadar pazar yemeklerine götürmeye değer biriyle çıkmamıştım. Neticede yemeğe götürdüğüm kişiyi sorguya çekeceklerdi.

Fakat ilk defa birini davet etmeyi düşünüyordum: Caleb'ı. Onun aradığım adam olduğuna gerçekten inanıyordum. Hiç olmazsa annemin ardı arkası kesilmez sorularına direnebilirdi. Ayrıca onu davet edersem evet derdi.

Telefonuma yazmaya başladım:

Yanımda...

Cümlenin devamını getirmeden önce bir daha düşündüm. Caleb'la harika bir birlikteliğim vardı ama daha çok erkendi. Henüz onu anneme maruz bırakmak istediğimden emin değildim. Üstelik aramız bozulursa bizimkilerin dilinden kurtulamazdım. *O harika çocuk Caleb'a ne oldu? Neden o çocuk sana yetmedi?* Bu yüzden mesajımı değiştirdim:

Yanımda salata getireceğim.

Yanımda salata götürmek, Caleb'ı götürmekten çok daha mantıklı bir seçimdi. Zira annem yalnızca yağlı, karbonhidratlı yemekler yapardı.

Telefonumdaki diğer mesajlara baktım. Podcast biter bitmez telesekreterimi kontrol etmiştim ama gizli numara mesaj

bırakmamıştı. Dahası saat üçe geliyordu ancak Dawn'dan hâlâ haber yoktu. Normalde mesajlara beş saniye içinde cevap verirdi, bu yüzden sabahtan beridir sesinin çıkmaması çok tuhaftı. Seth'e mesaj attım:

Dawn ikideki toplantınıza geldi mi?

Ekranda hemen o küçük noktalar belirdi. Peşinden de Seth'in mesajı geldi:

Hayır. Galiba unuttu.

Dawn bir toplantıyı unutacaktı, öyle mi? Bu hiç olası gelmiyordu. Gerçi şimdi düşününce, geçmişte bazı toplantılara tam bitecekken geldiği ve bir saat geciktiğini fark ettiğinde şaşırdığı olmuştu. Ama o sorun kendi kendine çözülmüş, Dawn son zamanlarda her zamanki ürkütücü derecede dakik hâline dönmüştü. Hatta bir toplantıya belirlenen saatten bir salise gecikse şoktan düşüp bayılırdım, o kadar dakikti.

Bunların yanı sıra benimle "son derece önemli bir mesele" hakkında görüşmek istemişti. Fakat karakterine tamamen ters bir biçimde işten erken çıkıp beni ekmişti. Bir de sabahki arama vardı...

Bana yardım et.

Bunlar hiç onun yapacağı şeyler değildi. Bir terslik vardı. Bundan *emindim.* Ofistekiler durumu ciddiye almamış olabilirlerdi ama onlar telefonda Dawn'ın sesinin nasıl çıktığını duymamışlardı. Başı dertteydi.

Derken Dawn'ın Quincy'de oturduğunu hatırladım. Yanılmıyorsam buraya yakın bir yerdeydi. Bir keresinde arabası tamirdeyken onu işe götürmüştüm. İşe nasıl geleceğini bilmediğinden yakınıp durunca onu beraberimde getirip götürmeyi teklif etmiştim, böylece birbirimizi daha yakından tanıyacağımızı

umuyordum ama umduğum gibi olmamıştı. Ağzından hayatı hakkına laf almaya çalıştıysam da yol boyunca kaplumbağalardan başka bir şey konuşmamıştı.

Her hâlükârda adresi hâlâ zihnimin bir köşesindeydi. Şeyde oturuyordu...

Lake Sokak? Öyle miydi?

Hayır. *Lark** Sokak. Adını kuştan alan yer.

Navigasyona Lark Sokak yazdığımda, Quincy Alışveriş Merkezi'yle en sevdiğim hot pot suşi restoranının yakınında küçük bir sokak olduğunu gördüm. Buradan yaklaşık on dakikalık mesafedeydi. Kapı numarasını hatırlamıyordum ama sokak o kadar küçüktü ki görünce tanırdım muhtemelen.

Fikrimi değiştirmeye kalmadan "başla" seçeneğine tıkladım ve İngiliz aksanlı bir kadın sesi bana ışıklarda sağa dönmemi söyledi. Dawn'ın evini şöyle böyle hatırlasam da navigasyonu açmadan hiçbir yere gitmezdim. Boston'ın caddeleri çok karışıktı. Ülkenin bazı yerlerinde üç köşe dönünce başladığınız yere geri dönerdiniz, buradaysa üç köşe dönünce bir daha yolunuzu bulamıyordunuz.

Yedi dakika sonra navigasyonum bana sağa dönüp Lark Sokak'a girmemi söyledi. *Hedefiniz sağda.* Hangi ev olduğunu bilmiyordum tabii ama yavaşça ilerlersem bulabilirdim. Açık mavi süslemesi olan soluk sarı renkli bir evdi, tek katlıydı, küçük fakat bakımlı bir bahçesi vardı.

Bu sokaktaki evlerin hepsi nispeten küçük, tek ailelik konutlardı. Ben Dorchester'da bir sıraevde oturuyordum. Uçuk kira bedelini düşününce şaşırtıcı derecede küçüktü ama en azından iki katlıydı. Dawn, şehir merkezinden bir hayli uzakta oturduğundan benden daha az kira ödüyor olmalıydı.

---

* (İng.) Tarlakuşu. *–ç.n.*

Sokağın biraz ilerisinde frene bastım. Karşımdaki garaj yolunda Dawn'ı iş çıkışı binerken gördüğüme tıpatıp benzeyen bir araba vardı. Yeşil bir Honda Civic.

Kaplumbağa rengiydi.

Başımı sağa çevirdiğimde onu gördüm: Mavi süslemeli, soluk sarı renkli ev. Dawn'ın evi.

Arabamı kenara çektim. Evin ön cephesinde yan yana pencereler vardı ve hepsi de karanlıktı. Ne Dawn'ın silüeti ne de evde olduğuna dair herhangi bir işaret göze çarpıyordu. Fakat camlardan birinin kırıldığına ya da korkunç bir şey olduğuna dair bir iz de görmüyordum.

Motoru kapadım ve bir müddet arabamda oturup ne yapacağımı düşündüm. Dawn ve ben yakın arkadaş değildik. Ama içimden bir ses Dawn'ın hiç gerçek arkadaşının olmadığını söylüyordu. Bir tek yaşlı bir annesi vardı, o da ta Boston'ın kuzeyinde oturuyordu. Başına bir şey geldiyse, yaralandıysa ya da hastaysa bunu birinin öğrenmesi günler sürebilirdi. O zaman da çok geç olurdu.

Bana yardım et.

Başlarım böyle işe. Arabadan inecektim.

Hyundai'ımdan inip krem rengi eteğimi düzelttim. Dawn hep bana giyimimi çok beğendiğini söylerdi. Aslında bu çok tuhaftı çünkü kendisi son derece sade giyinirdi. Zarif çehresinin –hokka gibi burnu, yüzünün yarısını kaplayan kocaman gözleri vardı– yanı sıra dal gibiydi ve isterse nefes kesici olabilirdi. Ama bunun yerine bol bluzlar, kendine en az bir beden büyük gelen kumaş pantolonlar giymeyi tercih ediyordu. Kahverengi saçlarını kısacık kestirirdi; o kadar kısa ki hoş bir küt bile denemezdi. Ona bazı moda tavsiyelerinde bulunduysam da hiç ilgisini çekmemişti.

Doğrusunu isterseniz kaplumbağalar hakkında konuşmadığınız sürece Dawn'ın ilgisini kolay kolay çekemezdiniz.

Kırmızı topuklularım yaya yolunda takırdarken evinin kapısına yürüdüm. Başparmağımla zile bastığımda zilin sesi içeride yankılandı. Sonra bekledim.

Ama kapıyı açan olmadı.

Kapıyı açan olmadığı gibi evin içinden herhangi bir ses de gelmiyordu. Ne adım sesi. Ne de zilin sesini bastıran bir elektrikli süpürge gürültüsü. Çıt yoktu.

Yeniden zile bastım ama sonuç değişmedi. Besbelli kimse kapıyı açmayacaktı.

Telefonumu bir kez daha çantamdan çıkarıp Dawn beni aramış mı diye baktım. Aramamıştı. Seth bir mesaj daha göndermişti ama onun dışında bir şey yoktu.

Ayaklarımın altındaki paspasta el ele tutuşarak yüzen iki kaplumbağa resmi vardı. Bedenlerinin arasında "hoş geldiniz" yazıyordu. Paspasın üzerinden inip yedek anahtar bulma umuduyla altına baktım ama yoktu.

Beni izleyen biri var mı diye yolun iki başını da kontrol ettim. Dawn'ın mahallesi bayağı sessiz bir yerdi. Burada bir olay yaşansa hiç görgü tanığı olmazdı. Boynumu uzatıp baktığımda evin yanından arkaya doğru uzanan bir yürüme yolu gördüm. Demek ki evin arka kapısı vardı.

Yolu takip ettiğimde Dawn'ın minicik arka bahçesine ulaştım. Buradan evin arkasını ve sineklikli kapıyı görebiliyordum. Beni izleyen biri varsa muhtemelen benden şüphelenirdi ama öyle biri olduğunu sanmıyordum. Hem olsa bile yanlış bir şey yapmıyordum; sadece iş arkadaşı için endişelenmiş biriydim. Mini eteğim ve kırmızı topuklularımla hırsıza benzediğim söylenemezdi.

Sineklikli kapıyı çektiğimde hemen açıldı. Sonra elimi arka kapının topuzuna koydum. Topuz avucumun içinde buz gibiydi ama kolaylıkla döndü. Kapı kilitli değildi.

Kapıyı yavaşça iterek açarken tereddüde düştüm. Dawn'ın evine gelip zilini çalmak bir şeydi, izni olmadan evine girmekse

bambaşka bir şeydi. Onun biraz tuhaf olduğunu herkes bilirdi. Ya elinde silahla salonda oturuyorduysa? Esasında hanesine tecavüz ediyordum. Beni vurabilirdi ve dahası buna hakkı vardı.

Öte yandan zararsız küçük Dawn Schiff'i elinde kısa namlulu tüfekle salonda otururken hayal edemiyordum. Ancak başının dertte olduğu hissinden de kurtulamıyordum. Kontrol etmek zorundaydım; bana ihtiyacı olabilirdi. Kaldı ki polise haber veremezdim. Yetişkin bir kadın kapıya bakmıyor diye koşa koşa buraya gelecek hâlleri yoktu.

Lütfen beni vurma, Dawn

"Dawn?" diye seslendim mutfağa girerken. "Dawn, benim, Natalie! İş arkadaşın!"

Cevap gelmedi.

Dawn'ın mutfağı pırıl pırıldı. Aslında pek şaşırmamıştım ama onun, evi ağzına kadar bulaşık ve eski gazete dolu bir istifçi olduğunu keşfetseydim de pek şaşırmazdım. Doğrusu bu konuda Kim'le birkaç kez varsayımda bulunmuştuk. Fakat burası gayet normal görünüyordu. Herhangi birinin mutfağı olabilirdi. Şey, kaplumbağa şeklindeki tuzlukla biberliği saymazsak tabii.

Mutfağın kendisi gayet normaldi ama rahatsız edici başka bir şey dikkatimi çekti.

Tezgâhın üzerinde şarap şişesi vardı. Kırmızı şaraptı bu, yarısına kadar doluydu, mantarı geri takılmamıştı. Tezgâhın üzerinde bir de kadeh vardı, dibinde azıcık şarap kalmıştı. Başka bir kadeh daha vardı fakat o paramparça hâlde yerdeydi.

Dawn'ın en yakın arkadaşı olmayabilirdim ama onu, bir şarap şişesini ağzı açık hâlde mutfak tezgâhında bırakmayacağını bilecek kadar iyi tanıyordum. Hele yerde cam kırıkları bırakmak hiç onun yapacağı şey değildi.

Haklıydım. Burada korkunç bir şey olmuştu.

Yavaşça mutfağı arşınladım. Dawn'ı bulup ona yardım etmeyi ne kadar çok istesem de evde yabancı birinin olabile-

ceğinden korkuyordum. Yani, benden *başka* yabancı birinin. Dawn'ın başına ne geldiyse aynının benim başıma da gelmesini istemiyordum. Dikkatli davranmalıydım.

Bu yüzden tezgâhın üstündeki bıçaklığın yanından geçerken bıçaklardan birini kaptım. Sonradan dizimi dövmektense önden tedbirli davranmak daha iyiydi.

Bıçağın sapını sıkıca tutan parmaklarım bembeyaz kesilmişti. Karanlık oturma odasının kapısını iterek açtığımda ilk fark ettiğim şey tuhaf koku oldu. Bir şey çürümüş gibi bir koku değildi bu. Daha çok... ıslak yosuna benziyordu.

Tuhaf koku üzerine daha fazla düşünemeden gözüme ağzına kadar su dolu devasa akvaryum çarptı. İçten aydınlatmalı bir balık akvaryumuydu ama içindeki balık değildi. Başımı eğerek suya baktım.

Kaplumbağaydı.

Avuç içim kadar sıradan bir kaplumbağa, bu devasa akvaryumda yüzüyordu. Şey, yüzmekten ziyade bir taşın üzerinde duruyordu ve parıldayan koyu yeşil kabuğuyla bana bakıyordu. Kaplumbağalara karşı ne sevgi ne de nefret anlamında güçlü bir his duyuyordum fakat bu kaplumbağa sinirimi bozmuştu. Bana bakmayı kes diye bağırmak istedim. *Kabalık ediyorsun.*

Anlaşılan kaplumbağaların görgü kurallarından haberi yoktu.

"Dawn?" diye seslendim.

Cevap gelmedi. Kahretsin, neredeydi bu kadın?

Akvaryumun yanında geniş bir kitaplık vardı. Oda karanlık olsa da kitaplığın neyle dolu olduğunu görebiliyordum. Hep Dawn'ın iş yerindeki masasında çok fazla kaplumbağa olduğunu düşünmüştüm ama yanılmışım. Bu kitaplığı görene kadar *çok fazla kaplumbağa*nın ne demek olduğunu bilmiyormuşum.

Bütün raflar *silme* kaplumbağa heykelciği doluydu. Kaplumbağa, kaplumbağa, kaplumbağa. Cam, seramik, mermer, hatta pelüş kaplumbağa. Kitaplığın her bir santimi kaplumbağalarla kaplıydı, üstten ikinci rafın ortasındaki boş alan hariç.

Bu kitaplık tüylerimi diken diken etmişti. Bir adım geri çekilirken yanlış yerleştirilmiş bir ayak iskemlesine çarptım. Aşağı baktığımda iskemlenin ters durduğunu gördüm.

Ama onu ben devirmemiştim. Zaten devrikti.

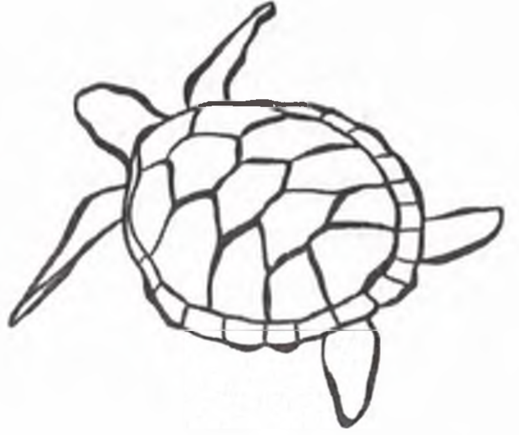
Derken sandalyenin de yerde olduğunu gördüm. Karanlıkta gözlerimi kısarak sandalyeye yaklaştım. Sonra halının üzerindeki şeyi gördüm.

Ve avazım çıktığı kadar bağırdım.

ALTI

SEKİZ AY ÖNCE

Kime: Vixed Çalışanları
Kimden: Natalie Farrell
Konu: Hoş geldin partisi!

Dilerim herkes yeni çalışma arkadaşımız Dawn Schiff'i içtenlikle karşılar! Kendisi yeni muhasebecimiz olarak Edgar Hines'ın yerini alacak, yani işi zor ama ben şimdiden çok başarılı olacağını düşünüyorum. Vixed ailesinin en yeni üyesi adına saat üçte dinlenme odasında küçük bir kutlama yapacağız.

Lütfen bize katılın!
Natalie

Kime: Mia Hodge
Kimden: Dawn Schiff
Konu: Ynt: Merhaba

Sevgili Mia,

Bu hafta bölmemi dekore ettim. Natalie'ninkine benzer olmasını istedim çünkü onun tarzına bayılıyorum. Bölme-

sinde her gün suladığı, çok güzel mor çiçekler açan bir saksı bitkisi var. Dün adını sorduğumda süsen olduğunu söyledi.

Böylece dün iş çıkışı alışveriş merkezine gidip tıpkı Natalie'ninki gibi bir süsen aldım.

Ne düşündüğünü biliyorum. Hep diğer kızlar gibi, yani popüler kızlar gibi olmaya çalışmamamı söylerdin. Sadece kendim olmalıyım, vesaire vesaire vesaire. Ama Natalie'nin yaptığının aynısını yapmadım; kendi eşsiz dokunuşumu ekledim. Bitkiyi evden getirdiğim birkaç kaplumbağayla süsledim. Gerçek kaplumbağaları kastetmiyorum tabii ki. Farklı şekil, boyut ve hatta –biyolojik olarak doğru olmasa bile– renklerde bir sürü cam kaplumbağam var.

Bu kaplumbağalardan birini süsenin toprağına koydum. Birkaçını da saksının etrafına dizdim. Bir de evden kaplumbağalı fare altlığımı getirdim; üzerinde yeşilimsi bir okyanusta yüzen deniz kaplumbağası resmi var. Buraya hâlâ alışamamış olsam da kaplumbağalarımın yanımda olması içimi biraz olsun rahatlatıyor.

Gerçi Natalie sayesinde çok yabancılık çekmiyorum. Bana çok iyi davranıyor. İlk haftamın sonunda benim adıma dinlenme odasında küçük bir kutlama yaptı! Eh, kutlama menüsünde yalnızca bir paket Doritos ve bir şişe diyet kola vardı ama olsun, düşünmesi bile yeterdi. Bu yaşıma kadar kimsenin benim adıma parti verdiğini hatırlamıyorum.

Çocukken bana neden hiç doğum günü partisi vermediğimi ya da senin vermene müsaade etmediğimi sorup dururdun ama ben cevap vermekten hep kaçınırdım. Şimdi itiraf ediyorum. Beş yaşıma bastığımda annem bizim evde anaokulu sınıfımdaki bütün çocukları davet ettiği büyük bir doğum günü partisi vermişti. Ama çocuklar eşyalarımla oynayıp duruyorlardı, çok sinirlenip bağırmaya başlamış, güzelim vanilyalı pastamı yere atıp kendimi odama kilitlemiştim. Bu olay bende bir daha doğum günü partisi

istemeyecek kadar travma yarattı, annemler de aynı şeyleri yaşamaya hevesli değillerdi.

Seninle aramızda yaptığımız özel kutlamaları hep daha çok sevdim. Bir keresinde beraber pasta yapmıştık, hatırlıyor musun? Hatta kremasını bile kendimiz yapmıştık. Tereyağını çok koymuştuk da tadı yağdan ibaret olmuştu, kekini de az pişirmiştik. Yine de yemiştik ve okuldan çocuklarla verdiğimiz bütün partilerden daha güzel geçmişti.

Ama Natalie'nin kutlaması güzeldi. Doritos sevmememe rağmen. Diyet kola da.

Caddenin aşağısında bir kafe var, çoğu insan öğle yemeğini oradan alıyor ama ben evden getirip buzdolabında muhafaza ediyorum, her ne kadar buzdolabının düzenli olarak temizlenmediğini düşünsem de. Seth'e, çalışanların sırayla buzdolabını temizlediği bir çizelge oluşturup dolabın kapağına asmayı önerdim. Düşüneceğini söyledi. Üzerinden bir hafta geçti ama hâlâ ses çıkmadı. Belki bugün tekrar sorarım.

Bugünkü öğle yemeğim beyazdı. Evet, hâlâ tek renkli yemekler yiyorum. Nedenini açıklayamam. Sadece çoğunlukla beyaz bir sandviç yerken birden aradan yeşil marul çıkması beni rahatsız ediyor. Yemem demiyorum ama sandviçin tek renk olmasını tercih ederim. Bu huyumdan dolayı beni yargılamayan tek kişi sensin. Okulun yemekhanesinde yemek yerken diğer çocuklar sandviçimin renk bütünlüğünü bozmak için içine ketçap ya da hardal sıkmaya çalışırlardı, hatırlıyor musun?

Öğle yemeğimi her gün saat 11.40'ta yiyorum, en fazla altmış saniye oynuyordur. Dinlenme odasına gidip buzdolabından sandviçimi alıyorum, sonra fincanımı arıtılmış soğuk suyla dolduruyorum. Bugün tam oturup sandviçimi yiyecekken dinlenme odasına birbirinin aynı saklama kaplarıyla (içlerinde salata vardı) Natalie ve Kim geldi.

O ikisi her dakika beraberler. Natalie'yle kanka olmamdan endişelenmene gerek yok (sanki biri senin yerini alabilirmiş gibi!) zira o rolü Kim üstleniyor. Kim geçenlerde nişanlan-

mış, bunu biliyorum çünkü sürekli Natalie'nin bölmesine geliyor ve neredeyse bir saat düğün organizasyonundan konuşuyorlar. Bazen onlara katılmayı düşünüyorum ama düğün organizasyonu hakkında hiçbir şey bilmediğimden söyleyecek bir şey de bulamıyorum. Keşke Kim'in Natalie'ye göstermek için getirdiği dergilerdeki elbiselerden biriyle ilgili fikrimi sorsalar ama şimdiye kadar sormadılar. Yalnız bugün yemekte bana katılmak istediler, ben de kabul ettim tabii ki.

Normalde yalnız yemeyi tercih ederim ama bu Natalie'yi yakından tanımak için iyi bir fırsattı. Kim'i de. Belki üçümüz arkadaş olabiliriz. Okuldayken sadece ikimiz vardık. Biliyorum, sen hep başkasına ihtiyacımız olmadığını söylerdin ama üç kişi de arkadaş olabilir. Öylesi de mümkün.

Kim bana burada çalışmayı sevip sevmediğimi sordu. Sevdim dedim. Benden önceki muhasebecinin işleri ne kadar karmaşık bıraktığını söylemek istemedim. Oysa her şeyi en baştan düzenlemem gerekti. Ama o adamı tanımıyorum bile, dolayısıyla ne kadar berbat bir iş yaptığından bahsetmek doğru olmaz diye düşündüm.

"Ben hayatta muhasebeci olamam," dedi Natalie. İpeksi sarı saçını omzunun üstünden savurup matematiğinin ne kadar kötü olduğundan, okuldayken dersleri güç bela geçtiğinden dem vurdu.

Kendine fazla yüklenmesini istemediğimden ona satışta ne kadar başarılı olduğunu hatırlattım. Annem bana insanlara iltifat ederek onlarla arkadaş olabileceğimi öğretmişti. Eskiden ona hiç kulak asmazdım ama şimdilerde haklı olduğunu fark ediyorum. Hem şimdi yeni bir başlangıç yapma fırsatım varken bu fırsatı neden değerlendirmeyeyim ki?

Her neyse, iltifatım gerçekti zaten. Burada çalışmaya başlayalı çok olmadı ama Natalie'nin en iyi satış elemanlarından biri olduğunu hemen öğrendim. Hesap tablosuna bakılacak olursa firmanın en iyisiydi. İnsanlarla konuşma

konusunda inanılmaz yetenekli. Bazen telefonda konuştuğunu duyunca işi gücü bırakıp pürdikkat onu dinliyorum.

Kim kıkırdamaya başlayıp, "Nat, Kuzey Kutbu'nda buz bile satar. Bilhassa da *erkeklere*," dedi.

Bu lafın üstüne ikisi birden kahkahalara boğuldular. Sanırım Natalie'nin çok çekici olduğunu ima ediyorlardı. 25 yaşlarında bir satış stajyeri var, Natalie'ye hep öğle yemeği ısmarlamayı teklif ediyor ama başka kimseye böyle bir teklifte bulunmuyor. Kim de güzel kız ama Natalie'ninki gibi emsalsiz bir asaleti yok.

Sonra Natalie *bana* iltifat etti. "Fincanın ne şirinmiş," dedi.

Tahmin et hangi fincandı? Yıllar önce bana doğum günü hediyesi olarak aldığın fincan. Çoğu insan mağazaya gidip gördüğü ilk şeyi alır –o da genellikle mum olur– ama sen bütün hediyelerini incelikle seçersin. Natalie'nin gördüğü okyanus rengine boyanmış, üzerinde üç boyutlu bir kaplumbağanın yüzdüğü seramik fincandı. Parmağımı kabuğunun üzerinde gezdirmeye bayılıyorum. O fincanı ne kadar sevdiğimi sana anlatamam, ne zaman onu kullansam seni düşünüp mutlu oluyorum.

Natalie'nin sözleri bana içten geldi. Bazen insanlar bana güzel şeyler söylediklerinde aslında içtenlikle söylemediklerini rahatlıkla anlayabiliyorum. Hatta bazen benimle dalga geçiyorlarmış gibi geliyor. Ama Natalie içtendi. Bir an için kendimi lisede havalı kızların masasında oturuyormuş gibi hissettim.

Ona teşekkür ettim. Sonra da en önemli soruyu sordum: "Kaplumbağaları sever misin?"

Natalie sevdiğini söyledi. Ona kaplumbağanın kabuğunun aslında iskeletinin bir parçası olduğunu açıkladım. Bir nevi kaburga gibi olduğunu, bu yüzden kaplumbağaların kabuklarından ayrılamadığını söyledim. Ayrılırlarsa öldüklerini. Bunu duyunca, "Vay canına," dedi.

Natalie'yle Kim'in kaplumbağalar hakkında daha fazla şey öğrenmeye hevesli olmaları beni çok heyecanlandırdı.

Bu hayatta tanıdığım, kaplumbağa gerçeklerini dinlemeye istekli tek kişi sensin. Doğrusunu istersen bazen senin bile kaplumbağaları dinlemek istemediğini düşünüyorum. Ama ben, Natalie ve Kim sonraki yirmi dakikayı kaplumbağalar hakkında konuşarak geçirdik. Onlara başka ilginç gerçekler anlattığımda beni can kulağıyla dinlediler ve hatta bazı sorular sordular. Kaplumbağalar hakkında bir sürü şey bildiğimden hepsini kolaylıkla cevapladım tabii ki.

Daha fazlasını da anlatırdım ama Natalie bir müşterisiyle görüşmesi gerektiğini söyledi, sonra birlikte gittiler. Şimdiden yarın onlara kaplumbağalar hakkında anlatabileceğim başka ilginç şeyleri düşünmeye başladım bile. Sonra nasıl geçtiğini yazarım.

Sevgiler,
Dawn Schiff

Kime: Dawn Schiff
Kimden: Mia Hodge
Konu: Ynt: Merhaba

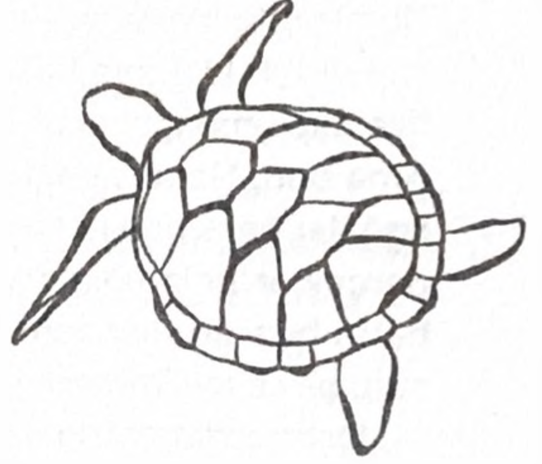
Yaşasın yeni arkadaşlar! Kaplumbağalardan söz etmişken, sana bir hediye göndereceğim! Anladığım kadarıyla oraya gayet iyi uyum sağlamışsın. Her şeyin yolunda gideceğini biliyordum zaten!

Öptüm
Mia

YEDİ

GÜNÜMÜZ

NATALIE

Yaklaşık bir dakika boyunca çığlık atmıştım.

Yani benim hesabıma göre öyleydi. Bu hesabı, çığlığımın uzunluğuna ve boğazımın şu anda ne kadar acıdığına bakarak yapmıştım. Tam bir dakika boyunca çığlık attıktan sonra biraz olsun kendimi toparlayıp titreyen parmaklarla 911'i aramıştım.

Tahmin edebileceğiniz üzere o evden arkama bakmadan kaçtım.

Şimdi polisler gelmişti. Evin etrafını sarmış, parmak izi arıyor ya da polisler olay yerlerinde ne yapıyorsa onu yapıyorlardı. Bilmek istemiyordum. Onlar geldiğinden beri arabamda oturuyordum. Bir yere ayrılmamam söylenmişti ama bir daha o evin yanına yaklaşmak istemiyordum.

Seth'i arayıp olanları anlatmış ve işe dönemeyeceğimi söylemiştim. Duyduklarına çok şaşırmıştı ama benim şaşkınlığımın yanında onunkisi hiç kalırdı. Normalde Kim'e her şeyi anlatırdım fakat bunu anlatmak istemiyordum. Dedikodu malzemesi olarak görürdü ki bu da çok saygısızca olurdu. Bu yüzden Caleb'a mesaj attım. O söylenmesi gerekeni söylerdi, bundan emindim.

Sahiden de hemen cevap yazdı:

İnanamıyorum! Sen iyi misin?

Pek sayılmaz.

O oturma odasında gördüğüm şey ölene dek hafızamdan silinmeyecekti. Onca kan...

Yanına gelmemi ister misin?

İlgiye muhtaç kızlardan olmamak için elimden geleni yapıyordum. Bundan daha bıktırıcı bir şey yoktu. Ama Caleb bunu kafaya takan birine benzemiyordu. Hem *teklif* ondan gelmişti. Dahası onu görmek istiyordum. Yüzümü göğsüne gömmek istiyordum. Bu yüzden şöyle yazdım:

Evet, lütfen gel.

Ona adresi yazarken biri camımı tıklattı; şoför tarafında bir adam vardı. Koyu gri takım elbiseli ve kravatlıydı, derken arabama saklanmadan önce bana kendini kısaca dedektif olarak tanıttığını hatırladım. Camı indirdim.

"Bayan Farrell?" dedi.

"Evet."

"Sizinle konuşmam lazım. Arabadan inebilir misiniz lütfen?"

Ben buraya kaçmadan önce üniformalı memurlardan biri bana birkaç soru sormuştu. Anlaşılan dedektifin de soracak soruları vardı. Cevaplarının da olmasını umdum. Her neyse, fazla seçeneğim olmadığından arabamdan indim.

Koyu renk saçları hafiften seyrelmeye başlamış kırklı yaşlarındaki dedektif uzun boyluydu ve haşin bir yakışıklılığı vardı. "Ben Dedektif Santoro," dedi.

Başımla onayladım.

"Bunu yapmak zorunda olduğum için üzgünüm, Bayan Farrell," dedi.

Ağır bir Boston aksanı vardı. Massachusetts'te büyümüş biri olarak bunu duymak bana rahatlatıcı geldi. Arabadan inmemi isterken kelimeyi "ağbaa" gibi söylemişti. Bir sebepten ıstakoz yiyor olsaydık onu da "ıstakos" gibi söylerdi. Benim pek aksanım yoktu ama Caleb olduğunu söylüyordu. Sevimli buluyordu.

"Önemli değil," dedim güçlükle konuşarak. "Dawn... Onu... Onu mu buldunuz?"

Yavaşça başını sallayınca derin bir oh çektim. Halısındaki devasa kan lekesini gördüğümde evin bir köşesinde ölü yattığını düşünmüştüm. "Ondan bir iz yok. Sadece kan var."

"O zaman." Alt dudağımı ısırdım. Hatta o kadar sert ısırdım ki ağzıma kan tadı geldi. "O zaman kendini yaralamış olabilir. Hastaneye gitmiş olabilir."

Santoro başıyla onayladı. "Evet, bu olasılığı araştırıyoruz. Bütün ambulans şirketleri ve hastaneler aranıyor. Fakat henüz onu bulabilmiş değiliz."

Şaşırmamıştım ama yine de sarsıcıydı. "Anlıyorum."

"Siz neden Bayan Schiff'in evine gelmiştiniz?"

"Şey, işe geç kalmıştı..." Bunu söylediğimde yüzünde beliren kuşkulu ifadeyi görünce hızlıca ekledim. "Bir de dün bana tuhaf bir e-posta gönderip benimle son derece önemli bir mesele hakkında konuşması gerektiğini söylemişti." Hâlâ ikna olmuşa benzemiyordu, bu yüzden son noktayı koydum. "Ayrıca masasındaki telefon çaldı, açtığımda yardım ister gibi konuştu. Sanki başı dertteymiş gibi."

"Anlıyorum. Telefonda başkasının sesini duydunuz mu?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Sadece o vardı."

"Görüşmeyi duyan başka kimse oldu mu?"

Ne tuhaf bir soruydu bu. Görüşmeyi duyan başka birinin olup olmaması neden önemliydi ki? "Hayır, etrafta kimse yoktu."

"O hâlde Bayan Schiff'le arkadaşsınız?"

Kasım rüzgârı bluzumdan içeri dolunca titredim. "Evet. İş arkadaşıyız ve... arkadaşız."

"Yakın mıydınız?"

"Sayılır." Bu doğru değildi ama Dawn'ın hiç arkadaşı yoktu. Biri bana onun bakış açısına göre yakın arkadaşı olduğumuzu söylese inanırdım.

"Onu tehdit eden biri olup olmadığını biliyor musunuz? Korktuğu biri olup olmadığını?"

"Hayır. Öyle bir şey yoktu."

"Erkek arkadaşı var mı?"

Sorunun saçmalığına neredeyse gülecektim ama tabii ki dedektif Dawn'ı tanımıyordu. Onu bir erkekle hayal edemiyordum. Bir erkeği öperken hiç hayal edemiyordum. Bakire olduğuna yüzde yüz emindim, dahası bekâretinden *vazgeçmek* istiyormuş gibi de görünmüyordu. Hep erkekler için dikilmiş gibi görünen kalıpsız kıyafetler giyiyor, dar yüzüne fazla büyük gelen bağa gözlük takıyordu. Birazcık bile makyaj yapmıyordu.

Ama bunları bir dedektife asla söylemezdim. "Hayır. Erkek arkadaşı yoktu."

Dedektif Santoro bana tuhaf bir bakış attı. Nedenini sonradan fark ettim. "Yani erkek arkadaşı *yok*."

Tanrım, az önce onun hakkında geçmiş zaman kullanarak konuşmuştum. Dawn iyi olacaktı. Onu sağ salim bulacaklardı. Geçmiş zaman kullanmak filan yoktu.

Ama *çok* kan vardı. Bu kadar kan varken nasıl iyi olabilirdi? Ayrıca o telefon araması...

Bana yardım et.

"Bayan Schiff'i en son ne zaman gördünüz?" diye sordu dedektif.

"Dün beş civarı," dedim. "İşten çıkarken."

"Bu sabah da işe gelmedi, öyle mi?" Başımla onayladım ama bu gerçek bir soru değildi. Öyle olduğunu zaten biliyordu. "Yani başına bir şey geldiyse dün akşam beşle bu sabah..."

"Sekiz kırk beş," dedim. "İşe her zaman sekiz kırk beşte gelir. Dakikası dakikasına."

"Çok güvenilirdir yani?"

"Kesinlikle."

Dedektifin ağzının bir köşesi kalktı. "Hoşuma gitti. Ben de onun gibiyim. Dakik olmak iyidir."

Bu dedektifin biraz bile Dawn gibi olduğunu sanmıyordum ama bir şey demedim. Dawn'ın nasıl biri olduğunu anlayamazdı.

"Eh, size bunu sormak zorundayım," dedi, "dün akşam beşle bu sabah arasında neredeydiniz?"

Kaşlarımı o kadar hızlı kaldırdım ki alnım karıncalandı. "Ben mi?"

Dedektif özür diler gibi gülümsedi. "Sormak zorundayım."

Üzerime alınmamaya çalıştım. Ama ne yaptığımı düşündüklerini bilmiyordum. Dawn'ı öldürdüğümü, arayıp yardım istediği bir telefon görüşmesi uydurduğumu, sonra da evine geri gidip yerdeki kanı "bulmuş gibi yaptığımı" mı düşünüyorlardı?

"Erkek arkadaşımla birlikteydim," dedim sonunda. "Adı Caleb McCullough."

"Bütün gece mi?"

Bütün gece Caleb'la birlikte değildim. Gecenin bir kısmında bendeydi, sonra gitmişti. Bunu söylemek için dudaklarımı araladım ama zihnimin derinliklerindeki rahatsız edici bir ses beni durdurdu. Artık Dawn'ın evinin her köşesinde parmak izim vardı. Dedektif de bana pek inanmıyormuş gibi tuhaf tuhaf bakıyordu.

Ayrıca beni rahatsız eden bir şey daha vardı.

"Evet," dedim. "Bütün gece Caleb'la birlikteydim."

İşte, bu Santoro'nun yüzündeki kuşkulu ifadeyi silerdi.

"Peki bu Caleb," dedi, "Dawn'ı o da tanıyor mu?"

Tek omzumu kaldırdım. "Sayılır. Bizimle aynı firmada yarı zamanlı çalışıyor. Yani onu tanıyor ama şöyle böyle."

"Sabahki arama... Dawn'ın masasına geldiğini söylemiştiniz, değil mi?"

"Evet." Dawn'ın sesinin ne kadar dehşet dolu olduğunu hatırlayınca midem çalkalandı. İyi ki Seth'in dediğini yapıp aldırış etmemeye kalkmamıştım.

Dedektif düşünceli bir tavırla çenesini sıvazladı. "O numaraya hangi aramaların yapıldığına bakacağız. Aramanın nereden yapıldığını bulmaya çalışacağız."

Dawn her neredeyse o arama üzerinden onu bulabilmelerini umdum. Şayet esir tutuluyorsa birkaç saniyeliğine serbest kalmayı başarmış olmalıydı.

Dedektif Santoro bana Dawn'ın adresini nereden bildiğimi, eve nasıl girdiğimi sordu, ardından da mutfak zeminindeki kırık kadeh hakkında birkaç soru daha yöneltti. Hâlâ kendimi berbat hissetsem de en azından soruşturmanın emin ellerde olduğunu düşündüm. Bu dedektif ne yaptığını biliyordu; konuşurken bakışlarının yüzümden aşağı kaymamasından ne kadar ciddi olduğunu anlamıştım. Her neredeyse Dawn'ı bulacaktı.

Sadece iyi olmasını umdum.

Tam dedektif dönüp eve gidecekken ön kapıdan üniformalı bir memur çıkıp doğruca dedektifin yanına geldi.

"Dedektif," dedi, "Yatak odasındaki bilgisayara girdik."

Santoro çenesini kaşıdı. "Öyle mi?"

"Evet. Şifre korumalıydı ama şifreyi bir yapışkanlı kâğıda yazıp kâğıdı da fare altlığının altına yapıştırmış."

Kendimi tutamayıp burnumdan güldüm. Bu *tam* Dawn'ın yapacağı bir şeydi. Her konuda inanılmaz dikkatliyken bazı şeyler konusunda bir hayli dikkatsizdi. Şifresinin "şifre1" tarzı bir şey olduğundan emindim.

Fakat bu durumda gülmek muhtemelen yanlış tepkiydi. Dedektif Santoro bana uygunsuz davranmışım gibi bir bakış attı ki haklıydı. Ama işte, o Dawn'ı benim kadar tanımıyordu.

"Peki," dedi. "Bakalım içinde ne varmış?"

"Bana ihtiyacınız var mı?" diye sordum.

"Hayır, gidebilirsiniz." Elini salladı. "Ama kartvizitiniz var mı?"

Elimi çantama atıp kartvizitlerimden (ya da onun söylediği şekliyle kavtvizitlevimden) birini aldım. Dedektife uzattığımda parmaklarının ucuyla aldığını fark ettim. Bu bana tuhaf geldiyse de paranoyaklık etmemeye çalıştım.

Dedektifle polis memuru beni bir başıma bırakarak eve girdi. Buna sevindim çünkü nihayet buradan gidebilirdim. Tam arabama gitmek üzere dönmüştüm ki hurdadan hâllice yeşil bir Ford'un yan evin önüne park ettiğini gördüm.

Caleb. Şükürler olsun.

Ayaklarımı sımsıkı saran Louboutinler izin verdiğince hızla yanına koştum. Caleb arabadan iniyordu, o daha kapısını kapayamadan kollarına atıldım. Yüzümü göğsüne gömdüğüm anda gözlerimde yaşlar birikmeye başladı. Bundan daha kötü bir gün geçirmemiştim.

"Hey." Caleb büyük eliyle başımın arkasını okşadı. "Geçti, Nat. Ben yanındayım."

"Burada Dawn'a korkunç bir şey olmuş," diye mırıldandım gömleğine doğru. Gözyaşlarım ve rimelimle gömleğini kirletiyor olmalıydım ama Caleb bunu umursuyormuş gibi görünmüyordu.

"Deme öyle." Beni göğsüne daha sıkı bastırdı. "Sapasağlam döneceğinden eminim."

Kollarının arasından çıkıp yüzüne baktım. Topuklu ayakkabı giyiyor olmama rağmen benden hâlâ bir kafa boyu uzundu. Hep uzun boylu erkeklerden hoşlanmıştım. "Bunu neye dayanarak söylüyorsun?"

"Şey..."

"Oturma odasında ne kadar kan olduğunu görseydin öyle demezdin."

"Ne bileyim işte." Çaresizce omuz silkti. "Sadece iyi olduğunu ummaktan başka çaremiz olmadığını düşünüyorum. Anlatabiliyor muyum?"

Ona çıkıştığım için kendime kızdım. Sırf yanımda olmak için kalkıp buraya kadar gelmişken ona böyle davranmaya hakkım yoktu. "Özür dilerim. Olanlar yüzünden sinirlerim bozuldu."

"Evet," diye soludu. "Biliyorum. Korkunç."

Başımı tekrar göğsüne yasladım. Kalbi kulağımın altında rahatlatıcı biçimde atıyordu. Ben onun kollarının arasında, o benim saçlarımı usulca okşar hâlde en az iki dakika öyle kaldık. Trajik bir olay esnasında bana nazik davranarak hanesine birkaç puan daha yazdırmıştı. Bugünden sonra ilişkimiz daha da güçlenecekti.

"Baksana," dedim.

"Hım?"

"Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Seni eve bırakmamı mı istiyorsun?"

Beni eve bırakmasını çok isterdim. Ama arabam buradaydı ve onu hayatta burada bırakmazdım. Dolayısıyla arabama geri binip o korkunç iş çıkışı trafiğini çekmekten başka çarem yoktu. "Hayır, kendim giderim."

"O hâlde ne isteyeceksin? Ne istersen yaparım."

Kollarının arasından çıkıp saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Polislere dün bütün gece beraber olduğumuzu söylemen lazım."

Caleb kaskatı kesildi. "Ne?"

"Çok aptalca." Başımı iki yana salladım. "Polisler dün gece nerede olduğumu sordular. Mazerete ihtiyacım varmış gibi. Sanki Dawn'a bir şey yapmış olabilirmişim gibi! Formalite icabı olduğundan eminim. İhbarı yapan ben olduğumdan sormak zorunda kaldılar. Her neyse, onlara bütün gece beraber olduğumuzu söyledim."

"Ama..." Çenesini kaşıdı. "Bütün gece beraber değildik. Dokuz buçuk gibi gittim."

"Eee, ne olmuş yani? Gecenin büyük kısmında beraberdik. O kadarı yeterli."

"O zaman öyle söylerim. Gecenin büyük kısmında beraberdik, sonra ben dokuz buçukta evime döndüm."

Ona gözlerimi kısarak baktım. "O kadar önemli mi? Demek istediğim, sen de Dawn'la çalışıyorsun. Mazeretinin olması senin de işine yarar."

Kaşlarını çattı. "Ama yalan bu."

"Beyaz yalan. İkimiz de Dawn'a zarar verecek bir şey yapmadık. Mazeretimizin olmaması sadece soruşturmayı uzatır."

"Bilemedim, Nat." Ensesini ovuşturdu. "Polislere yalan söylemek doğru gelmiyor. Mazeretimizin olması neden bu kadar önemli? Bizim ona bir şey yaptığımızı düşünmeyecekler ki."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Evet ama ben çoktan dedektife birlikte olduğumuzu söyledim. Şimdi beni desteklemezsen yalancı gibi görünürüm."

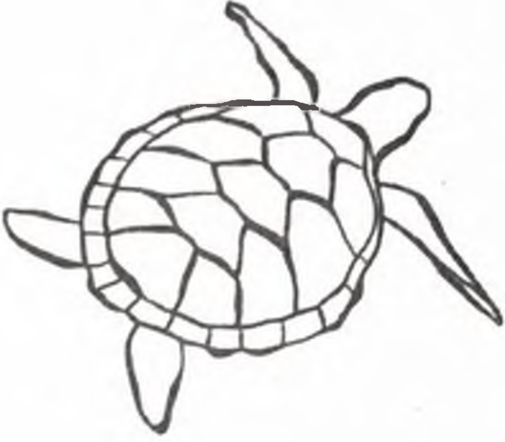
"Ama yalan *söylemişsin.*"

Çenesini inatçı bir tavırla eğişi sinirimi bozuyordu. Caleb dürüst, özü sözü bir biriydi. Bunun hep iyi bir özellik olduğunu düşünmüştüm. Ama şu anda ille de olumlu bir şey olmadığını fark ediyordum.

"Caleb..." Kuruyan gözlerim yeniden yaşardı. "Korkunç bir gün geçirdim. Bak, muhtemelen sana sormazlar bile. Ama anlattıklarımı desteklemen çok mu kötü olur?" Gözlerindeki tereddüdü görünce kolunu sıktım. "Lütfen?"

Uzun bir duraksamanın ardından omuzları çöktü. "Tamam. Sanırım o kadar da önemli değil."

Caleb anlattıklarımı doğrulayacağını söylediğinde yaşadığım rahatlamaya şaşırdım. Sonuçta katil zanlısı filan değildim. Yine de yaşananlar düşünülünce mazeretimin olması daha iyiydi.

SEKİZ

YEDİ AY ÖNCE

Kime: Etsy Satıcısı
Kimden: Dawn Schiff
Konu: Kaplumbağa heykelciğiyle ilgili sorun

Sevgili satıcı,

Yakın zamanda Etsy mağazanızdan cam deniz kaplumbağası heykelciği olarak tanıtımı yapılan bir ürün satın aldım. Ama maalesef ürün deniz kaplumbağası değil, bu yüzden iade etmek istiyorum.

Sevgiler,
Dawn Schiff

Kime: Dawn Schiff
Kimden: Etsy Satıcısı
Konu: Ynt: Kaplumbağa heykelciğiyle ilgili sorun

Yaşanan karışıklık için çok üzgünüm, durumu hemen çözmek isterim! Size hangi ürün geldi?

Kime: Etsy Satıcısı
Kimden: Dawn Schiff
Konu: Ynt: Kaplumbağa heykelciğiyle ilgili sorun

Sevgili satıcı,

Önceki e-postamda da belirttiğim gibi tanıtımı yapılan ürün cam deniz kaplumbağası heykelciğiydi. Ama ne yazık ki bana kara kaplumbağası geldi! Deniz kaplumbağalarının bacak yerine yüzgeçleri olur ve ön yüzgeçleri genellikle arka yüzgeçlerinden daha uzundur ama bana gelen kaplumbağanın dört uzvu da yaklaşık olarak aynı uzunlukta ve bacakları hiçbir koşulda yüzgece benzemiyor. Ayrıca bana gelen kaplumbağanın kafası diktörtgenimsiden ziyade yuvarlağımsı ki bu da kara kaplumbağası olduğunu gösteren bir başka özellik. Anlayacağınız deniz kaplumbağası beklerken kara kaplumbağası gelince büyük hayal kırıklığı yaşadım.

Sevgiler,
Dawn Schiff

Kime: Dawn Schiff
Kimden: Etsy Satıcısı
Konu: Ynt: Kaplumbağa heykelciğiyle ilgili sorun

Şaka mı bu?

Kime: Mia Hodge
Kimden: Dawn Schiff
Konu: Ynt: Merhaba

Sevgili Mia,

Dün işten eve dönerken hediyelik eşyalar ve sıra dışı parçalar satan bir dükkâna uğradım. Orayı kaplumbağalarla ilgili bir şey gelmiş mi diye sık sık ziyaret ederim. Dükkân sahibi yaşlı adam ne aradığımı biliyor, o yüzden ben içeri girer girmez elinde beğeneceğim bir şey olup olmadığını söylüyor. Geçen sefer kaplumbağa şeklinde bir kapaklı kutu aldım. Kabuğu açılıyor ve kutunun içine ıvır zıvır koyabiliyorsun ama ben kutuyu boş olarak kitaplığıma koydum.

Dün Ernie sarı dişlerini göstere göstere sırıtarak el boyaması olduğunu söylediği küçük bir kaplumbağa heykeli getirdi. Kabuğundaki desen altın rengine boyanmıştı ve gerçek kaplumbağaların gülümseme yeteneği olmasa da gülümsüyordu. Biraz pahalıydı ama almak zorundaydım.

Ernie küçük, beyaz bir kutu bulup kaplumbağayı kutuya koydu ve kutuyu da hediye paketine sardı çünkü kaplumbağayı kendime almadım. Sabah hediyeyi yanımda işe götürdüm.

Neden bilmiyorum ama Natalie'yle Kim bir daha benimle öğle yemeği yemeye dinlenme odasına gelmediler. Son birkaç haftadır hep dışarıda yiyorlar. Beni hiç davet etmediler, belki de öğle yemeğimi evden getirdiğim içindir. Ama ben hâlâ Natalie'yi seviyorum ve arkadaş olabileceğimizi umut ediyorum. Üzerine düşünülmüş bir hediye belki bu konuda yardımcı olur.

Sabah Natalie'nin gelmesini bekledim. Ben her sabah tam 08.45'te işte olurum ama Natalie 10.00'a kadar herhangi bir saatte gelebiliyor. Bir keresinde öğlene kadar gelmemişti ama sanırım o zaman bayi ziyaretindeydi. Saat 09.13'te geldiğinde Kim'in bölmesine uğradı ve 20 dakika kadar konuştular. Nihayet kendi bölmesine geldiğinde

yerimden fırlayıp yanına gittim. Beni görünce gülümseyip selam verdi.

Hemen hediyeyi ona uzattım çünkü bir an evvel vermek için sabırsızlanıyordum. Natalie hediyeme çok şaşırdı. Bunu mavi gözlerinin irileşmesinden anladım. Ona neden hediye aldığımı anlamamış gibiydi, ben de görünce aklıma onun geldiğini söyledim.

Natalie bir an duraksadı ama sonra kutuyu kabul etti. Koltuğuna oturup paketi açmaya koyulduğunda şampuanının kokusunu aldım. Çiçek gibi kokuyordu. Ağır kokulardan ne kadar nefret ettiğimi bilirsin ama nedense Natalie'nin kokusu beni rahatsız etmedi.

Kutuyu açıp kaplumbağayı içinden yavaşça çıkardı. Bir an için hiçbir şey demeden avucunda tuttu. Sonra nihayet konuştuğunda, "Ah," dedi.

Ona bugün yanımda yemek getirmediğimi de söyledim. Öğle yemeğinde o ve Kim'e katılıp onlara kaplumbağalar hakkında daha fazla bilgi vermeyi önerdiğimde sıkıcı satış konuları konuşacaklarını, bununla beni boğmak istemediğini söyledi.

Bunu sorun etmediğimi söylemeye çalıştım. Firmanın satış tarafını ilgi çekici buluyorum. Ama tabii bu Natalie ve Kim'in işini yapabileceğim anlamına gelmiyor. Telefonun başına oturup şirketleri ve şahısları arayarak onları ürünlerimizi almaya nasıl ikna ediyorlar aklım almıyor. Bir insanı, görme yetisini artırmak için vitamin dolu bir kapsüle ihtiyaç duyduğuna nasıl ikna edebilirsin ki, bilhassa da ürünlerin herhangi birinin plasebodan daha etkili olduğunu kanıtlayan hiçbir veri yokken? Ben bunu yapmaya kalksam telefonu suratıma kapatırlar.

"Hem Kim'in düğün hazırlıkları hakkında konuşmamız gerek," diye açıkladı Natalie.

Düğün hazırlıkları hakkında durmaksızın konuşuyorlardı. Düğünün eylül sonunda yapılacağını duydum ki Natalie buna istinaden "mükemmel" demişti. Kendisi daha önce hiç

evlenmemişken Kim'e nasıl bu kadar yardımcı olabildiğini anlamıyordum. Bu tutarsızlıktan Natalie'ye de bahsettim.

Soruyu sorduğumda dudaklarını birbirine öyle sert bastırdı ki ruju neredeyse görünmez oldu. "Düğün organize etmeyi bilmek için evlenmiş olmana gerek yok. Birçok arkadaşımın düğününe yardım ettim. Ben evlenirken de onlar bana yardım edecekler."

"*Eğer* evlenirsen," diye düzelttim.

Bunu söylediğimde çok şaşırdı. Hep kendime Natalie'nin benim gibi muhasebeci olmadığını hatırlatmak zorunda kalıyorum. Kendisinin de kabul ettiği gibi rakamlarla arası iyi değil. Aslında bu, onu eğitmek ve arkadaşlığını kazanmak için harika bir fırsattı. Ben de ona kişinin yaşı ilerledikçe evlenme şansının önemli ölçüde azaldığını etraflıca anlattım. Çünkü kendi yaş grubundaki insanlar evlendikçe çıkabileceğin insan sayısı azalıyor, böylece evlenmeye uygun birini bulma olasılığın da gitgide düşüyor. Tabii ki kendinden çok daha genç biriyle evlenmen de mümkün ama kadınlar genellikle onlarla aynı yaşta ya da daha büyük erkekler isterler. Ve tabii erkekler de genellikle kendilerinden daha genç kadın isterler. Nitekim Natalie'nin şu sıralar yalnız olmasını göz önünde bulundurursak asla evlenemeyecek.

Durumu olabildiğince basit ifadelerle açıklamayı bitirdiğimde, "Bu çok saçma," dedi bana.

Ona erkek arkadaşının ya da nişanlısının olmadığını hatırlattım. Yani bu yaştan sonra evlenebileceğini düşünmesi çok mantıksızdı. Bunun üzerine işe dönmesi gerektiğini söyledi.

Sanırım onu kızdırdım ama kızacak bir şey yoktu, ben sadece gerçekleri söylüyordum. Sen orada olsaydın anlardın. Sen benim gibi mantıklısın. Natalie bizim gibi düşünmüyor ama yine de onunla arkadaş olmak istiyorum.

Ona kaplumbağalar hakkında birkaç ilginç bilgi daha vermeye çalıştım. Mesela dokuz yüz kilo ağırlığında, iki buçuk metre boyunda kaplumbağalar var. Tabii bunları

evcil hayvan dükkânlarında bulamazsın. Örnek olarak en büyük deniz kaplumbağası türlerinden biri olan deri sırtlı deniz kaplumbağasını verdim. Ama ister inan ister inanma, bu bilgiler Natalie'nin hiç ilgisini çekmedi.

Sonunda kendi bölmeme döndüm. Natalie'ye hediye vermekten mutluyum, o da hediyeyi çok beğenmiş gibiydi ama görgü kurallarından bihaber olmasına çok şaşırdım. Biri sana hediye verdiğinde teşekkür etmen gerektiğini ben bile biliyorum. Ona kaplumbağanın saksı bitkisinin yanında daha iyi duracağını da söyledim ama oraya koymadı.

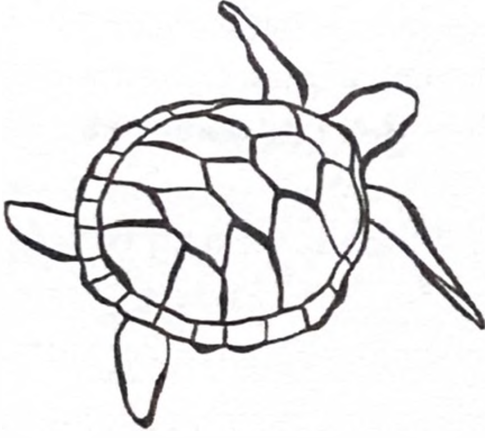
Aklında Natalie'ye verebileceğim daha iyi bir hediye var mı? Ona seveceği bir şey vermek istiyorum ve sen hep en güzel hediyeleri bulursun.

Sevgiler,
Dawn Schiff

Kime: Dawn Schiff
Kimden: Mia Hodge
Konu: Ynt: Merhaba

Natalie'yi tanımıyorum ama doğrusunu istersen bence de o hediye için sana teşekkür etmeliydi! Herkesin iyi olmadığını unutma, tamam mı? Vaktine değer biri değilse ondan uzak dur. Bu konuda daha fazla konuşmak istersen dilediğin zaman beni arayabilirsin.

Öptüm
Mia

DOKUZ

GÜNÜMÜZ

NATALIE

Caleb'ın beni yemeğe götürmesine izin verdim. Yalnız kalmak ya da boş evime dönmek istemiyordum, böylece şu zincir restoranlardan birine gidip bir şeyler yedik. Ama çok konuşmadık. Aklım Dawn'a ve başına ne gelmiş olabileceğine kayıp duruyordu. En kötü korkumu dillendiremiyordum bile.

Restorandan çıktığımızda güneş gökyüzünde bir hayli alçalmıştı. On, on beş dakikaya karanlık çökecekti. Caleb gözlerini kısarak ufka baktı. "Eve kendin gidebilecek misin? Pek iyi görünmüyorsun."

"Giderim," dedim ama yaşadığım günden sonra eve dönme konusunda hâlâ biraz gergindim.

Caleb kaşlarını kaldırdı. "İkimizin de arabası olduğunu biliyorum ama istersen seni eve kadar takip edip güvenle vardığından emin olabilirim."

"Çok tatlısın." Çenemi kaldırıp dudaklarımı uzatarak beni öpmesini istedim. Caleb sırıttı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "*Gerçekten* çok tatlısın. Ama ben iyiyim. Merak etme."

"Tamam o zaman. Eve varınca bana yaz."

Elini sıktım. Arabamın yanımda olmamasını, bu sayede Caleb'ın beni eve bırakmasını isterdim ama peşimden eve kadar gelmesine hiç gerek yoktu, özellikle de ters istikamette oturur-

ken. Hem bana gitsek ne yapacaktık ki? Oynaşacak mıydık? Hiç o havada değildim.

Yine de benimle gelmesini isterdim. Belki de teklifini kabul etmeliydim.

Eve doğru yolu yarılamıştım ki telefonum çalmaya başladı. Arabamın ekranında "Annem" yazıyordu. Telesekretere düşmesine izin vermeyi düşündüm ama neden aradığını biliyordum. Açmazsam bir daha arardı.

"Natalie!" Annem hattın diğer ucunda bağırıyor gibiydi. Telefonda sesinin düzeyini ayarlamayı bir türlü beceremiyordu. "Az önce televizyonda haberi gördüm. Sizin firmada çalışan bir kadının kaybolduğunu söylediler!"

"Evet." Dawn'ın kaybolduğunu fark edenin ben olduğumu söylemedim. Bu bilginin olumlu tepki göreceğini sanmıyordum.

"Onu tanıyor muydun?"

"Biraz." Dawn'ın benimkinin hemen yanındaki bölmede çalıştığını, dokuz aydır aynı duvarı paylaştığımızı bilmesine de gerek yoktu.

"Tanrım, ne kadar korkunç." Burnunu çekti. "Orada çalışmak güvenli mi? O muhiti sevmiyorum."

"İşte bir şey olmadı. Olan Quincy'deki evinde oldu."

"*Ne* oldu ki? Ortadan kaybolduğunu sanıyordum."

Yanağımın iç kısmını ısırdım. "Bak, işim ve iş yerim güvenli. Beni tehlikeye atacak bir şey yapmıyorum."

"Biliyorum tatlım ama baban ve ben yalnız yaşamandan dolayı çok endişeleniyoruz. Bence yalnız yaşaman hiç güvenli değil."

"Erkek olsaydım böyle düşünmezdin."

"Aynen! Yalnız bir kadın olmak güvenli değil." Sesi sinirimi bozan mızmız bir tona büründü. "Evlenmelisin, Natalie. Her nasıl... yaşıyorsan öyle yaşadığın yeter artık. Doğru düzgün bir adam bulup yuvanı kur."

Dişlerimi sıktım. "Ben ne yapmaya çalışıyorum sanıyorsun?"

"Eh, belli ki yeterince çabalamıyorsun! Güzel kızsın. İstediğin her erkeği elde edebilirsin. Birini seç gitsin!"

O işin o kadar kolay olmadığını açıklamaya koyuldum. Ama annemle bu konuşmayı yüzlerce, hatta belki binlerce kez yapmıştım. Milyonlarca kez de olabilirdi. Asla anlamayacaktı. Boşa nefes tükettiğimle kalıyordum.

Aslında ona Caleb'dan bahsedebilirdim. İlişkimizin gayet güzel ilerlediğini, günün birinde damadı olabileceğini söyleyebilirdim. Caleb sevimliydi, iyi biriydi ve travmatik olaylarda tam bir dayanaktı. Ama annemi umutlandırmak istemiyordum. İlişkimiz hâlâ çok yeniydi ve doğruyu söylemek gerekirse onun hakkında zibilyon tane soruya cevap verecek havada değildim.

"Kapamam lazım," dedim.

"Şu anda neredesin?"

"Eve gidiyorum."

"Varınca beni arar mısın?"

Şakağımdaki damar attı. Caleb'ın eve vardığımda ona yazmamı istemesi tatlıydı. Aynı şeyi annem istediğinde sinirim bozulmuştu.

"Anne." Tepem atmak üzereydi. "Ben yetişkin bir kadınım. Her gün işten eve döndüğümde seni aramayacağım. İyiyim. Bana güvenmek zorundasın."

Konuşmamız tartışmaya dönüşmeden önce telefonu kapadım. Hem zaten evime bir blok kalmıştı.

Dawn gibi ben de küçük bir müstakil evde oturuyordum. İki küçük yatak odasıyla bir banyosu olan ama maalesef garajı olmayan iki katlı bir evdi. Caleb gibi apartman dairesi tutabilirdim ancak kendi evimin sağladığı mahremiyeti seviyordum. Dorchester'da kiralar hiç ucuz değildi fakat ödediğim her kuruşa değiyordu. Şimdilerde Boston'a bağlı olan Dorchester, zamanında kendi başına bir şehirdi ve o kadar büyüktü ki bazen hâlâ ayrı bir şehirmiş gibi gelirdi. Evimden Back Bay'e

ya da South End'e giderken zaten Boston'da olmama rağmen, "Boston'a gidiyorum," derdim.

Mahallemdeki çoğu kişi benim gibi müstakil evde oturuyordu ve bu evlerin çoğu benimki gibi küçüktü. Yirminci yüzyılın başlarında, şimdilerde kırılıp dökülmeye başlayan kahverengi tuğladan yapılmış, duvarları sarmaşık kaplı evim daha ziyade kulübe sayılırdı. Hiç yenilenmemişti ki görüntüsünden zaten belli oluyordu. Ne zaman bir kapının topuzunu çevirsem elimde kalacakmış gibi hissederdim ve bütün evde toplam üç priz vardı. Yine de kirası küçük bir servet değerindeydi.

Gündüzleri evim çok güzel görünüyordu. Ama şimdi sessiz sokağıma dönerken onu öğlen gördüğüm evle kıyaslamadan edemedim. Benimki gibi sessiz bir sokakta yer alan, bütün ışıkları kapalı evle.

Midem çalkalandı. Eskiden çantamda biber gazı taşırdım. Bir dönem ihtiyacım olmuştu ama çok şükür o durum çözülmüştü ve ben de biber gazını atmıştım. Birkaç yıl önce savunma dersleri aldıysam da o konuda pek iyi değildim, hem hiçbir şey bir silahın yerini tutmuyordu.

Keşke Caleb'ın benimle eve kadar gelme teklifini kabul etseydim.

El çantamı karnıma bastırarak arabadan indim. Anahtarlığa bastığımda kapılar kilitlenirken güvenlik sistemi iki kez öttü. Bu gece ay yoktu. Kaldırımın üzerinde aralıklarla yer alan loş ışıklı sokak lambaları karanlığı aydınlatmaya yetmiyordu, bilhassa da geçen hafta saatleri geri aldığımızdan bu yana karanlık erkenden çökmeye başladığından.

Var gücümle kapıya koştum. Anahtarlığım hâlâ elimdeydi, böylece anahtarı deliğe soktum. Kilidi açmak için sağa çevirdim ama dönmedi. İşte o zaman fark ettim: Kapı kilitli değildi.

Bir adım geri çekildim. Dış kapım neden kilitli değildi? Bu da ne demek oluyordu?

Pekâlâ, sabah kapıyı kilitlemeyi unutmuş olabilirdim. Annem ne derse desin, ben güvenilir bir muhitte oturuyordum. Buralarda hiç hırsızlık olayı olmazdı. Ve evet, bazen sabahları evden çıkarken kapıyı kilitlemeyi unutuyordum.

Bu sabah da unutmuş olabilir miydim? Çok muhtemeldi.

Pencerenin önüne gittim. Ellerimi gözlerimin kenarlarına koyarak içeriye baktım. Evimin içi zifiri karanlıktı. Hiçbir hareket görmüyordum. Hırsız yoktu. Katil yoktu.

Bunun için polisi arayamazdım. *Alo, 911, kapım kilitli değil.* Caleb'ı arayabilirdim ama iki dakika beni içeri sokması için onu ta evinden buraya çağırırsam kız arkadaş puanlarımın çoğunu kullanmış olurdum.

Neyse. Ortada bir sorun olmadığından emindim.

Topuzu tutup kapıyı iterek açtım ve içeride herhangi bir hareket olup olmadığını kontrol ettim. Hâlâ kapkaranlıktı. Sessizdi.

"Merhaba?" diye seslendim. Dawn'ın evine girdiğimde de böyle yapmıştım. Bunu düşünmemeye çalıştım.

Derin bir nefes alarak hole girdim. Işık düğmesine bastım.

Bir yanım oturma odamın ortasında siyah eşofmanlı ve yüzü maskeli bir hırsız görmeyi bekliyordu. Ama oda boştu. Tıpkı sabah bıraktığım gibi görünüyordu.

Çantamın içindeki telefonum titreyince korkudan yerimden sıçradım. Mendil paketiyle aynamı kenara itip telefonumu çıkardım. Sabah işte olduğu gibi ekranda gizli numara yazıyordu. Sağa kaydırarak açtım.

"Alo?"

Yabancı dilde bir şeyler duymayı ya da birinin bana araç sigortamı güncellemek isteyip istemediğimi sormasını bekledim ama hattın diğer ucunda sessizlikten başka bir şey yoktu.

Hayır, nefes sesi vardı.

"Alo?" diye tekrarladım.

Cevap gelmedi.

Kalbim deli gibi atarken telefonu kulağımdan indirip kapadım. Eskiden sık sık böyle telefonlar alırdım, arayan bazen sessiz kalır, bazen de uzun uzun tehditler savururdu. Ama birkaç aydır böyle bir telefon almamıştım. O kişi olduğunu sanmıyordum; artık benden nefret etmek için bir sebebi kalmamıştı.

Gerçi podcast röportajım sırasında yine gizli numaradan aranmıştım. Aynı kişi olabilir miydi?

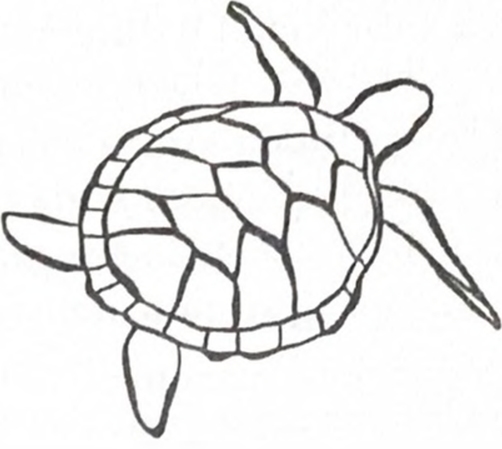
Tam paniklemeye başlarken ekranda bir mesaj belirdi. Caleb göndermişti, onun adını görür görmez içim rahatladı:

Eve sağ salim varabildin mi?

Oturma odasına girip ikinci ışığı açtım. Evimin giriş katı tamamen sessizdi. Burada hiç kimse yoktu.

Her şey yolunda. Sorduğun için teşekkürler.

Anahtarlığımı kapının yanındaki sehpanın üzerine koyduktan sonra kendimi oturma odasındaki deri kanepeye attım. Sakinleşmem gerekiyordu. Dawn'ın başına gelenler korkunçtu ama benimle bir ilgisi yoktu. Kimse peşimde değildi.

ON

Sabah Dawn'ın Dunkin Donuts'ta ya da onun gibi bir yerde buzlu Americano içerken ortaya çıktığına dair haberler görmeyi umarak yerel haber kanallarını dolaştım. Belki de onca kanın sebebi bacak kıllarını tıraş ederken kendini kesmesiydi. Ama umduğumu bulamadım. Haberlerde Dawn Schiff'in hâlâ kayıp olduğu söyleniyordu.

Yine de –bütün polis teşkilatının onu aradığı gerçeğini görmezden gelerek– işe gittiğimde bölmesinde olmasını diledim. Ama hayır, bölmesi hâlâ boştu.

Onunkinin önünden geçip kendi bölmeme girdim. Masamda gördüğüm ilk şey dün sabah birden ortaya çıkan kaplumbağa heykelciği oldu. Kaplumbağalarla dolu o kitaplıktan sonra bu cam gözlü hayvanlardan bir tane daha görmek hafiften midemi bulandırdı.

Ayrıca o kaplumbağa heykelciğini gözümün önünde durmasın diye masamın en uzak köşesine koyduğumu hatırlıyordum. Fakat her nasılsa masanın ortasına dönmüştü. Klavyemin hemen önündeydi.

Aptal hademelerin işi olmalıydı.

Dawn'ın evindeki kan gölünü bulduktan sonra dün kaplumbağadan elime bulaşan koyu maddenin ne olduğunu bir daha düşündüm. O da kan olabilir miydi? Biri masama kanlı bir kaplumbağa heykelciği mi bırakmıştı?

Kaplumbağayı masamdan alıp inceledim. En azından bu sefer temizdi. Üzerinde kan, boya ya da başka herhangi bir şey yoktu. Ama yine de masamda ya da yakınımda durmasını istemiyordum. Onu bir daha asla görmek istemiyordum.

Bu yüzden çöp kovama attım. İşte böyle. En azından bu, çözebileceğim bir sorundu.

"Aman Tanrım, Natalie!" Kim'in tiz sesi kulağımda çınladı. "İnanabiliyor musun?"

"Sorma," diye mırıldandım. Şakaklarım zonklamaya başlamıştı. Kim'le konuşacak hâlde değildim. "Korkunç."

Kim'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Evine gittiğinde orada ne gördün?"

"Yer kanla kaplıydı." Bakışlarımı yere indirdim. "Çok kan vardı."

Kim elini ağzına kapadı. "Olamaz. Çok korkunç. Umarım Dawn iyidir."

Başımla onayladım ama o bulunamadan geçen her dakika iyi olma ihtimali biraz daha azalıyordu.

Kim, kocaman pırlanta yüzüğünü taktığı sol elinin dördüncü parmağıyla burnunu kaşıdı. Bunu nişanından kısa süre sonra alışkanlık edinmişti. Evlenince devasa yüzüğünü gözüme sokmayı bırakır sanıyordum ama huy olmuştu bir kere. Artık yapmadan duramıyordu. "Cumartesi günkü koşuyu yine de yapacak mısın?"

Bunca olayın arasında bu hafta sonu yapılacak 5K koşusu aklımdan çıkıvermişti. Cumartesi günü formda olmak için her gün koşmaya çalışsam da bu sabah koşmamıştım bile.

Ama buna rağmen koşuyu iptal etmek söz konusu olamazdı. Serebral palsi derneği için yüklü miktarda para toplamıştım ve sırf Dawn kayboldu diye bundan vazgeçecek değildim.

"Cumartesiye kadar daha fazla bilgi edinmiş oluruz," dedim. "Ama koşuyu iptal edemem. Hâlâ bulunamamış olursa onun onuruna koşarız. Hatta işimize bile yarayabilir."

Kim kaşlarını çattı. "İşimize yarayabilir derken?"

Boğazımı temizledim. "Koşunun bol bol reklamını yapacaklar, Dawn hâlâ kayıp olursa belki onu bulmamıza yardımı dokunur. Anlatabildim mi?"

"Ah. Anladım."

"Neyse." Bilgisayarıma göz attım. "İşe koyulmam lazım. Tabii odaklanabilirsem."

"Bu arada," dedi Kim, "Seth birkaç dakika önce seni sordu. Gelince yanıma uğrasın dedi."

Harika. Patronum benden ne istiyordu? Bu sorunun cevabını bilmek istediğimden emin değildim.

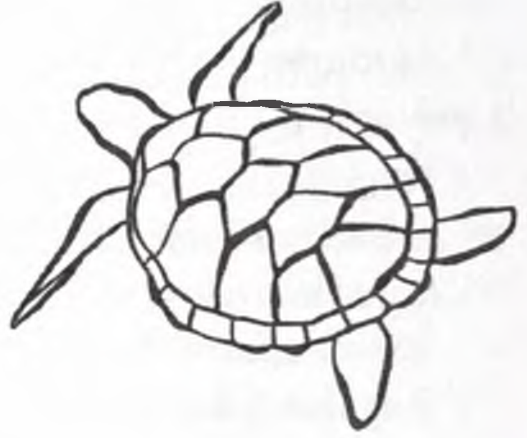
Kim gittikten sonra koltuğuma yığıldım, Seth'in yanına koşmaya hiç hevesli değildim. Çantamdan aynamı çıkarıp yüzümü inceledim. Dünkünden bile kötü görünüyordum. Gözlerim hafifçe kanlanmıştı ve altlarında mor halkalar vardı. Morlukları sabah kapatıcıyla gizlemeye çalışmıştım ama belli ki yeterince sürmemiştim. Dün gece gözüme uyku girmemişti, nihayet uyuduğumdaysa dönüp durmuştum.

Bilgisayarımı açmak için hareketlendiğim anda telefonum titredi. Çantamdan çıkarıp ekrana baktım. Seth mesaj göndermişti:

Gelir gelmez odama gel lütfen.

İç çektim. Anlaşılan patronumun odasına kısa bir gezi yapmam gerekiyordu.

ON BİR

Seth'in de benden aşağı kalır yanı yoktu.

Koyu renk saçları darmadağınıktı ve gömleği de biraz kırışıktı ki bu, onun için son derece sıra dışı bir durumdu. Seth hep jilet gibi ütülü beyaz gömlekler giyerdi. Onları kuru temizlemeciye mi götürüyordu yoksa eşi mi ütülüyordu asla emin olamazdım. Alyansının hâlâ parmağında olmadığını düşünürsek ikinci seçenek gömleğinin neden kırışık olduğunu açıklayabilirdi.

"Selam, Nat." Beni gördüğünde kahverengi gözleri endişeyle doldu. "İyi misin?"

"İyiyim," dedim boğuk bir sesle, karşısındaki sandalyeye otururken.

"Tanrım, olaya bak." Elini saçlarının arasından geçirmesiyle saçları daha da dağıldı. "Dün sözlerini ciddiye almadığım için özür dilerim."

"Önemli değil. Seni suçlayamam."

"Bugün izin almadığına şaşırdım," dedi. "Eğer eve gitmek istersen..."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, çalışmayı tercih ederim."

"Emin misin?"

"Kesinlikle. Aklımı meşgul etmem daha iyi."

"Doğru. Doğru diyorsun." Gözlerini yumup parmak uçlarıyla gözlerini ovuşturdu. "Umarım Dawn iyidir."

İyi olduğundan eminim, minvalinde bir şey söylemek istedim ama gerçek düşüncem bu değildi. O yüzden çenemi kapalı tuttum.

"Sabah telefonda bir dedektifle konuştum," diye ekledi Seth. "Dedektif... Santoro muydu? Buraya gelip herkesle görüşeceğini söyledi."

"Ah." Oturduğum yerde kıpırdandım. İstediğim son şey o dedektifin beni bir kere daha sorguya çekmesiydi. Adam gayet kibar biriydi ama onunla tekrar konuştuğumu düşününce soğuk soğuk terlemeye başladım. "Baksana, ben galiba eve gideceğim. Başım... Başım dönüyor gibi hissediyorum. Dün gece pek uyuyamadım da."

"Tabii ki." Seth'in bakışları yumuşadı. "Bugünlük izin yap. İstersen bütün aramalarını bana yönlendirebilirsin."

Omuzlarım rahatladı. "Teşekkürler, Seth."

"Dedektif gelene kadar kal, sonra gidebilirsin."

Soğuk ter geri döndü. "Ne?"

Seth Rolex'ine baktı. "Çok sürmez. Yarım saate gelir. Hatta belki daha erken. Saat ondan önce geleceğini söyledi."

"Tamam ama..." Parmaklarımı sol şakağıma bastırdım. "Başım feci ağrıyor. Hem ben dün o dedektifle konuştum zaten. Yani benimle tekrar konuşmasına gerek yok."

"Aslına bakarsan özellikle senin burada olup olmayacağını sordu ve seninle konuşması gerektiğini söyledi."

"Ya." Harika. "O zaman kalayım bari."

Oturduğum yerde kıpırdanarak dedektifin bana daha ne sormak isteyebileceğini düşündüm. Dün ona bildiğim her şeyi anlatmıştım. Bana zaman kaybı gibi geliyordu ama Seth kalmam gerektiğini söylediği için kalmak zorundaydım. Salağa yatarak basıp gidemezdim.

Seth masasının üzerinde bir tükenmez kalemle oynuyordu. Bakışlarım yine alyansından geriye kalan soluk ize takıldı. Seth bakışlarımı takip ederek yüzük parmağına baktı. Gözlerimi kaçırdım ama artık çok geçti.

"Melinda'yla ayrıldık," dedi.

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm."

Sağ kaşını kaldırdı. "Üzüldün mü gerçekten?"

Birden boğazım tıkandı. Sesindeki tona ne anlam yükleyeceğimi bilemedim. Kızgın gibi konuşmamıştı. Daha ziyade... meraklı gibiydi.

"Üzüldüm."

Kaşı hâlâ havadaydı. "Caleb'la hâlâ görüşüyor musun?"

"Evet."

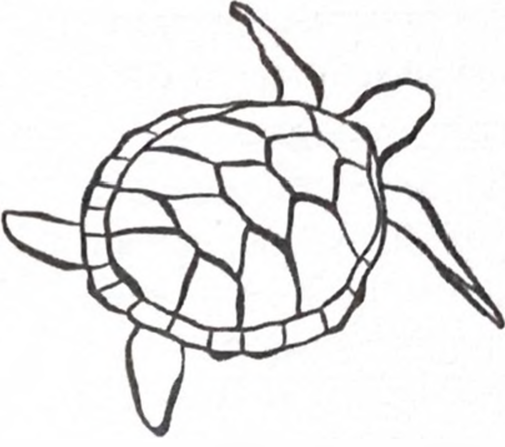
Başıyla onayladı. "İyi birine benziyor."

"Öyledir."

"Güzel."

Boğazımdaki tıkanıklık hâlâ geçmemişti. Boğulacakmışım gibi hissediyordum. "Ben artık masama döneyim."

Seth başıyla onaylayıp bilgisayarının ekranına döndü. Ama odadan çıkarken gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

ON İKİ

ALTI AY ÖNCE

Kime: Seth Hoffman
Kimden: Dawn Schiff
Konu: Buzdolabı Temizleme Programı

Seth,

Her çalışana belirli bir tarih atayarak dinlenme odasındaki buzdolabının haftada iki kez temizlendiği bir program hazırladım. İzninle bu programı buzdolabının üzerine asmak istiyorum. Ayrıca soğukta üreyen yaygın bakteriler hakkında da bir bilgi formu ekledim.

Sevgiler,
Dawn Schiff

Kime: Seth Hoffman
Kimden: Dawn Schiff
Konu: Buzdolabı Temizleme Programı Hk.

Seth,

Buzdolabı temizleme programı hakkında gönderdiğim e-postayı aldın mı? Lütfen en kısa zamanda bana cevap yaz!

Sevgiler,
Dawn Schiff

Kime: Mia Hodge
Kimden: Dawn Schiff
Konu: Ynt: Merhaba

Sevgili Mia,

Bugün harika bir gün geçirdim. Firmaya tonlarca para kazandıracak bir fikir buldum. Benimle gurur duyacaksın.

Bu konuyu Seth'le özel olarak konuşmayı düşündüm ama benimle toplantı yapmaya hiç yanaşmıyor. Onu yalnızca Natalie'yle konuşmak için onun bölmesine geldiğinde boş yakalayabiliyorum. Geçen hafta onunla konuşmaya çalıştım ama telefondaydı. Kapıda durup kapamasını bekledim fakat telefonu kulağından çekerek, "Tanrı aşkına, Dawn, karımla konuşuyorum. Başka zaman gelsen olmaz mı?" dedi.

Bu yüzden genel toplantıda konuşmaktan başka çarem kalmadı. Toplantının konusu, Vixed'ın piyasaya yeni sürdüğü bir ürünün satışlarıydı. Ürünün adı Collahealth. Anladığım kadarıyla saçı, cildi, tırnakları ve eklemleri güçlendiren bir kolajen. En azından satış broşüründe öyle yazıyor ama daha önce de dediğim gibi, araştırma çalışmaları son derece yetersiz. Ayrıca bu geliştirilmiş formülmüş. Geliştirilmemiş formülün ne olduğunu bilmiyorum çünkü ellerinde bir tek bu formül varmış gibi görünüyor.

Hepimiz toplantı odasında bir araya geldik: Seth, sekreteri, satış ekibimiz, pazarlama ekibimiz ve ben. Seth masanın başına oturdu, Natalie de her zamanki gibi onun

yanına oturdu. Mantıklıydı çünkü Natalie bu toplantılarda hep önemli bir rol oynardı.

Herkes Seth'in getirdiği kruvasanları atıştırarak onu dinliyordu. Daha doğrusu sekreterinin getirdiği. Bu toplantılardan genellikle bir şey çıkmasa da –çünkü hiçbir zaman hiçbir şeye karar veremiyor, hiçbir şeyi çözemiyorduk– Seth hep elinden geleni yapıyor. İnsanlar onu seviyorlar. Eh, adamın tiksindirici bir yanı yok ama onu tanımaya başladığımdan beri eskisi kadar çekici bulmuyorum.

Kadın satış personelinden birkaçını Seth'in ne kadar seksi olduğundan bahsederken duydum. Ama adam evli olduğundan niye böyle şeyler konuştuklarını anlamadım.

Seth, Natalie'nin satışlarda nasıl "patlama yaptığından" bahsediyordu ki bu doğru. Natalie'yi seviyor ama objektif olursak onun satış rakamları diğer herkesten daha yüksek. Seth şakadan ona sataşarak sırrının ne olduğunu sordu. Natalie'yse gülümsemekle yetinip ürünün harika olduğunu söyledi.

Acaba Natalie kendisi kolajen takviyesi kullanıyor mu? Saçı çok sağlıklı ve parlak, cildi de hep ışıl ışıl, bir melek gibi görünüyor. Tırnakları her zaman kusursuz. Bugün koyu mor oje sürmüştü ve ojelerinde bir tanecik çizik, birazcık bozukluk bile yoktu. Hayatımda gördüğüm en mükemmel tırnaklardı.

Annemin beni zorla maniküre götürdüğü zamanı hatırlıyor musun? Beş dakika sonra panik içinde oradan kaçmıştım çünkü salona yayılan kimyasallar o kadar zehirliydi ki nefes almaya korkmuştum. Annem ikimizi de rezil ettiğimi söyleyerek bana çok kızmıştı. Şimdilerde tırnaklarımı da saçlarım gibi kısacık kesiyorum.

"Geri kalanınıza gelince," diye devam etti Seth, "çoğunuz kotasını dolduramamış. Kimseyi hedef göstermeyeceğim ama bundan çok daha iyisini yapabiliriz. *Çok* daha iyisini. Syracuse şubesi bu çeyrekte bizim iki katımız kâr etti ki adamlar *Syracuse*'talar. Bu konuda ne yapmayı planlıyoruz?"

Masadakiler ortaya fikirler atıp dururken ben kılımı kıpırdatmadan oturdum. Benim fikrim çok basitti. Ama biraz beklemek istedim çünkü ilk toplantıda Seth bana çok sık konuştuğumu söylemişti. "Kendine hâkim ol, Dawn. Tanrım," demişti.

Ortaya atılan fikirlerin hepsi tahmin edebileceğin şeylerdi. Hepsi yüklü miktarda kaynak gerektiriyordu. Benim fikrim bunun tam aksiydi. Kimseden parlak bir şey çıkmayacağına emin olunca elimi kaldırıp Seth'in bana söz hakkı vermesini bekledim. (Elimi kaldırdım diye sinirlendi tabii. Sinirlendiğini "okulda değiliz" diye belirtince de herkes güldü.)

İşte o zaman bombayı patlattım.

Son iki haftadır rakamları etraflıca inceliyordum. Satışlarımız iyiydi. Sonra bizden çok daha fazla kâr eden Syracuse şubesinin gider raporuna baktım ve işte o zaman aramızdaki asıl farkı gördüm. Bizim harcamalarımız çok daha fazlaydı, bunu toplantıdakilere de söyledim.

"Dorchester, Syracuse değil," dedi Natalie. "Tabii ki bizim harcamalarımız daha fazla olacak."

Bunun üzerine onlara rakamlarımın olduğu dosyayı gösterdim. En büyük harcama, müşterilere verdiğimiz ikramlardı. Yemek çok büyük bir giderdi. Gider bütçemizin yarısını sırf öğle yemeklerine harcamıştık. Yirmi beş adet Collaheath'ten daha pahalıya mal olmuş bir öğle yemeği fişi buldum! Yirmi beş. İnanabiliyor musun?

Natalie çok utandı, bunu da uzun kirpiklerini kırpıştırmasından anladım. Onun kirpikleri benimkilerden neredeyse iki kat daha uzun ve çok daha koyu renkli. Dahası o kirpiklerini benim gibi gözlüğünün arkasına saklamıyor. Parayı kolaylıkla geri kazanabileceğine ve bunun bir yatırım olduğuna dair bir şeyler gevelemeye başladı.

Ama bu doğru değildi ve bunu onlara da söyledim. Büyük bir dikkatle veri toplamıştım. Rakamları seviyorum çünkü rakamlar yalan söylemez. Ayrıca rakamlar o öğle yemeklerinden çoğunun yirmi beş veya daha fazla satışla

sonuçlanmadığını da gösteriyor. Mağazalar genellikle ürünün satılıp satılmayacağına bakmak için az miktarda ürün stoklamayı tercih ediyorlar. Ortalama birer koli almışlar ki bir kolide on altı şişe var. Yani her öğle yemeğinde para kaybediyoruz.

Sözümü bitirdiğimde Seth çenesini sıvazlıyordu. Günün başlangıcında hep sinekkaydı tıraşlı olur ama öğlene kadar çenesinde kıllar belirmeye başlar. Çenesini sıvazlamaya devam ederken bir yandan da, "İlginç, ilginç," deyip duruyordu.

Fakat Natalie ikna olmamıştı. Satışlar kısa vadede masrafları karşılamasa da uzun vadede karşılayacağını söyledi. Ama bu da yanlıştı. Bunu ona da söyledim.

"Eh," dedi, "günün birinde satış yaparsan o zaman daha çok söz hakkın olur."

Bununla ne kastettiğini anlamadım. Firmaya tasarruf ettirecek iyi bir fikrim vardı. Seth'in de böyle düşündüğünü görebiliyordum. Hem zaten ben nasıl satış yapabilirim ki? Muhasebeciyim.

Böyle bakınca tam bir başarı sayılmadığını fark ettim. Natalie benimle aynı fikirde değil gibiydi ama bunun sebebi rakamlara bakmamış olması. Daha sonra göstermeye çalıştıysam da beni başından savdı. Ama Seth düşüneceğini söyledi. Ona firmanın on binlerce dolar tasarruf edebileceğini hatırlattım.

Tabii ki sen, ne harika bir iş çıkardığımı söylemek istediğim ilk insansın! Beni anlayan tek kişi sensin. Annemle babam bile hiçbir başarımı umursamazlardı. Evlerinden ilk taşındığımda bazen onları arayıp hayatımın nasıl gittiğini anlatırdım ama artık bunu pek yapmıyorum. Tabii babam kalp krizinden öldükten sonra annem onun yokluğunda her şeyimi daha bir eleştirir oldu. Daha önceden kötüyse şimdi bin beter.

Mesela ona toplantıyı anlatsam Natalie'nin tarafını tutar. Onun benden daha iyi bildiğini söyler. En iyisi çenemi kapalı tutmak çünkü zaten kimse beni dinlemek istemiyor.

Beni eleştirmeyen tek kişi sensin. Lisedeyken annem her gün benimle uğraşırdı. *Neden ihtiyar bir kadın gibi giyiniyorsun? Neden saçını hep kısacık kesiyorsun? Neden hiç gülümsemiyorsun?* Ama okula gelip de seni gördüğümde her zaman bana iltifat edecek bir şey bulurdun. Mesela sırt çantama o kaplumbağa *charm*ını taktığımda ilk sen fark ettin ve ne kadar beğendiğini söyledin. Bana hiç neden gülümsemediğimi sormadın çünkü seninleyken içimden gülümsemek gelirdi.

Keşke yakın zamanda gelebilsen. Seni çok özledim.

Akşamları genellikle evde olmayı severim. Yalnız yaşıyorum ama beni tanıyorsun, sessizliğe bayılıyorum. Şu hayatta gürültüden daha kötü bir şey yok. Quincy'nin sessiz sakin bir mahallesinde, iki yatak odası ve tek banyosu olan tek katlı bir evde oturuyorum. Çocukken annem odamdan ne kadar nefret ederdi, hatırlıyor musun? O konuda da benimle uğraşmaya bayılırdı. Duvarlara "normal çocuklar gibi" erkek gruplarının posterlerini asmam gerektiğini düşünürdü. Ama kendi evimde istediğimi yapabiliyorum. Geldiğinde sana evi gezdiririm.

Mobilyalarım gayet sıradan: indirimli mobilya mağazasından alınmış bir kanepe, bir sehpa, bir de televizyon. İki de kitaplığım var, biri kitap, diğeri kaplumbağa dolu. Kaplumbağa heykelcikleri, pelüş kaplumbağalar – aklına ne gelirse. Orta süsü, bundan birkaç yıl önce aldığım, basketbol topu büyüklüğünde seramik kaplumbağa. Soyulmamdan korkmana gerek yok çünkü evime hırsız girerse o kaplumbağayı kafasına geçirerek epey bir canını yakabilirim.

Hem *tamamen* yalnız yaşamıyorum. Küçük Mia var. Evet, doğru. Ona senin adını verdim! Kendisi bir Mississippi harita kaplumbağası. Kaplumbağalar harika evcil hayvanlar ve biliyorsun ki hep bir kaplumbağam olsun istemiştim.

Her gece Küçük Mia'yı kaplumbağa yemiyle besliyorum. Çoğunlukla onunla besleniyor ama bazen değişiklik olsun

diye kurutulmuş çekirge de alıyorum. Haftada üç dört kez de yeşillik ekliyorum. Küçük Mia öyle çok yiyen bir canlı değil fakat sağlıklı beslenmesini istiyorum. Onunla tanışman için nasıl sabırsızlandığımı bilemezsin. Bence birbirinizi çok seveceksiniz.

Sevgiler,
Dawn Schiff

Kime: Dawn Schiff
Kimden: Mia Hodge
Konu: Ynt: Merhaba

O toplantıda herkese kiminle aşık attıklarını gösterdiğin için seninle gurur duyuyorum. George da senin adına çok sevindi! Hiç gözün korkmasın. Sen kimseye pabuç bırakmazsın!

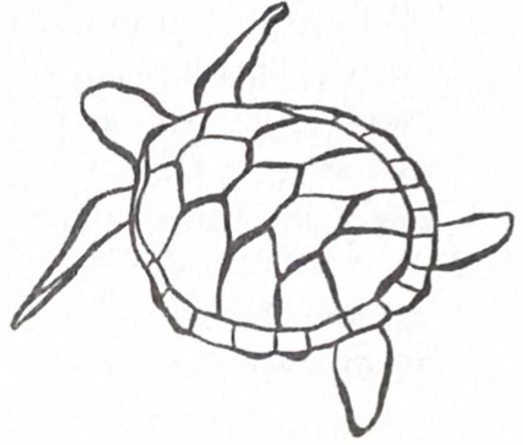
Ayrıca merak etme, göz açıp kapayıncaya kadar seni ziyarete geleceğim. Takvimime bakıp sana muhtemel tarihleri yazacağım.

Öptüm
Mia

ON ÜÇ

GÜNÜMÜZ

NATALIE

Bölmeme döndüğümde telefonum çalıyordu. Kimseyle konuşacak durumda değildim ama yapmam gereken bir işim vardı, hem belki böylesi kafamı dağıtmama yardımcı olurdu. Dahası arayan Carmen Salinas'tı, yani can sıkıcı bir görüşme olmayacaktı. Bugün satış yapmak şüphesiz moralimi yerine getirirdi.

Carmen sesimi duyduğunda, "Natalie'ciğim!" dedi. "İş yerinde olanları duydum! Kaybolan kadını. Sen iyi misin?"

"İyiyim." Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Sadece uzun bir gün oldu."

"Hayal bile edemiyorum! Başına ne gelmiş olabileceğine dair bir fikirleri var mı?"

Yaşadığım hüsrana rağmen neredeyse gülecektim. Böyle bir durumda ancak Carmen dedikodu peşine düşerdi. Ama benden bir şey öğrenemeyecekti. "Maalesef yok."

"Tanrım..." Uzun uzun iç çekti. Onu boynuna astığı sayısız ip ve boncukla oynarken hayal edebiliyordum. Bu kadını beşten az kolye takarken hiç görmemiştim. "Aynı ofiste çalışmadığım hâlde olanlar beni bile strese soktu. Kim bilir sen ne hâldesindir!"

"Birkaç kapsül LoStress al," dedim. "O ürün anksiyeteye birebir. Şimdiye kadar hep harika geri dönüşler aldık."

"Biliyor musun, tatlım? Sanırım elimizde ondan kalmadı. Bugün ilerleyen saatlerde bir koli getirebilir misin?"

Carmen'in aklını okuyabiliyordum. Her ne kadar pek bir şey öğreneceğimi sanmasam da günün ilerleyen saatlerinde benden Dawn'ın kayboluşu hakkında daha fazla bilgi almayı umuyordu. Maalesef şu sıralar stokumuz azdı ve LoStress her zaman çok satardı. Bizzat ben firmadaki herkesten daha çok satmıştım. İnsanların streslerini azaltmalarına yardımcı olmak bana kendimi iyi hissettiriyordu. Kaç kişi işiyle başkalarına gerçekten yardımcı olduğunu söyleyebilirdi ki?

Carmen'e, "Maalesef seni sıraya almam gerekecek," dedim üzülerek.

Hayal kırıklığına uğradı. Bir an için siparişten vazgeçecek sandım ama sonra iki koli isteyerek beni şaşırttı. Telefonu kapadıktan sonra bilgileri bilgisayara girdim fakat tam siparişi onaylayacakken dikkatim ofisin ön tarafındaki şamataya kaydı. Ayağa kalkıp bölmenin kenarından baktığımda Dedektif Santoro'nun Seth'le konuştuğunu gördüm. El sıkışıyorlardı. Konuştukları hiçbir şeyi duyamıyordum ve bundan huzursuz olmuştum. Seth bölmemi işaret ettiğinde huzursuzluğum daha da arttı.

Dedektif bana el salladı. Ben de ona el salladım.

Sonra bana doğru gelmeye başladılar. Saçımı düzeltip tokadan kurtulan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Gerilecek bir şey yoktu. Yanlış bir şey yapmamıştım. Dedektif dün sorduğu soruları tekrar sorup bir başkasına geçecekti.

Birkaç saniye sonra bölmeme ulaşıp bana gülümsedi. İtiraf etmeliyim ki gülümsemesi beni yatıştırdı. Bana kızgınmış ya da benden şüpheleniyormuş gibi görünmüyordu, ayrıca iki yanağında da gamze belirmişti. Bu dedektifin maço bir seksiliği vardı.

"Bayan Farrell'dı, değil mi?" dedi.

Başımla onayladım. "Evet. Dedektif Santoro?"

Yüzü aydınlandı. "Hafızanız iyiymiş."

"Satışta çalışıyorsanız hafızanız iyi olmak zorunda." Bu doğruydu. Müşteriler bana hayatları ve işleriyle ilgili anlattıkları her ayrıntıyı hatırlamama bayılıyorlardı. Bu yüzden not tutuyordum. "Dawn'la ilgili bir gelişme var mı?"

Gülüşü anında soldu. "Maalesef hayır. Arkadaşınızı bulmak için elimizden geleni yapıyoruz. Emin olun."

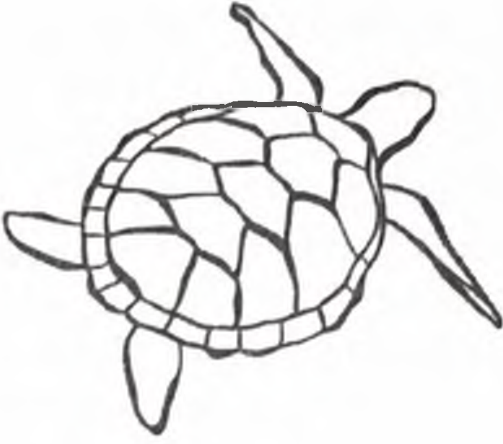
"Bunun için minnettarım. Annesiyle konuştunuz mu?"

Ciddi bir edayla başıyla onayladı ama daha fazlasını söylemedi. "Size birkaç soru daha sormak istiyorum, Bayan Farrell. Dawn'ı bulmak için olabildiğince çok bilgi toplamaya çalışıyorum."

"Elbette. Bir yardımım dokunacaksa sorularınızı seve seve cevaplarım."

"Harika." Başıyla sol tarafı işaret etti. "Patronunuz toplantı odasını kullanabileceğimizi söyledi. Oraya geçelim mi?"

Başka seçeneğim yoktu. Bu yüzden mide bulantımı bastırmaya çalışarak dedektifin peşinden toplantı odasına gittim.

ON DÖRT

"Bayan Farrell, Bayan Schiff'le ne kadar yakındınız?"

Dedektif Santoro bu soruyu sorarken bana dikkatle bakıyordu. Gözleri kapkaraydı. Öyle ki irisini göz bebeğinden ayıramıyordum. Bu da her nedense ruhumu görebiliyormuş gibi hissetmeme neden oluyordu. Yalan söylersem anlarmış gibi.

"Pek yakın değildik," diye itiraf ettim.

"Gerçekten mi?"

Omzumu silktim. "Yanımdaki bölmede çalışıyor. Ara sıra konuşuyoruz ve iyi geçiniyoruz ama yakın arkadaş olduğumuzu söyleyemem."

"Tabii." Dedektif anlıyormuş gibi başını aşağı yukarı salladı. "Herkesle arkadaş olamazsınız, öyle değil mi?"

"Kesinlikle."

"Ama nerede oturduğunu biliyordunuz."

Sandalyemde kıpırdandım. "Bir keresinde onu eve bırakmıştım, adresini oradan hatırladım. Dediğim gibi, hafızam çok iyidir."

"Peki neden tekrar evine gittiniz?"

Çenemdeki bir kas seğirdi. "Söyledim ya. Dün sabah işe gelmedi, üstüne bir de o telefon gelince..."

"Doğru. Dawn'ın masasının arandığını ve telefonda onun sesini duyduğunuzu söylemiştiniz."

"Evet. Dün sabah ona gelen aramaların izini sürdünüz mü?"

"Evet," dedi. "Her biri dâhili hatlardan yapılmış."

"Dâhili derken?"

"Bütün aramalar bu ofis binasından yapılmış."

Santoro bu bilgiye pek anlam yüklememiş gibi görünse de yüreğim ağzıma gelmişti. Dawn dün burayı arayıp yardım dilenmişti. Şimdi aramanın *ofisten* yapıldığını öğreniyordum.

Tanrım.

Bir an korkudan dilim tutuldu. Ama Santoro hiç de endişeli görünmüyordu. Çünkü o Dawn'ın sesinin nasıl çıktığını duymamıştı.

"Peki, daha önce Bayan Schiff'in evine hiç girmiş miydiniz?"

"Hayır. O gün bıraktım sadece. İçeri girmedim." Terli avuçlarımı eteğime sildim. "Bunları bana neden soruyorsunuz? Neden önemliler?"

"Sadece Bayan Schiff'in evinde bulduğumuz bazı şeyleri anlamlandırmaya çalışıyorum, Bayan Farrell."

"A-anlamadım."

Dedektif Santoro bana bir sır verecekmiş gibi öne eğildi. "Mesele şu ki Bayan Schiff'in evindeki bir bıçakta parmak izlerinizi bulduk."

Donakaldım. Parmak izi mi? "Parmak izimin sizde ne işi var?"

"Bana verdiğiniz kartvizitten aldım."

Kişisel haklarıma saldırılmış gibi hissettim. Kartvizitimi ona kendi isteğimle vermiştim ama o parmak izimi almak için kullanmıştı.

Ama olsun, bundan bir sonuç çıkaramazdı. Parmak izlerini kolaylıkla açıklayabilirdim. "Evde hırsız olabileceğinden korkarak mutfaktan bıçak aldım. Kanı görünce de elimden düşürdüm. Bunu memurlardan birine söylemiştim zaten."

"Evet." Başıyla onayladı. "Bunu biliyorduk. Fakat parmak izinizi başka bir bıçakta daha bulduk. Hâlâ bıçaklıkta olan bir bıçakta."

O anda ne diyeceğimi bilemedim. *İki* bıçakta mı parmak izim vardı? Ama bu hiç mantıklı değildi. "Bıçaklıktaki ilk bıçağı almadım. En uygununu seçmek için birkaçını inceledim."

Öyle yapmıştım, değil mi? Öyle yapmış olmalıydım. Yoksa ikinci bir bıçakta parmak izimin ne işi vardı?

"Peki, bu ikinci bıçaktaki parmak izini açıklar." Ağzının köşesi çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ama mutfak tezgâhının üzerinde duran şarap kadehinde neden parmak iziniz vardı?"

Bu soruyu duyunca soluğum kesildi. Mutfaktaki o kadehte parmak izim mi vardı? Bu nasıl olabilirdi?

Kadehi tezgâhta gördüğümü hatırlıyordum. Bir tane de yerde görmüştüm, paramparça olmuştu. Ama ikisine de dokunmamıştım. Bıçaklardan birini elime almıştım, diğerlerinden birkaçının sapına dokunmuş olabilirdim ama kadehe kesinlikle dokunmamıştım.

Öyle değil mi?

Dokunduğumu hatırlamıyordum ama üzerinde parmak izlerimi bulduklarına göre dokunmuş olmalıydım. Tek açıklaması buydu. Şimdi düşününce...

Evet, kesinlikle dokunmuş olmalıydım.

"Mutfaktayken kadehe dokundum," dedim. "Kenara çektim. Diğeri... diğeri gibi düşmesin diye. Üzgünüm. O sırada oranın olay yeri olabileceğini fark etmemiştim."

Dedektif Santoro arkasına yaslanıp cevabımı düşündü. "Yani Bayan Schiff'le aynı kadehten şarap içmediniz."

"Hayır." Dudaklarımı yaladım. "Bakın, Dawn iyi biriydi ama biz öyle çok yakın değildik."

"Neden?"

"O biraz... tuhaftı. Açıklaması zor ama tuhaf biriydi işte. Onu tanısaydınız ne demek istediğimi anlardınız."

"Peki." Bir müddet düşündü. "Biliyor musunuz, çok ilginç..."

"İlginç olan nedir?"

"Bayan Schiff'ten bahsederken geçmiş zaman kullanıp durmanız."

Dudaklarımı araladım. Dedektif dikkatle beni izliyor, besbelli benden bir tepki almaya çalışıyordu. "İki gece öncesi için mazeretim var," diye hatırlattım ona.

"Mazeret," diye tekrarladı.

Bu kelimeyi kullanmamalıydım. Sanki suçluymuşum gibi konuşmuştum. Masum insanların mazerete ihtiyacı olmazdı. "Yani biriyle birlikteydim."

"Doğru. Erkek arkadaşınızla beraberdiniz. Hatırladım."

Ne var ki Caleb'la beraber değildim. İmdadıma koşmasını umuyordum ve bence koşacaktı da. İlk başta bir mazeret uydurmak saçma gelmişti ama şimdi iyi ki yapmışım diyordum.

"Bir sorum daha var, Bayan Farrell." Santoro elini ceketinin cebine atınca kelepçe çıkaracağını sanarak irkildim. Ama tabii ki saçmalıyordum. Beni neden tutuklasındı ki? Nitekim cebinden bir fotoğraf çıkardı. "Şuna bir bakar mısınız?"

Fotoğrafı masanın üzerinden bana uzattı. Elime alıp tanıdık görüntüye baktım. Dawn'ın evindeki kitaplığın fotoğrafıydı – kaplumbağa heykelcikleriyle dolu olanın. Bunu görmek bile içimin ürpermesine yetmişti.

"Tanıdık geldi mi?" diye sordu Santoro.

Yüzümü buruşturdum. "Evet. Dawn'ın oturma odasındaydı."

"Herhangi bir tuhaflık dikkatinizi çekti mi?"

Benimle kafa buluyordu herhâlde. *Kaplumbağa heykelcikleriyle* dolu bir kitaplıkta herhangi bir tuhaflık dikkatimi çekmiş miydi? Bunda tuhaf olmayan bir şey var mıydı ki? "Şey..."

Dedektif fotoğrafın ortasına vurdu. "Tam şurası. Orada bir şey eksik."

Dawn'ın evindeyken gördüğümü hatırladığım boşluğu işaret ediyordu. Kitaplığın her bir santimi doluyken ortasındaki

o kısım boştu. Ben Dawn'ın orayı dekorasyon amaçlı bilerek boş bıraktığını sanmıştım.

"Eve girdiğimde de öyleydi," dedim. "Sizce orada bir şey mi vardı?"

"Toz tabakasının şekline bakılırsa oradan yakın zamanda bir şey alınmış."

Başımı iki yana salladım. "Üzgünüm, bu konuda size yardımcı olamam."

"Emin misiniz?"

Kapkara gözlerini üzerime dikti. Buraya geldiğimizden beri iki kez eteğime sildiysem de ellerim yine ter içinde kalmıştı. "Eminim."

Dedektif bakışlarını üzerimden çekmedi. Çözülüp ona her şeyi anlatmamı bekliyormuş gibi bakıyordu. Ama ona her şeyi *anlatmıştım* zaten.

"Son bir şey," dedi alçak, neredeyse açık arar gibi bir sesle. "Dawn'ın iki gün önce size gönderdiği bir e-posta bulduk, sizinle önemli bir mesele hakkında konuşmak istemiş." Manidar bir biçimde duraksadı. "O önemli mesele neydi?"

"Bilmiyorum. Konuşmaya fırsat bulamadık."

"Öyle mi? Emin misiniz?"

Şu âna dek Santoro'nun şüpheli olduğumu düşündüğüne ciddi anlamda inanmıyordum. Ama sonunda bakışlarına karşılık verdiğimde bir şey bildiğini fark ettim. Beni mahkûm edebilecek bir şey.

"Keşke *konuşsaydık*." Sesim titremesin diye kendimi sıktım. "Belki onu hayatta tutardı."

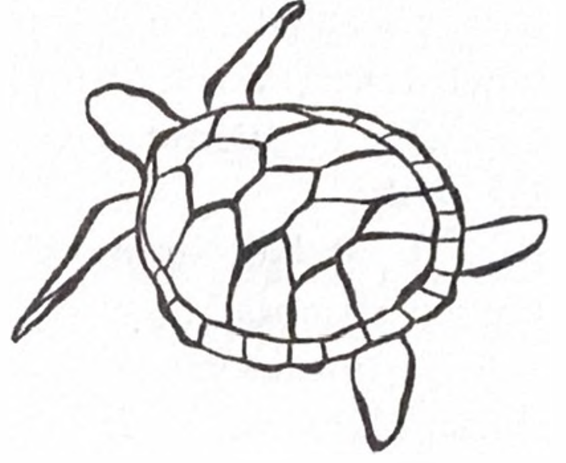
Buna verecek bir yanıtı yoktu. Ellerimi masanın altından çıkarmadım çünkü ne kadar titrediklerini görmesini istemiyordum.

Toplantı odasının kapısına kısa bir bakış attım. "Bitti mi?"

"Evet." Dedektif gözlerini bir an olsun benimkilerden ayırmadı. "Bitti. Şimdilik."

ON BEŞ

ALTI AY ÖNCE

Kime: Seth Hoffman
Kimden: Dawn Schiff
Konu: Faydalı Önerim

Seth,

Öğle yemeklerinin kaldırılmasına ilişkin önerimi uygulamaya koymayı düşünecektin, düşündün mü?

Sevgiler,
Dawn Schiff

Kime: Seth Hoffman
Kimden: Dawn Schiff
Konu: Faydalı Önerim Hk.

Seth,

Daha önce işletme giderlerini araştırmıştım. Ekte giderleri kısıtlamanın firmamıza ne denli tasarruf sağlayacağını

gösteren bir teklif iletiyorum. Natalie tek başına gider bütçesinin yarısını eritiyor.

Sevgiler,
Dawn Schiff

Kime: Seth Hoffman
Kimden: Dawn Schiff
Konu: Faydalı Önerim Hk. (ikinci hatırlatma)

Seth,
Bir önceki e-postamda gönderdiğim teklifi aldın mı?

Sevgiler,
Dawn Schiff

Kime: Seth Hoffman
Kimden: Dawn Schiff
Konu: Faydalı Önerim Hk. (üçüncü hatırlatma)

Seth,
Gönderdiğim teklifi alıp almadığını sorduğum bir önceki e-postamı aldın mı?

Sevgiler,
Dawn Schiff

Kime: Dawn Schiff
Kimden: Seth Hoffman
Konu: Ynt: Faydalı Önerim Hk. (üçüncü hatırlatma)

Evet, aldım. Başka bir yol izlemeye karar verdim.

Kime: Mia Hodge
Kimden: Dawn Schiff
Konu: Ynt: Merhaba

Sevgili Mia,

Bugün muhtemelen yapmamam gereken bir şey yaptım.

Sabah Seth'in odasının kapısını tıklattım. Bilgisayarında bir şeyler yapıyordu ve kapıda beni görünce gülümsemedi.

Ne düşüneceğimi bilemedim. İnsanların yüz ifadelerini okumakta zorlanıyorum. Başkaları insanların kızgın, üzgün ya da mutlu olduğunu yüzlerinden anlayabiliyorlar. Bunu nasıl yaptıklarını hiç bilmiyorum. Biri gülümsüyorsa mutludur diyorum ama daha ötesine dair çıkarım yapamıyorum. İfadesini okuyabildiğim tek kişi sensin. Bir de annem ama o hep bana kızgın olduğundan onu okumak kolay.

Bu yüzden Seth'in benden memnun olmayabileceğini düşündüm. Geçenlerde ona firmaya tasarruf sağlayacak fikrimi belirttiğim birkaç e-posta gönderdim ama ya tek cümlelik cevaplar verdi ya da hiç vermedi. Ben de yüz yüze konuşmanın daha iyi olacağını düşündüm. Ama odasına girdiğimde söylediği ilk şey, "Yine ne var?" oldu.

Neden öyle dediğini anlamadım. Onu sık sık rahatsız etmiyorum ki.

Masasının önündeki ahşap sandalyelerden birine oturdum. Bana bakıyordu, ben de söze başlayıp planımı uygulamanın neden akıllıca olacağını bir kere daha anlattım. Ben konuşurken elini tepesi hafiften seyrelmeye başlamış saçlarının arasından geçirip durdu. Gerçi onun yaşında bir erkek için saçları fena durumda değildi. Masasının üstünde bir fotoğraf var, ne zaman odasına girsem o fotoğrafa bakarım. Fotoğrafta o ve bir kadın var; sanırım karısı. Onun yaşlarında, kahverengi saçları ve yuvarlak yüzüyle sıradan bir kadın ama iyi biriymiş gibi görünüyor. Arkadaş olunabilecek birine benziyor.

Ben konuşmayı bitirdiğimde omzunu silkti. Aynı e-posta yanıtları gibiydi. Bana bir *sebep* bile vermedi. Hâl böyle olunca ben de sordum. Neden? Neden harcamalara kısıt getiremiyoruz?

Yine doğru düzgün bir cevap vermedi. "Bırak bu konuları ben düşüneyim, Dawn," dedi.

Ben de ona, "Bu son derece kötü bir yönetici kararı," dedim.

Belki de bunu söylememeliydim. Ama sen hep bana hakkımı savunmamı söylersin. Ben de bir kez olsun öyle yapmaya karar verdim.

Seth bu lafımdan hiç hoşlanmadı. Gülümsemiyordu. Hatta kesinlikle kaşlarını çatmıştı. Sonunda, "Neyse ki yönetici sen değilsin," dedi.

Yanlış konuşmuştum. Ona kötü bir karar verdiğini söylememeliydim. Kötü bir karar vermişti ama bunu duymak istemiyordu. Bazı insanlar yalnızca haklı olduklarının söylenmesini ister.

Seth'in odasından çıkarken bacaklarım hafifçe titriyordu. Bana kızdığını anlamak için yüz ifadesini incelememe gerek yoktu. Daha da kötüsü, önerime kulak asmayacaktı. Ona firmayı kurtarabilecek bir tavsiyede bulunmuştum ama o tavsiyemi alıp çöpe atmıştı. Hem de sebepsiz yere.

Neyse, ondan sonra günüm kötüden berbata evrildi.

İşe dönmeden önce bir kupa kahve almaya karar verdim. Sabahları çok vakit kaybetmeyi sevmem ama herkes öyle yapıyor, ben neden yapmayayım dedim. Dinlenme odasında bir kahve makinesi, bir kutu dolusu da kapsül kahve var. Seth o şeylere servet ödüyor olmalı ama bu konuda tavsiyemi duymak istemediğinden eminim.

Ekstra kavrulmuş olanlardan bir tane seçip makineye yerleştirdim. Fakat kaplumbağa kupamı almak için dolaba uzandığımda büyük bir sürprizle karşılaştım.

Lavabonun üzerindeki rafta duran kupam beş parça hâlindeydi.

Onu görünce neredeyse ağlayacaktım. Elimde değildi. O kupayı bana sen almıştın! En kıymetli eşyalarımdan biriydi. Çalıştığım her iş yerine yanımda götürmüştüm!

Raftan parçaları aldım. Başta tekrar bir araya getirebilirim sandım ama çok fena kırılmıştı. Ayrıldığı beş parçanın yanı sıra kayıp parçalar da vardı. Kullanılmaz hâldeydi.

Tam da o sırada Natalie'nin dinlenme odasının eşiğinde durduğunu gördüm. Beni izliyordu. Kupamı kısmen bir araya getirmiştim ama elimi çeker çekmez hemen dağıldı. Parçalarından biri yere düşüp üçe bölündü.

"Olamaz!" diye ciyakladı Natalie. "Kupan kırılmış! Tüh!"

Boğazıma bir yumru oturdu ama onu yutkundum. Natalie'nin beni kırılmış bir kupa yüzünden ağlarken görmesini istemiyordum. Bir kupa yüzünden ağlayan eziğin teki olduğumu düşünmesini istemiyordum. Kaplumbağanın olduğu çıkıntılı kısmı bile ortadan kırılmıştı.

"Çok yazık," dedi içini çekerek. "Bence ne oldu, biliyor musun? Kesin rafın ucuna bıraktın, başkası kendi kupasını alırken onu düşürdü."

Bu bana doğru gelmedi. Tam da bu sebepten kupamı rafın ucuna bırakmamaya dikkat ederim. Hatta Natalie kendi kupasını uca çok yakın koyduğunda ona bunu söylediğimi hatırlıyorum. Onu böyle bir şeyin olabileceğine dair uyarmıştım. Bu kadar dikkatsiz olmamasını söylemiştim.

Ama sanırım haklıydı. Kupam düşüp kırıldığına göre biri onu düşürmüş olmalıydı.

"Bir dahaki sefere," dedi, "bu kadar dikkatsiz olma."

Bu sözlerin ardından arkasına dönüp kırmızı topuklu ayakkabılarını tıkırdatarak dinlenme odasından çıktı. Kupamın parçalarını alıp yanımda eve götürmek üzere çantama koydum. Akşam birleştirmeye çalıştım ama tabii eskisi gibi olmadı. Ben de çöpe attım.

İmkânsız olduğunu biliyorum ama bana kupayı nereden aldığını söylemen mümkün mü? Üzerinden yıllar

geçtiğinin farkındayım fakat onsuz kendimi kaybolmuş hissediyorum. Sana güveniyorum.

Sevgiler,
Dawn Schiff

Kime: Dawn Schiff
Kimden: Mia Hodge
Konu: Ynt: Merhaba

Tüh ya, çok üzüldüm! En kısa zamanda sana yeni bir kupa bulacağım. Şu sıralar abim yanımda ve beni bir turist merkezinden diğerine sürükleyip duruyor. Belki o yeni bir kupa bulmama yardımcı olur. Bu arada, sana selamı var. Eskiden beri ondan biraz hoşlandığını biliyorum, seni seni.

Öptüm
Mia

Kime: Mia Hodge
Kimden: Dawn Schiff
Konu: Ynt: Merhaba

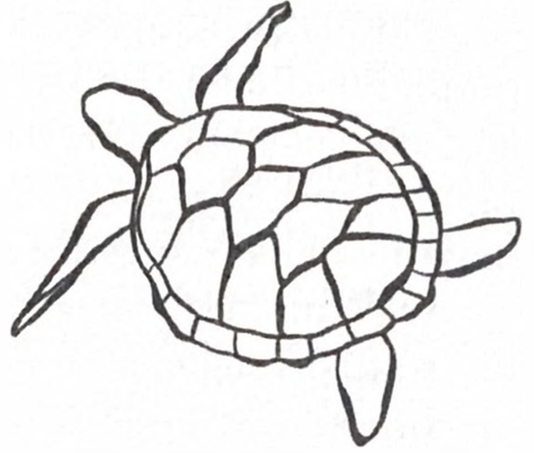
Sevgili Mia,

Abini doğru düzgün hatırlamıyorum bile, ona karşı romantik hisler beslemediğime emin olabilirsin. Ama yeni bir kaplumbağa kupa bulmana yardımcı olacağını düşünüyorsan yanında götürmende hiçbir sorun yok.

Sevgiler,
Dawn Schiff

ON ALTI

NATALIE

Sonuç olarak eve dönmedim. *Dönemezdim.* Burada neler olup bittiğini merak ederek içimin içimi yemesi daha kötü olurdu. Diğerlerinin dedektife neler anlattığını merak edip dururdum.

Bölmemde ayağa kalkarsam toplantı odasının içini görebiliyordum. Santoro firmada çalışan herkesle tek tek konuşuyor gibiydi. Sadece ben ilk olma şerefine nail olmuştum. Kaldı ki Dawn'ın evinin dört bir yanında parmak izleri bulunan bendim.

Benden sonra Seth'le konuşmuştu. Seth de benim gibi polisler tarafından sorgulanmaktan hiç hazzetmemişti. Onlarla epey uzun görüşmüştü. Öyle ki yarım saatten fazla sürmüştü. Acaba Santoro ona beni sormuş muydu?

Benden neden bu kadar şüphelendiğini anlamıyordum. Sadece Dawn için endişelenmiş ve iyi bir iş arkadaşı olarak onu kontrol etmeye evine gitmiştim. Ona bir şey yapmış olsaydım evinden olabildiğince uzak dururdum. Benden nasıl şüphelenebilirdi? Dahası, Dawn'ın benimle konuşmak istediği şeyin ne olduğunu düşünüyordu?

Onu bilmesi imkânsızdı....

Hayır, paranoyaklık ediyordum.

Normalde öğle yemeklerimi Kim'le yerdim ama bugün çok gergindim. Bu yüzden alt kattaki otomattan bir paket cips alıp bölmemde yedim. Kafa dağıtmak için birkaç satış görüşmesi yaptım ama aşağı yukarı her yirmi dakikada bir toplantı odasında ne olduğunu görmek için ayağa kalkıyordum.

Öğle arasından sonra dedektifle konuşma sırası Caleb'a geldi. Caleb'ın bugün ofiste olacağını bile bilmiyordum. Normalde çarşamba günleri gelmezdi. Ama şimdi buradaydı ve Dedektif Santoro'nun karşısında oturuyordu. Gergin görünüyordu; sol bacağını sallayıp duruyordu. İki kez başını kaşıdıktan sonra saçları karman çorman oldu.

Caleb, Dawn'ı doğru düzgün tanımıyordu bile. Dolayısıyla dedektif onunla fazla vakit harcamazdı. Bu yüzden ona sorulan soruların benim hakkımda olduğunu düşünüyordum.

Dün dedektife, önceki gece sabaha kadar birlikte olduğumuzu söylemeyi kabul etmişti. Ama istemeye istemeye. Bugün sorgulanacağını bilseydim onunla tekrar konuşup fikrini değiştirmediğinden emin olurdum. Caleb fazlasıyla dürüst biriydi. Onu dayanamayıp dedektife gerçeği söylerken hayal edebiliyordum – o gece birlikteydik ama *sabaha kadar* değil.

Saatime baktım. O içeri gireli ne kadar olmuştu? Tanrı aşkına, bunca zamandır ne konuşuyorlardı ki?

Sonunda (sonunda!) Caleb toplantı odasından çıktı. Çıkar çıkmaz da benimle göz göze geldi. Bakışlarını kaçırmadı ki bunu iyiye işaret saydım. Kaşlarımı kaldırdığımda bana doğru gelmeye başladı. Yaklaştığında onu kolundan tutup içeri çekmek istedim.

"Bunca zamandır ne konuşuyordunuz?" Sakin bir tavırla konuşmaya çalıştıysam da gerginlikten sesim incelmişti.

"Aslında," dedi, "bana *senin* hakkında sorular sordu."

Bir an için dizlerimin bağı çözüldü. Ben de bundan korkuyordum ama kendimi paranoyakça davrandığıma ikna etmeye çalışmıştım. Fakat anlaşılan korkmakta haklıymışım. "Ne gibi?"

"Bilmem. Bir sürü soru işte."

Öf, Caleb tam bir *erkekti*. Amma sinir bozucu... "*Ne* gibi sorular?"

Omzunu silkti. "İşte Dawn'la arkadaş mısınız, Dawn benimle senin hakkında hiç konuştu mu? Tuhaftı yani."

"Pazartesi gecesini sordu mu?"

"Evet."

Göğsüme öküz oturmuş gibi hissettim. "Peki sen ne dedin?"

"Ben... sabaha kadar birlikteydik dedim."

Kendime engel olamayıp boynuna sarıldım. "Teşekkür ederim."

"Evet ama..." Geri çekildi, yanakları pembeleşmişti. "İçim hiç rahat değil, Nat."

"Bu bir beyaz yalan."

Sesini alçalttı. "Polise nerede olduğumuz hakkında yalan söylemenin nesi *beyaz yalan?*"

Dişlerimi sıkarak konuştum. "Ne yani, Dawn'ı benim öldürdüğümü filan mı düşünüyorsun?"

"Tabii ki hayır!" Sonra duraksadı. "Ama... buluşmayı planlarken o gece başka bir işin olduğunu söylemiştin. Hatırlıyor musun?"

Ona boş gözlerle baktım. "Ne?"

"Öyle dediğini hatırlıyorum. Sana bana gelmeni söylediğimde işim var demiştin. Neydi o işin?"

Yanaklarım o kadar ısındı ki suratımın pancara döndüğünden emindim. "Bir dükkâna birkaç koli Collahealth bırakmam gerekiyordu. Sen ciddi misin? Gerçekten Dawn'ın başına gelenlerle bir ilgim olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır. Kusura bakma. Ben sadece..."

"Bak, sen aslında ikimizin de boş yere başının ağrımasını engelledin. Aramızda fiziksel olarak Dawn'a zarar vermesi daha olası olan sensin ve şimdi senin de mazeretin var. O yüzden *rica ederim*."

Bakışları kararan Caleb bir adım geri çekildi. "Ama *benim* gerekçem yok."

"Benim var mı yani?"

Bakışlarını kaçırdı. "Neyse ne. Olan oldu zaten."

Yanlış yol izliyordum. Bu mesele hakkında hâlihazırda çelişkili duygular hisseden erkek arkadaşımı kızdırmaya başlamıştım. Üslubumu yumuşatmalıydım. Ve ona birlikte ne kadar harika vakit geçirdiğimizi hatırlatmalıydım.

"Bak ne diyeceğim." Parmağımı gömleğinde gezdirdim. "Bu gece yine bana gelsene. Sana yemek yaparım."

Saatine baktı. "Olmaz. Seth dedektifle konuşmam gerektiğini söylediğinden buraya geldim ama doğruca Newton'a gitmem lazım, geç vakte kadar da orada olacağım. Bu görüşme düşündüğümden çok daha uzun sürdü."

"Ya. Peki yarın?"

"Evet, olabilir." Sesi dalgındı. "Mesaj atarım, tamam mı?"

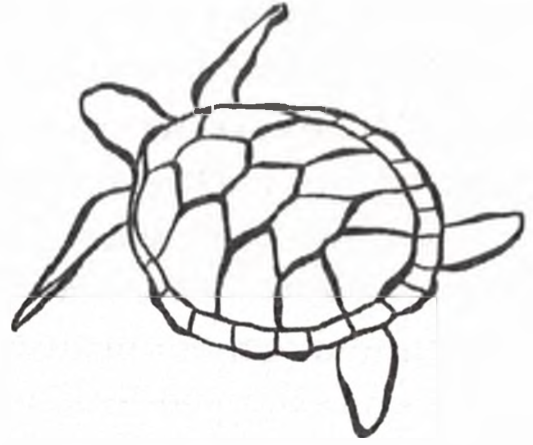
Hüsranımı gizlemek zordu. Caleb'ın bana artık benimle birlikte olduğu için kendini şanslı buluyormuş gibi bakmadığını fark etmemek daha da zordu. Gitmek istiyormuş gibi bakıyordu. Onun doğru kişi olduğunu sanıyordum – yıllarca birlikte olabileceğim kişi olduğunu. Harika bir adam bulduğumu sanıyordum. Ama şimdi o harika adam parmaklarımın arasından kayıyordu.

Fakat ben daha fazla kedere boğulmadan Caleb beni omuzlarımdan tutup öptü.

"Gitmem gerek," dedi. "Sonra görüşürüz, Nat."

Omuzları düşmüş hâlde gidişini izledim. İşleri batırıp batırmadığımı bilmiyordum.

ON YEDİ

Sabah evden çıkarken kapıyı kilitlediğimden emin olmak için kilidi üç kez kontrol etmiştim. Nitekim eve döndüğümde hâlâ kilitliydi.

İçeri girdiğimde ilk iş bütün ışıkları yaktım. Dışarısı zifiri karanlıktı. Saat daha beş buçuk olmasına rağmen gece yarısı gibiydi.

Ev arkadaşlarından nefret ederdim ama bu hafta yalnız yaşamaktan giderek daha fazla rahatsızlık duymaya başlamıştım. Dawn yalnız yaşıyordu ve başına gelenler ortadaydı. Eh, başına ne geldiğini tam olarak bilmiyorduk. Ama iyi bir şey olmadığı kesindi. Evinin zemini kanla kaplıydı ve kimse onu bulamıyordu. Bu işin sonunun nereye varacağını bilmesem de Dawn adına iyi bir yere varacak gibi görünmüyordu. Telefondaki sesini bir türlü unutamıyordum.

Bana yardım et.

Cep telefonum çalmaya başladı. Çantamın içinde telefonumu bulmaya çalışırken arayanın yemek konusunda fikrini değiştiren Caleb olduğunu umdum. Ya da belki de Kim arıyordu. Ne var ki ikisi de değildi, gizli numaraydı.

Tıpkı dün eve geldiğimde olduğu gibi.

Aylar önce bunun gibi bir sürü telefon alırdım. Gizli numaradan arayan kişi ya yüzüme kapatırdı ya da bana tehditler savururdu. Tek fark, o zaman arayanın kim olduğunu biliyordum ve o kişinin artık beni rahatsız etmek için sebebi kalmamıştı. Dawn'ın kayboluşuyla ilgili olması daha da olasılıksız görünüyordu; muhtemelen şu saçma sapan spam aramalarından biriydi. Cevap bile vermemeliydim ama kendime engel olamadan ekranı sağa kaydırarak telefonu açtım.

"Alo?"

Tıpkı dünkü gibiydi. Satış konuşması yoktu. Yabancı bir dil yoktu. Sadece sessizlik vardı.

Telefonu daha sıkı kavradım. "Kimsiniz?"

Cevap gelmedi.

Bir an daha bekledikten sonra kırmızı tuşa basarak aramayı sonlandırdım. Boş evime bakındım, o kadar sessizdi ki kendi nefesimi duyabiliyordum. Kırmızı topuklularımı çıkarıp sehpaya yaklaştım. Kumandayı alıp televizyonu açtım.

Artık o kadar da sessiz değildi.

Fakat fark etmeden akşam haberlerini açmıştım. En önemli yerel haber Dawn Schiff'in kayboluşuydu. Kamera küçük, sarı evine zum yaptı, ardından ekrana iş yerimizin olduğu dört katlı binanın görüntüsü geldi. Peşi sıra da Dedektif Santoro'yu gösterdiler.

"Henüz Dawn Schiff'i bulamadık." Kara gözleri kamera ışığında parlıyordu. "Ancak kayboluşuyla ilgili bir şüpheli tespit ettik."

Şüpheli mi? *Kimi* kastediyordu? Ama daha fazla açıklama yapmadı.

"Bayan Schiff'in başına ne geldiğini öğrenebileceğimize inancımız tam," diye devam etti.

Şüpheli ben miydim? Şüpheliysem eğer bunu bilir miydim? İnsana böyle şeyleri söylüyorlar mıydı?

Kumandayı alıp kanalı değiştirdim. *Çarkıfelek* oynuyordu. Biri sesli harf alıyordu.

Kanepede yanıma bıraktığım telefonumu aldım. Siyah ekranına baktım. Doğrusu şu anda konuşmak istediğim tek kişi vardı.

Ama bunu yapmamalıydım. Gerçekten, gerçekten yapmamalıydım.

Gerçi aptalca kararlar vermek benim uzmanlık alanımdı.

Selam. Bana gelebilir misin?

Fikrimi değiştirmeden mesajı gönderdim. Bu bir hataydı. Hata yaptığımı biliyordum. Ama... eh, artık çok geçti.

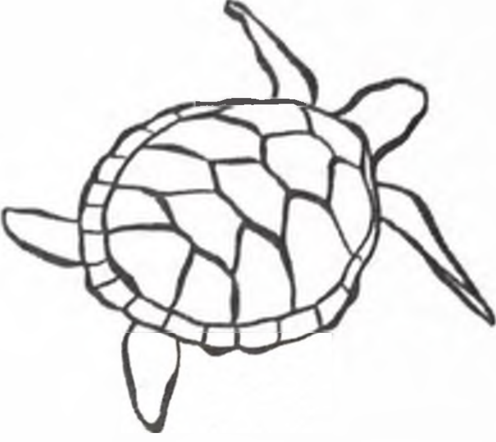
Otuz saniye bile geçmemişti ki ekranda bir mesaj belirdi:

Ne zaman?

Hemen gelsen olur mu?

Ekranda üç noktanın zıplayıp durmasını izledim. Birkaç saniye sonra cevap geldi:

On beş dakikaya oradayım.

ON SEKİZ

BEŞ AY ÖNCE

Kime: Melinda Hoffman
Kimden: Seth Hoffman
Konu: Bu gece

Bu gece geç geleceğim. Beni yemeğe bekleme. Gelirken kendime yiyecek bir şeyler alırım.

Kime: Seth Hoffman
Kimden: Melinda Hoffman
Konu: Ynt: Bu gece

Yine mi??? Ne kadar gecikeceksin? Birkaç saatse bekleyebilirim...

Kime: Melinda Hoffman
Kimden: Seth Hoffman
Konu: Ynt: Bu gece

İşler çok yoğun. Başımı kaşıyacak vaktim yok. Gelmem muhtemelen onu geçer. Bensiz ye. Çok özür dilerim, telafi edeceğim.

Kime: Seth Hoffman
Kimden: Melinda Hoffman
Konu: Ynt: Bu gece

Ama yarın vaktinde geleceksin, söz mü?

Kime: Melinda Hoffman
Kimden: Seth Hoffman
Konu: Bu gece

Söz. Seni seviyorum.

Kime: Mia Hodge
Kimden: Dawn Schiff
Konu: Ynt: Merhaba

Sevgili Mia,

Bu sabah hayatımın en korkunç deneyimini yaşadım.

Saat 08.45'te bölmeme girdiğimde küçük, kare alanda duran bir kadın gördüm. Üzerinde siyah trençkot vardı ve ince telli kahverengi saçlarını topuz yapmış, topuzu da hafiften dağılmıştı. Natalie bazen saçlarını dağınık topuz yapardı ama onunki hep şık bir dağınıklıkta olurdu. Bu kadınsa pasaklı görünüyordu. Sanki sokakta yaşıyormuş gibi.

En korkuncu şeyse gözlerindeki alevdi. Yüz ifadelerini okumakta iyi olmayabilirim ama bu kadın öfkeden kuduruyordu. O kadar ürkütücü görünüyordu ki bir adım geri çekildim. Ama o bana yanaşıp buranın kimin bölmesi olduğunu falan sordu. Natalie'yi arıyor gibiydi, bu yüzden ona Natalie'nin bölmesinin olduğu tarafı işaret ettim.

Tabii sonra aklıma kadının Natalie'ye zarar verebileceği, nitekim yerini göstererek yanlış yapmış olabileceğim geldi. Ama artık çok geçti.

Kadın omzuma çarparak yanımdan geçti. Natalie'nin hâlâ boş olan bölmesine girmesini izledim. O çantasından bir şey çıkarırken ben de yüzünü incelemeye koyuldum; bir yerden tanıdık geliyordu. Onu daha önce görmüştüm. Bundan emindim.

Sonunda kadın çantasından katlı bir kâğıt çıkardı. Bir an tereddüt ettikten sonra kâğıdı Natalie'nin masasına koydu, uçmasın diye de üzerine kaplumbağa heykelciğini yerleştirdi.

"Natalie'nin bu notu aldığından emin ol," diye beni tembihledi.

Kadına karşı gelmekten korktuğum için başımla onayladım. Kadın tam giderken nereden tanıdık geldiği kafama dank etti. Onu bir fotoğrafta görmüştüm. Seth'in masasındaki fotoğrafta.

Seth'in karısıydı.

Ofise bakındım. Natalie ortalıkta görünmüyordu. Genelde dokuzdan önce gelmezdi, yani Seth'in karısının bıraktığı notu bulmasına daha vardı. Notta ne yazdığını merak ettim.

Normalde meraklı biri olmadığımı bilirsin. Doğrusunu söylemek gerekirse meraklı insanlardan nefret ederim. Ama notta ne yazdığını araştırmamın önemli olduğunu düşündüm. Ya binada bir bomba olduğu yazıyorduysa? O nota bakmazsam herkes ölebilirdi. Dolayısıyla bakmamam sorumsuzluk olurdu.

Kimsenin beni izlemediğinden emin olmak için son kez etrafa bakınıp ardından Natalie'nin beninkinin bitişiğindeki bölmesine girdim. Kaplumbağanın altından notu alıp dikkatlice açtım.

Kırmızı kalemle yazılmıştı. Daha doğrusu karalanmıştı. Kadının yazısı çok kötüydü ama harfler büyük olduğundan kolaylıkla okuyabildim:

Bir daha kocama dokunursan seni öldürürüm.

Bir süre orada öylece durup notu tekrar tekrar okudum. *Bir daha kocama dokunursan seni öldürürüm.* Bu notu Seth'in karısı yazmıştı. O hâlde sözü geçen koca... Seth'ti. Yani Natalie'ye, Seth'e dokunursa onu öldüreceğini söylüyordu.

Hayır, Seth'e *bir daha* dokunursa onu öldüreceğini söylüyordu.

Hâlâ okuduklarımı anlamlandırmaya çalışıyordum ki birinin beni izlediğini hissettim. Başımı çevirip arkama baktığımda Natalie'nin kollarını göğsünde kavuşturmuş hâlde bölmesinin girişinde durduğunu gördüm. Dudaklarının kenarlarının aşağı sarkmasından beni bölmesinde bulduğuna pek sevinmediği belli oluyordu.

Beni o hâlde bulduğu için çok utandım. Normalde kimsenin işine burnumu sokmadığımı bilirsin ama öyle bir şeyden sonra... kendime engel olamadım işte. Hemen özür dilemeye koyuldum, olası bir bomba tehlikesine dair endişelerimi dile getirdim ama bu açıklama bana bile yetersiz geldi. Notu okumamalıydım. Mahremiyetini affedilmez biçimde ihlal etmiştim.

Neyse ki Natalie meseleyi büyütmeden kâğıdı ellerimin arasından çekip aldı. Orada yazan altı kelimeyi okuduğunda benzinin attığını gördüm.

"Siktir," diye fısıldadı ki mevcut koşullar altında gayet makul bir tepkiydi.

Ama en azından şimdi öfkesinin hedefinde ben değil, diğer kadın vardı. Bunu fırsat bilip hatamı telafi etmek adına yapabileceğim bir şey olup olmadığını sordum.

"Bundan sonra kendi işine bak, olur mu?" demekle yetindi.

Olur dedim ama beni sıkıştırmaya devam etti. Bu nottan kimseye bahsedemeyeceğimi, bahsedersem bana bedelini ödeteceğini söyledi. Hem de en ağır şekilde.

O kadar korktum ki ondan bir adım geri kaçtım, kaçarken de masasına çarptım. Parmaklarım kaplumbağa heykelciğine çarptı ve heykelcik yuvarlanarak yere düştü. Tıpkı kupam gibi bir sürü parçaya ayrıldı.

Tabii sonra Natalie sakarlığım yüzünden bana bağırdı ve ona hediye olarak aldığım, artık onarılamayacak durumda olan heykelciğin parçalarını benim toplamam gerektiğini söyledi. Dürüst olmak gerekirse onu düşüren ben olduğumdan benim toplamam mantıklıydı. Parçaları yerden alırken bir tanesi elimi kesti ama aldırış etmedim, kan aktığında bile bırakmadım. Kaplumbağa parçalarını çöp kovasına attım.

Natalie'ye yenisini almayı teklif ettiğimde istemedi.

Günün geri kalanında ona verdiğim sözü tuttum. Masasındaki nottan tek kişiye bile bahsetmedim. Zaten kime bahsedecektim ki? Oturup dedikodu yapabileceğim bir arkadaşım mı vardı? Birine söylemek için bir sürü zahmete girmem gerekirdi.

Ama çenemi kapalı tutmam notu unuttuğum anlamına gelmiyordu. Aksine, bütün gün aklımdan çıkmamıştı.

Natalie ve Seth.

Gerçeği öğrenince her şey anlam kazandı. Seth hep Natalie'ye gülümsüyor, onun ne kadar harika olduğundan dem vuruyor. Ayrıca elini *hep* ya koluna ya da omzuna koyuyor. Ben bunu sıcakkanlılığından yapıyor sanıyordum ama bana hiç öyle dokunmadı. Ya da bir başkasına. Sadece Natalie'ye öyle dokunuyor. Gerçi neden Natalie'den *hoşlanmasın* ki? Natalie güzel, iyi, zeki ve herkes onu seviyor.

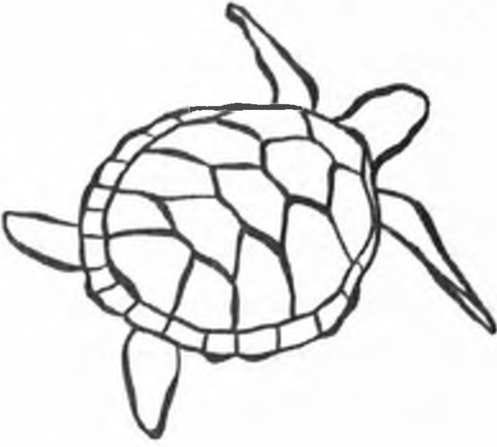
Öğle yemeklerini iptal etme fikrimi beğenmemesine şaşmamalı. Natalie onu parmağında oynatıyor. Seth ona hayır diyemiyor.

Ama bütün gün düşündükten sonra artık üzülmemeye karar verdim. Seth'in fikrimi beğenmediği için reddettiğini sanıyordum, meğer bunun fikrimi beğenip beğenmemesiyle ilgisi yokmuş. Hem artık Natalie'yle ortak bir sırrımız var.

Belki şimdi arkadaş olabiliriz. Ne de olsa iki insanı ortak sır kadar birbirine bağlayan bir şey yoktur.

Sevgiler,
Dawn Schiff

ON DOKUZ

NATALIE

Penceremden içeriye far ışığı doldu. Dışarıya baktığımda gümüş Audi'nin arabamın arkasına park ettiğini gördüm. Çantamdan aynamı alıp son kez kendimi kontrol ettim. Gereği yoktu ama artık neredeyse alışkanlık olmuştu.

Sonra zil çaldı.

Çoraplı ayaklarımla kapıya koştum. Ne delikten baktım ne de kim o diye sordum. Kim olduğunu biliyordum. Kilidi çevirdim, sürgüyü çektim ve kapıyı açtım.

Patronum Seth Hoffman eşikte duruyordu. Gömleği sabahkinden bile daha kırışıktı ve sakalı çıkmaya başlamıştı. Her sabah sinekkaydı tıraş olsa da kılları çok hızlı uzuyordu.

"Selam," dedi.

"Selam," dedim.

Bu kısa selamlaşmanın ardından Seth içeri girdiği gibi dudaklarıma yapıştı. Ayağıyla kapıyı kapatır kapatmaz birbirimizin kıyafetlerini çıkarmaya başladık.

Tanrım, bunu gerçekten ama gerçekten özlemiştim. Caleb'a deli oluyordum ama hiç kimse beni evli patronum kadar azdırmıyordu. Bunun yapabileceğim en aptalca şey olduğunu

bile bile ona tutulmuştum. Ama sonra ilişkimizi bitirmiştim çünkü böyle devam ederse Melinda'nın ümüğümü sıkacağından emindim, ayrıca Seth'in ondan asla ama asla ayrılmayacağına giderek daha fazla ikna oluyordum.

Fakat yanılmıştım.

Dudak dudağa kanepeye yığıldığımızda heyecandan bayılacak gibiydim. Bir uyuşturucu bağımlısının tam dört ay eroinden uzak durduktan sonra o beyaz tozu ilk çekişinde hissettiği de buna benzer bir şey olmalıydı.

Seth bir anlığına geri çekildi. "Caleb'a ne oldu?"

"Onunla hâlâ beraberim."

"Öyle mi?"

"Evet. Bu tek seferlik bir şey. Tamam mı?"

Hiç duraksamadan, "Tamam," dedi.

Sonra beni öpmeye devam etti. Bunu inanılmaz özlemiştim.

Bir saatten uzun bir süre sonra hâlâ kanepedeydik, bedenlerimiz birbirine dolanmıştı, terli ve *mutluyduk*. Buna *gerçekten* ihtiyacım vardı. Ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim bile. Yaptığım şeye aldatma denemezdi. Caleb ve ben henüz yatmamıştık. Yatmadığınız birini aldatamazdınız. Hem zaten bu eski sevgiliyle tek seferlik bir şeydi. Sayılmazdı bile.

"Tanrım," diye mırıldandı Seth saçıma doğru. "İnanılmazsın, Natalie."

"Sen de fena değilsin."

Güldü. "Senin sayende. İçimdeki canavarı uyandırıyorsun."

"Kesin öyledir."

"Gerçekten." Başını kaldırıp bana baktı. "Melinda'yla bu yüzden ayrıldık. Senin yüzünden."

"Ona da böyle söylemedin, değil mi?"

"Hayır," dedi ama bunu söyleme şekli pek de inandırıcı değildi.

Melinda'nın, yuvasının benim yüzümden dağıldığını düşünmesini istemiyordum. Seth'le beni öğrendiğinde kocasının,

kendisinden on beş yaş genç bir çalışanla yatması gururuna dokunmuştu. O dönem sürekli tehdit telefonları ve mesajları alıyordum; telefonlar gecenin ikisinde beni uykumdan uyandırıyor, bir kadın sesi kulağıma, "Koca ayartan orospu," diye tıslıyordu. Numarasını engellediğimde bile aramanın bir yolunu buluyordu. Bir keresinde taba rengi Lexus'ını gece vakti evimin karşısındaki sokakta görünce az kalsın kalp krizi geçirecektim.

İşte o zaman biber gazı alıp çantamda taşımaya başlamıştım. Uzaklaştırma emri çıkarttırmayı da düşünmüştüm ama Seth'ten ayrılmamla tacizleri ânında kesilmişti.

"Seni seviyorum, Nat." Seth bu kelimeleri söylerken beni göğsüne bastırdı. "Sen benden ayrılana dek seni ne kadar sevdiğimi fark etmemiştim bile. Ama senin için deliriyorum."

"Hımm. Bu konuda zamanlaman biraz kötü."

"Biliyorum." İçini çekti. "Her şeyi berbat ettim. Doğru olanı yapmak istedim ama doğru olanın ne olduğunu bilmiyordum. Melinda'yı sevmeyi yıllar önce bıraktım. Senden önce bile aynı evde yaşayan iki yabancı gibiydik. Çocuklarımız olsaydı belki farklı olurdu ama Melinda hamile kalamıyordu ve... ne bileyim işte."

Seth bana Melinda'nın yürek burkan kısırlık sorununu anlatmıştı. Kendisi evlat edinmeyi reddettiği için Melinda'nın onu asla affetmediğini de.

"Neyse," dedi. "Sonunda onunla aynı ortamda olmaya bile katlanamaz hâle geldim. Böyle yaşamak ikimize de haksızlıktı."

Kollarının arasından çıkıp dirseğimin üzerinde doğruldum. "Artık başkasıyla birlikte olduğumu biliyorsun."

"Biliyorum."

"Peki sen Melinda'dan ayrılalı ne kadar oldu?"

"İki hafta."

"Tanrım," diye yakındım. "Gerçekten, Seth. Biz en iyisi arkadaş kalalım."

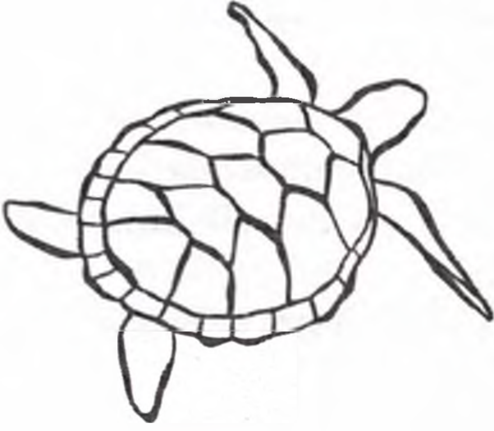
Bakışları çıplak memelerime kaydı ve kaşlarını oynattı. "Arkadaş?"

"Tek seferlik dedim ya!"

Bana sırıtarak bacağımı okşadı. "İki seferlik olsa?"

Hayır demek istedim. Kesinlikle hayır demeliydim. Çok hoşlandığım bir erkek arkadaşım vardı. Ve Seth de on iki yıllık karısından ayrılalı daha iki hafta oluyordu. Hâlâ *evliydi*. Bunu yapmamamız için bir sürü sebep vardı.

Ama zaten bir kez yapmıştık, iki kez yapsak ne çıkardı ki?

YİRMİ

DÖRT AY ÖNCE

Kime: Natalie Farrell
Kimden: Kimberly Healy
Konu: DS

Sence bakire mi?

Kime: Kimberly Healy
Kimden: Natalie Farrell
Konu: Ynt: DS

Herhâlde yani! O kadını seks yaparken hayal edebiliyor musun?

Kime: Natalie Farrell
Kimden: Kimberly Healy
Konu: Ynt: DS

O işler hiç belli olmaz...

Kime: Kimberly Healy
Kimden: Natalie Farrell
Konu: Ynt: DS

Dawn seks yaptıysa ancak bir kaplumbağayla yapmıştır.

Kime: Natalie Farrell
Kimden: Kimberly Healy
Konu: Ynt: DS

Tanrım, çok KOMİKSİN. Senin de gözünde canlandı değil mi?????

Kime: Kimberly Healy
Kimden: Natalie Farrell
Konu: Ynt: DS

Evet. Düşünsene, o sert kabuğu okşuyor. Ne kadar büyük ve yeşil olduğundan, kara kaplumbağası değil de deniz kaplumbağası olduğu için ne kadar seksi olduğundan falan bahsediyor.

Kime: Natalie Farrell
Kimden: Kimberly Healy
Konu: Ynt: DS

Cesaretin varsa ona hiç seks yapıp yapmadığını sorarsın!

Kime: Kimberly Healy
Kimden: Natalie Farrell
Konu: Ynt: DS

Bir kaplumbağayla mı yoksa genel anlamda mı?

Kime: Natalie Farrell
Kimden: Kimberly Healy
Konu: Ynt: DS

İŞEYECEĞİM!!!!

Kime: Natalie Farrell
Kimden: Zelda Morris
Konu: Berbat ürünleriniz

Natalie,

Vixed'a ve berbat ürünlerinize duyduğum öfkeyi bilmen için yazıyorum. Hem enerji seviyem artsın diye hem de sen cildimle saçıma parlaklık kazandıracağını söylediğin için iki ay önce Collahealth kullanmaya başladım. Ama bu, uyanabilmeyi dilediğim bir kâbusun başlangıcı oldu.

Günlük olarak Collahealt'i kullanmaya başladıktan üç hafta sonra bir gün baş dönmesiyle uyandım. Duvarlara tutuna tutuna güç bela banyoya gitmeyi başardım. Ayrıca ellerim ve ayaklarım da karıncalanıyordu. Grip oluyorum sandım ve daha hızlı atlatmama yardımcı olmasını umarak aptal gibi ürününüzü kullanmaya devam ettim.

Ama maalesef tam tersi oldu. Baş dönmem o kadar arttı ki araba kullanamaz hâle geldim. Ellerim ve ayaklarım

karıncalanmanın yanı sıra yanıyordu, bu yüzden geceleri uyuyamıyordum. Bu semptomlardan birkaç gün sonra saçım topak topak dökülmeye başladı.

Bana kartvizitini vermiştin, seni arayıp semptomları anlattım. Beni bu semptomlara Collaheath'in sebep olmadığına ikna ettiğin gibi bir de sorunun muhtemelen vitamin eksikliğinden kaynaklandığını, bu yüzden de dozu İKİ KATINA çıkarmam gerektiğini söyledin. Ben de aptal gibi seni dinledim.

Son birkaç hafta durumum giderek daha da kötüleşti. Artık ayaklarımı hissetmiyordum ve düşüp durmaya başlamıştım. Oturma odasında yürümek için bile baston kullanmam gerekiyordu. Gözlerim hep çok keskindi ama artık bulanık ve çift görmeye başlamıştım.

Doktorum başta ne olduğunu anlamadı ama ona Collahealt'in içindekiler listesini gösterdiğimde dehşete düştü. Bütün semptomlarımın sorumlusunun sizin ürününüz olduğunu söyledi. Bir aydır kullanmıyorum ama hâlâ düzelebilmiş değilim. Collahealth ve ürününüz hakkında söylediğin yalanlar yüzünden hayatım mahvoldu. Hiç mi vicdanın yok!

Bundan sonrasını avukatımla konuşursunuz artık.

Sevgiler,
Zelda Morris

Kime: Mia Hodge
Kimden: Dawn Schiff
Konu: Ynt: Merhaba

Sevgili Mia,

Bu sabah yapmamam gereken bir şey yaptım. Natalie'ye gelen telefonu yanıtladım.

Düşünmeden aldığım bir karar değildi. O sırada Natalie ofisteydi. Saat 09.15 civarı içeri girdiğini görmüştüm ama kısa süre sonra ortalıktan kaybolmuştu. Saat 10.00 gibi telefonu çaldı. Sonunda telesekretere düştü. Ama sonra yine çalmaya başladı. Çaldı da çaldı. Onun yüzünden işe odaklanamıyordum.

Önce Natalie'ye bakındım. Gerçekten bak. Kalkıp koridora göz attım. Ama onu bulamayınca başka çarem kalmadı. Herhangi bir yanlış anlaşılmaya mahal vermemek adına telefonu, "Natalie Farrell'ın masası," diye açtım.

Hattın öbür ucundaki kadın bana çılgınca bir olay anlatmaya başladı. Natalie ona bir A vitamini kremi satmış, krem de kadının cildinin soyulmasına neden olmuş. Soyulmasına! Yüzünün kıpkırmızı olduğunu ve yanmış gibi göründüğünü söyledi. Sonra zombiye benziyorum diye ağlamaya başladı. Sürekli bunu tekrar edip durdu. "Zombiye benziyorum! Zombiye benziyorum!" Korkunçtu.

Hemen Natalie'yle konuşmak istedi ama ona müsait olmadığını söyledim. Natalie'nin masasının üstündeki yapışkanlı kâğıda not aldım ve altına da kadının numarasını yazdım ama içimden bir ses kadının ona zaten onlarca sesli mesaj bırakmış olabileceğini söylüyor.

Kadın zombi cildi hakkında birkaç dakika daha hüngür hüngür ağladıktan sonra nihayet onu yatıştırabildim. Telefonu kapadığımda ellerim titriyordu. Bunun gibi gergin meselelerle uğraşmaktan ne kadar nefret ettiğimi bilirsin. Müşteri hizmetlerinde hiç iyi değilim. Bu yüzden muhasebeci oldum ya zaten.

Üzerinde kadının bilgileri yazan yapışkanlı kâğıdı yanıma alarak Natalie'yi aramaya koyuldum. Onu dinlenme odasında Kim'le birlikte kahve içip bir gelin dergisinin sayfalarını karıştırırken bulduğumda hiç şaşırmadım. Biricik kaplumbağa kupamın yerine sade, beyaz bir kupa almıştım. Altına silinmeyen kalemle adımı yazmıştım.

Natalie başını gelin dergisinden kaldırıp bana baktı. Onun o A vitamini kremini kullanıp kullanmadığını me-

rak ettim çünkü cildi ışıl ışıldı. Cilt bakımı ürünleri için modellik yapabilirdi. Belki de bu yüzden onları satmakta bu kadar iyiydi.

"Dawn!" dedi. "Ben de gelmeni umuyordum."

Seth'le yattığını öğrendiğimden beri bana pek de iyi davranmıyor. Çok tuhaf çünkü sessiz kaldığımdan emin olmak için beni yağlayıp ballayacağını sanmıştım. Ama sırrını açık edeceğimden korkuyor gibi görünmüyor. Ya da muhtemelen hiçbir koşulda ağzımı açmayacağımı biliyor.

Küpesiyle oynuyordu ki o anda ne kadar parlak olduğunu fark ettim. Elmastı. Ama sahte olmalıydı. Zira maaşlarımız o kadar da yüksek değil. "Kim ve ben merak ediyorduk da..." Kim Natalie'yi dürttü, Natalie de onu dürttü. "Bakire misin, Dawn?"

Kim kıkırdamaya başladı ama ben yanaklarımın yanmaya başladığını hissettiğimde bile Natalie ciddiyetle bana bakmaya devam etti. Üzücü olan şu ki bu soru bana ilk kez sorulmuyordu. Ben bir şeyler gevelerken ikisi kıkırdamaya devam etti. Sonunda Kim, Natalie'nin koluna vurup, "Keş şunu, çok kötüsün," dedi. Natalie öylece omuz silkip istemiyorsam cevap vermek zorunda olmadığımı söyledi.

Bunun uzun zamandır konuşmadığımız bir şey olduğunu biliyorum. George'la çok mutlusun diye sana kendini kötü hissettirmek istemedim ve sizin hayatınız boyunca birlikte olacağınıza canıgönülden inanıyorum. Ama ben asla böyle bir ilişki yaşamayacağım. Doğrusu şu ki evet, bakireyim. Bu zamana kadar bir erkek arkadaşım bile olmadı. Annemin benim bilgim ya da rızam olmadan ayarlayıp beni gitmek zorunda bıraktığı randevular dışında biriyle çıkmadım bile. O zoraki randevuların da ikincisi olmadı.

Doğrusunu istersen bir erkekle öpüşmedim bile.

Bir erkeği öpmeye en yaklaştığım an, beşinci sınıfta Jenny Horan'ın evinde verdiği o korkunç doğum günü partisinde oynadığımız şişe çevirmece oyunuydu. Jenny bizi de davet ettiğinde çok şaşırmış, çok sevinmiştim;

bunu, annesi onu bütün sınıfı davet etmeye zorladığı için yaptığını anlayan sendin. Jenny'nin bodrumunda çocuklar oyun oynamak için çember oluşturduklarında sen oynamayı reddetmiştin – ben de aynını yapmalıydım.

Ned O'Keefe'nin çevirdiği şişe bende durduğunda yüzünde beliren tiksintiyi gördüm. O beni öpmek istemediğini söyleyemeden oradan kaçıp parti bitene kadar dolapta saklandım. Sen kapıyı tıklatıp dışarı çıkmam için bana yalvardığında bile çıkmadım. Annem gelip beni alana kadar dolapta bekledim.

Sonunda Kim, Natalie'ye beni rahat bırakmasını, böyle şeylerle ilgilenmediğimi söyledi. Ben de konuyu değiştirme hevesiyle Natalie'ye gelen telefonu söyledim. Ona yapışkanlı kâğıdı verdim ama notu okuyunca gözlerini devirip kâğıdı buruşturdu. Ona zombi cilt olayını açıkladıysam da başını sallamakla yetindi.

"Abartıyor," dedi. "O kadın delinin teki. Bu ürünleri sadece aptallar kullanır."

Bunu söylemesine şaşırdım çünkü onun da ürünleri kullandığını sanıyordum. Ama ona Vixed ürünleriyle ilgili kendi deneyimlerini sorduğumda o ve Kim kahkahalara boğuldular. Neden güldüklerini anlamadım. Şaka yapmamıştım.

Sonra Natalie oturduğu yerden kalkıp Kim'e derginin on altıncı sayfasıyla ve o gelinliğin ona ne kadar yakışacağıyla ilgili bir şeyler söyledi. Böylece bizim konuşmamızın bittiğini sandım ama sonra dönüp bana baktı. Onda farklı olan ne bilmiyorum ama ne zaman bana ilgi gösterse kendimi özel hissediyorum. İlgisi için can atıyorum.

"Dawn," dedi, "bir daha sakın benim telefonlarıma bakma. *Sakın.* Anlaşıldı mı?"

Bunu söylemesini hiç beklemiyordum. İçine çekilebileceğim bir kabuğumun olmasını dilediğim anlardan biriydi bu da. Kaplumbağalar ne şanslılar. Onları sevsem de bazen çok kıskanıyorum. Ama tabii ki Natalie'ye bir daha telefonuna dokunmayacağımı söyledim. *Asla.*

Natalie yanımdan geçip odadan çıktı, arkasında çiçeksi parfümünün kokusunu bırakmıştı. Her şeye rağmen parfümünü hâlâ seviyorum. Acaba ondan bir şişe bulabilir miyim? Sence onunla aynı kokuyu kullanmaya başlarsam benden daha çok hoşlanır mı?

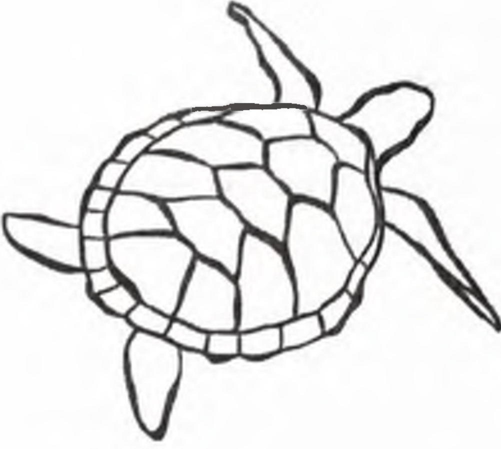
Sevgiler,
Dawn Schiff

Kime: Dawn Schiff
Kimden: Mia Hodge
Konu: Ynt: Merhaba

Aman Tanrım, SAKIN o kadını etkilemek için parfüm alma! O buna değmez! Ondan uzak dur! Tekrar ediyorum: Natalie'den olabildiğince uzak dur!

Ayrıca bana aşk hayatını anlatamayacağını düşünmene çok üzüldüm. Dawn, sen harika birisin. Günün birinde ne kadar muhteşem, ne kadar zeki ve ne kadar güzel olduğunu anlayacak bir adamla tanışacağından adım gibi eminim. Seninle birlikte olduğu için her gün şansına şükredecek. Söz veriyorum, böyle birini bulacaksın. Umarım bana inanıyorsundur.

Öptüm
Mia

YİRMİ BİR

NATALIE

Bu sabah kendimi *iyi* hissediyordum.

Seth'le güzel bir gece geçirmiştik. İkinci turdan sonra Çin yemeği söylemiş, ardından kanepede televizyon izlemiştik. Seth Melinda'yla birlikteyken her şeyi alelacele yapardık. Asla çok kalamazdı çünkü Melinda şüphelenirdi. Ama kanepede benimle istediği kadar kucak kucağa oturabilen bu Seth'i sevmiştim.

Yine de onu gece yarısından önce evine gönderdim. Yatmış olsak bile geceyi bende geçirmesi Caleb'a ihanet gibi gelmişti. Yani *daha çok* ihanet gibi. Dün geceki davranışımın beni yılın kız arkadaşı yapmadığının farkındaydım. Ama son günlerde epey stres altındaydım ve Caleb dün ona en çok ihtiyacım olduğu anda bana soğuk davranmıştı. O hâllerinden sonra epey bir erkek arkadaş puanı kaybetmişti.

Her neyse, akşamki faaliyetlerin ardından gece harika bir uyku çekmiştim. Sabah da erkenden uyanıp kahve içmiştim ve şimdi sabah koşumu yapıyorum. Sarı saçlarımı atkuyruğu toplamıştım, kulaklıklarımda Spotify listemdeki pop şarkılar çalıyordu, üzerimde tişört ve tayt vardı. Dört derecelik kasım

sabahına ilk çıktığımda donmuştum ama şimdi harika hissediyordum.

Birkaç gün ara vermenin dayanıklılığımı etkilemediğini görmek güzeldi. 5K koşusuna iki gün kalmıştı ve bu koşuyu organize eden benken yarışı önlerde bitirememem utanç verici olurdu.

Kanımda endorfin dolaşıyordu. Şu anda bir ağaca, hatta bir dağa bile tırmanabilirdim. Günlerdir bu kadar iyi hissetmemiştim.

Ne var ki evimin önüne park etmiş gri Volvo'ya yaslanan Dedektif Santoro'yu görünce bütün keyfim kaçtı.

Dün gece yatmadan önce Dawn'la ilgili herhangi bir gelişme var mı diye telefonumdan yerel bir haber sitesine bakmıştım. Yayımlanan son makalede polislerin hâlâ onu aradığı yazıyordu. Pek ilerleme kaydedememiş gibiydiler. Dawn dün itibarıyla hâlâ kayıptı.

Dedektif beni görmeye geldiğine göre henüz sağ salim ortaya çıkmamıştı.

Ne yapacağımı bilemeden olduğum yerde kaldım. Bir an için arkama dönüp iki üç kilometre daha koşmayı düşündüm. Ama bunun bana bir yararı olmazdı. Dedektif benimle konuşmadan hiçbir yere gitmeyecekmiş gibi görünüyordu. Hem zaten üzerimde tişört ve taytla, sucuk gibi terlemiş hâlde işe gidemezdim.

Kaldı ki dedektif beni görmüştü.

Doğrulup bana el salladı. Keşke onunla terli koşu kıyafetlerimin içinde konuşmak zorunda kalmasaydım. Keşke onunla hiç konuşmak zorunda kalmasaydım ama kıyafetlerim durumu daha da kötüleştiriyordu.

"Bayan Farrell!" Tekrar el salladı. "Bir dakikanız var mı?"

Boston aksanını artık birazcık bile hoş bulmuyordum.

Koşmayı bırakıp evime kalan son yarım bloku yürüdüm. Dedektif Santoro kurnaz kara gözleriyle beni baştan ayağa süzdü. "Koşunuz iyi geçti mi?"

"Evet."

Gözlerini kısarak gökyüzüne baktı. "Hava güzel. Cumartesi, yani yarış günü de güzel olacakmış."

Elbette haftalık programımı biliyordu. "O yarış sayılmaz. Daha ziyade eğlenceli bir yardımseverlik koşusu."

Hiç umurunda değilmiş gibi başıyla onayladı. "İçeri geçsek olur mu?"

"Dawn'ı buldunuz mu?"

Cevap vermeyip başıyla evimin kapısını işaret etti. "Sakıncası yoksa size birkaç soru daha soracağım."

Kabul etmeliydim. Saklayacak bir şeyim yoktu. Buna rağmen dişlerimi sıktığımı fark ettim. Yanlış bir şey yapmamıştım ama bu dedektif kafayı bana takmışa benziyordu. Hiç *adil* değildi. "Size bildiğim her şeyi anlattım zaten."

"O hâlde işimiz kısa sürer."

Santoro'nun kara gözlerindeki bakış içimi huzursuz etti. Spor ayakkabılarımın içinde kıpırdandım, keşke onunla konuşmaya başlamadan önce duş alabilseydim. Koltuk altlarımda ter izleri vardı. Ama pek seçme hakkım varmış gibi görünmüyordu.

"Tamam," dedim. "Ancak birazdan işe gitmem lazım."

"Fazla vaktinizi almayacağım," dedi. "İsterseniz size not yazabilirim."

Sanki ben liseliymişim, kendisi de o günlük okula gitmememe izin veren babammış gibi bana not yazmayı teklif etmesi sinirimi acayip bozdu. Öyle ki cevap vermeye tenezzül bile etmedim. Bunun yerine evime giden yola döndüm. Kapının kilidini açtığımda peşimden içeri girdi.

Holde dikilirken, "Otursak olmaz mı?" diye sordu.

"Aslına bakarsanız olmaz." Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Dediğim gibi, fazla vaktim yok. Ne bilmek istiyorsunuz?"

Ona diş göstermeme şaşırdıysa da geri adım atmadım. Bu dedektifin beni sindirmesine izin vermeyecektim.

"Dawn'la ilişkiniz hakkında daha fazla fikir edinmek istiyorum," dedi.

Sağ göz kapağım seğirdi. "Söyledim ya, iş arkadaşıyız. Birbirimize karşı dostça davranırdık ama gerçekten dost değildik. Hepsi bu mu?"

"*Dostça* derken ne kastediyorsunuz?"

Ona dik dik baktım. "Her sabah birbirimize selam verirdik. Bir keresinde ihtiyacı olduğunda onu evine bırakmıştım. Ara sıra birlikte öğle yemeği yerdik. Ama daha ötesi yoktu."

"Anladım." Başıyla onayladı. "Peki Dawn'la hiç kavga ettiniz mi?"

"Hayır," dedim kesin bir dille. "Asla."

"Hiç onunla dalga geçtiniz mi?"

"Dalga geçmek mi?" diye tekrarladım. "Neyim ben, okul çocuğu mu?"

"Eh," dedi düşünceli bir tavırla, "duyduğum kadarıyla Dawn biraz tuhaf biriymiş. Sizden farklı kişilerle dalga geçmek insana doğal gelebilir."

"Ben hiç geçmedim."

"Hiç mi?"

"Hiç!"

"Yani kimseye Dawn'ın bekâretini bir kaplumbağayla kaybettiğini düşündüğünüzü söylemediniz?"

Ağzım açık kaldı. "Ben... Bu... Bunu size kim *söyledi?*"

Kara kaşlarından birini kaldırdı. "Aslında birkaç kişi söyledi."

"Siktir," diye fısıldadım. "Bakın... Tamam, öyle demiş olabilirim. Şakasına. Ama *Dawn'ın yüzüne* söylemedim. Ben sadece... sadece şaka yapıyordum. Kaplumbağaları çok sevdiği için. Yoksa onu üzmek için söylemedim." Tırnaklarımı avuçlarıma batırdım. "Bir şaka yaptım diye kötü insan değilim."

"Tabii ki değilsiniz." Ama sesinde, aksini düşündüğünü ima eden bir tını vardı. "Peki, Dawn hakkında yaptığınız başka şakalar var mıydı?"

"Hayır. Yani hatırlamıyorum."

"Onu ofis partilerine davet eder miydiniz?"

Dedektife şaşkınlıkla baktım. "Evet, elbette."

"Çünkü birçok kişi onun iş partilerine katılmasına bilerek engel olduğunuzu söyledi."

"Ben öyle bir şey yapmadım!" diye haykırdım. "Her seferinde bütün ofise e-posta gönderdim. Dawn'ı bilerek dışlamam söz konusu bile olamaz."

"Dawn partilere katıldı mı?"

"Hayır ama bu benim suçum değil, öyle değil mi?" Ellerimi belime koydum. "Ona davetiye vermem mi gerekiyordu?"

Başını yana yatırdı. "Birçok iş arkadaşınız Dawn Schiff'e zorbalık ettiğinizi söyledi."

Bu sefer çenem yere düşecek sandım. "Dawn'a zorbalık mı etmişim? Siz ciddi misiniz? Kim söyledi bunu?"

"İsim veremem. Ama tek kişi değildi."

"Yalan söylemişler." Konuşurken tükürükler saçıyordum. "Ben Dawn'a zorbalık falan etmedim. *Okulda* değiliz. Hem zorbalık da ne demek?"

Kaşlarını çattı. "Ona karşı daimi olarak zalimce davranışlarda bulunmuşsunuz demek."

"Daimi olarak zalimce davranışlarda mı bulunmuşum?" Kulaklarıma inanamıyordum. "Sırf bir kere *şaka* yaptım diye mi?"

"Onu etkinliklere dâhil etmediniz diye. Toplantılardan uzak tuttunuz diye. Şahsi mülküne zarar verdiniz diye..."

"Ben... *ne?*" Başım dönmeye başladı. "Ben asla öyle bir şey yapmadım. Ona hep iyi davrandım. Hak ettiğinden bile iyi."

"Hak ettiğinden bile iyi mi? Bu da ne demek?"

Kelime seçimimden hemen pişman oldum. "Sadece Dawn'ın tuhaf biri olduğunu söylemek istedim. Kimse onu sevmiyordu. Fakat ben ona karşı iyi olmaya çalıştım, tamam mı? Arkasından birkaç şaka yapmış olabilirim ama herkes yaptı. Hiçbir zaman ona *zorbalık* etmedim."

Santoro ettiğim tek kelimeye bile inanmamış gibi bakıyordu. Ona benimle ilgili bu korkunç şeyleri kimin söylediğini merak ettim. Muhtemelen satış rekorumu kıskanan biriydi.

"Sırf Dawn sizden farklıydı diye," dedi, "ona karşı acımasız olmak zorunda değildiniz."

"Değildim zaten!" Gözlerim yaşlarla doldu ama dökülmemeleri için çabaladım. "Patronuma sorun. Seth Hoffman'a. O size Dawn'a ne kadar iyi davrandığımı söyler."

Santoro'nun kaşları saç çizgisine kadar kalktı. "Seth Hoffman mı? Yasak ilişki yaşadığınız evli patronunuzu mu kastediyorsunuz?"

Pekâlâ, şimdi kalp krizinden küt diye gidecektim. Bunu nereden biliyordu? Tamam, adam dedektifti ama bunun, tamamen alakasız birinin kaybolmasıyla ilgili soruşturmayla bağlantısı yoktu. "Bunu size Seth mi söyledi?"

"Hayır. O sizin hakkınızda yalnızca iyi şeyler söyledi."

"O hâlde onunla yattığımı kimden duydunuz?"

Kısacık bir an için duraksadıktan sonra, "Dawn bilgisayarında bulduğumuz e-postalardan birinde bir arkadaşına yazmış," dedi.

Tanrım.

Evet, Dawn Seth'le beni biliyordu. Ona kendim itiraf etmemiştim elbette. Seth'in karısının bana tehdit içerikli bir not bıraktığını görmüştü. Ama bu konuda üzerime gelmemişti. Kimseye söylemeyeceğine söz vermişti. Maceralarımı anlattığı bu "arkadaşı" Tanrı bilir kimdi? Boşboğazlık edecek bir arkadaşının olduğunu bile fark etmemiştim.

Hakkımda başka neler yazmıştı acaba?

Gerçi ne fark ederdi? Dawn birkaç saçma e-postada benden bahsettiyse ne olmuştu yani? Onun çok farklı bir bakış açısı vardı, hem söylediği şeyler illa gerçek olacak değildi. Bunların hiçbiri herhangi bir şey için *kanıt* sayılmazdı.

"Bu yaptığınıza taciz denir, Dedektif." Dişlerimi sıktım. "Benim işe gitmem lazım. Hem Dawn'ın başına kötü bir şey

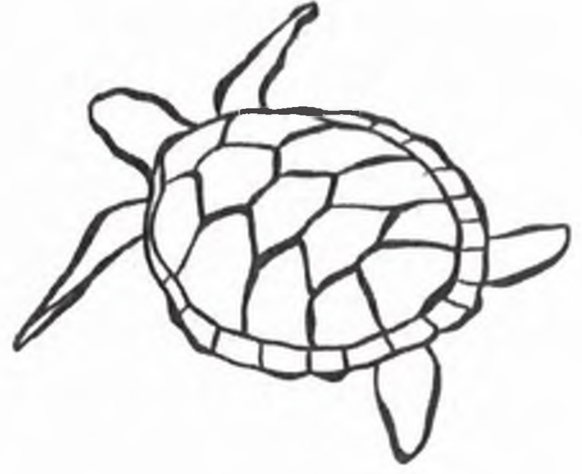
geldiğinden emin bile değiliz. Muhtemelen kimseye söylemeden tatile çıkmıştır."

Kaşlarının arasında derin biz çizgi belirdi. "Hayır. Öyle yapmadı."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü," dedi, "sabahın erken saatlerinde Dawn'ın cesedini bulduk."

YİRMİ İKİ

Neredeyse dizlerimin bağı çözülüyordu. Uzanıp merdivenin küpeştesine tutundum ama yetmedi. İlk basamağa çöktüm. Başım dönüyordu, öyle ki bir süreliğine bacaklarımın arasına koydum.

Sabahın erken saatlerinde Dawn'ın cesedini bulduk.

Hayır. Olamazdı.

"O..." Yutkundum. "Ölmüş mü?"

"Evet."

O âna dek Dawn'ın hâlâ hayatta olduğunu düşündüğümü fark etmemiştim. Evindeki onca kanı görmeme rağmen gerçekten de iyi olduğuna inanıyordum.

Ama iyi değildi. Bir daha asla iyi olmayacaktı. Artık sonsuza dek toprağın altında yatacaktı. Onun adına bir cenaze töreni düzenlenecek, biz de birbirimize onu ne kadar özlediğimizi söyleyecektik. Ne harika bir insan olduğundan dem vuracak, aramızdan bu kadar erken ayrılmasına üzülecektik.

"Nasıl ölmüş?" diye sordum güçlükle.

Santoro bana söylemek istediğinden emin değilmiş gibi bir an duraksadı. "Künt bir cisimle öldüresiye dövüldükten sonra kafa travması sonucu ölmüş."

Boğazımdan acı dolu bir hıçkırık koptu. Ne korkunç bir ölümdü! Dövülerek öldürülmek... Zavallı Dawn. Tuhaf biri olsa da bazen çocuk gibi görünmesine neden olan bir masumiyeti vardı. Kim ona böyle bir şey yapardı ki?

Gözlerimi yeniden dedektife çevirdim. Bunu Dawn'a yapanın *ben* olduğumu düşünüyordu. Her nasılsa onu künt bir cisimle öldürene kadar dövdüğüme inanıyordu. Sanki böyle bir şey yapabilirmişim gibi.

Tamam, fiziksel olarak yapabilirdim. Dawn çok minyondu. Kırk beş kilo bile yoktu. Bense gayet formdaydım. Dedektif az önce beni koşarken görmüştü. Yani *teorik olarak* Dawn'ı döve döve öldürmem imkânsız değildi.

Ama *neden?* Neden benim yaptığımı düşünüyordu?

"Bu korkunç bir şey." Sesim titrerken yanağımdan aşağı bir damla yaş süzüldü. "Aklım... Aklım almıyor."

"Gerçekten korkunç," diye onayladı. "O yüzden ona bunu yapan kişiyi adalete teslim etmek istememizi anlıyorsunuzdur."

Elimin tersiyle gözlerimi sildim. "Evet. Elbette anlıyorum."

"O zaman evinizi aramamda bir sakınca yoktur, öyle değil mi?"

Ona bakakaldım. "Evimi mi? Neden benim–"

"Dediğim gibi, biz sadece Dawn'a bunu yapan kişiyi adalete teslim etmek istiyoruz."

"Ben..." Ağzım neredeyse konuşamayacağım kadar kurumuştu. Boğazımı temizlemek zorunda kaldım. "O gece için mazeretim var. Bunu biliyorsunuz zaten."

"Evet." Başıyla onayladı. "Evet, erkek arkadaşınız. Unutmuşum."

"Evet," dedim kısaca.

"Ama..."

"Ama *ne?* Mazeretim var."

Omzunu silkti. "Ama ya onu birlikte öldürdüyseniz?"

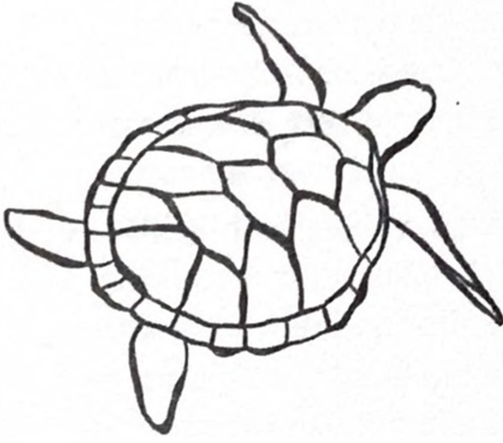
Bu dediğine verecek bir cevap bulamadım. Fakat içimden bir ses avukat tutmamı söylüyordu. İşler çığırından çıkmadan önce avukat tutmalıydım. Telafisi olmayan bir duruma düşmeden önce avukat tutmalıydım.

Ama o zaman suçlu görünmez miydim? Neden avukata tonla para harcayacaktım ki? Tanrı aşkına, ben hiçbir şey yapmamıştım!

Santoro ellerini ceketinin ceplerine soktu. "Peki, daha sonra konuşuruz o zaman."

Hayır. Onunla bir daha konuşmak istemiyordum. "Umarım Dawn'a bunu kimin yaptığını bulursunuz," dedim.

"Hiç kuşkunuz olmasın, Bayan Farrell," dedi. "Bulacağız."

YİRMİ ÜÇ

DÖRT AY ÖNCE

Kime: Mia Hodge
Kimden: Dawn Schiff
Konu: Ynt: Merhaba

Sevgili Mia,

Öncelikle gönderdiğin güzel çiçekler için teşekkür ederim. Sinüslerimi tahriş etmeyen tek çiçeğin lale olduğunu bilen yegâne kişisin. Onları görünce günüm güzelleşti. Bilhassa da geçirdiğim korkunç haftadan sonra çok iyi geldiler.

Dakikliğimle ne kadar gurur duyduğumu bilirsin. Okuldayken bir kez bile geç kâğıdı almamıştım - sen hep alırdın! Kusura bakma, geç kalıyorsun diye kendini kötü hissetmeni istemem ama gerçek bu. Biri bana belirli bir saatte bir yerde olmamı söylerse tam o saatte orada olurum. Hiç mazeretsiz. Hatta normalde birkaç dakika erken giderim.

Geç kalmaktan daha kötü bir şey yoktur.

Dolayısıyla bu öğleden sonra bir toplantıya katılmak üzere odaya girdiğimde toplantının çoktan başladığını görünce ne kadar utandığımı tahmin edersin. Saatime baktım ama geç kalmamıştım. Toplantı ikideydi ve daha

ikiye birkaç dakika vardı. Fakat herkes masadaydı, kruvasanların çoğu yenmişti ve Seth bir şeyler anlatıyordu.

Beni görünce, "Sonunda bize katılabildiğin için teşekkürler, Dawn," dedi.

"Rica ederim," dediğimde birkaç kişi kıkır kıkır güldü. Ama neye güldüklerini anlamadım. Biri sana teşekkür ettiğinde rica edersin. Gerçi Seth'in bana neden teşekkür ettiğini de anlamadım çünkü ben geldikten altmış saniye sonra toplantıyı bitirdi ve herkes dağıldı. Kafam daha da karışarak tekrar saate baktım. Hele Seth sinirli bir sesle neden bir saat geciktiğimi sorunca kafam hepten allak bullak oldu.

Ona gecikmediğimi açıklamaya çalıştım. Toplantının ikide olduğunu ve saatin daha şimdi ikiyi vurduğunu söyledim. Fakat Seth toplantının birde olduğunda ısrar etti. Bunun doğru olmadığını bilsem de herkesin benden önce geldiği ve toplantının bittiği ortadayken kendimi savunmak zordu.

Sonra Seth dünkü toplantıya gelmediğimi söyledi ki o toplantı iptal edilmişti. Ama Seth iptal olmadığını, benim dışımda herkesin katıldığını söyledi.

Ne diyeceğimi bilemedim. Titreyen dizlerimle orada öylece kalakaldım. Ben böyle biri değilim. Toplantılara hep vaktinde giderim. Katılmam gereken bir toplantı varsa muhakkak katılırım. Dünkü toplantının iptal edildiğini söyleyen bir e-posta almıştım. Sabah ilk iş gelen kutuma düşmüştü.

Gönderen Natalie'ydi.

Kıdemli satış temsilcisi olarak satış toplantılarıyla ilgili e-postaları genellikle o gönderirdi. Dün toplantının iptal olduğunu bildiren e-postayı da o göndermişti. Bugünkü toplantının ikide olduğunu söyleyen de yine oydu.

Hepsini Seth'e anlattım. Ama bana inandığını sanmıyorum. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve başını sallayıp durdu. Onun gözünde Natalie tam bir melek.

"Neden böyle şeyler yapsın?" diye sordu sonunda.

Keşke verecek bir cevabım olsaydı. Şimdi bile aklıma bir şey gelmiyor. Natalie'nin benden bu kadar nefret etmesine sebep olacak ne yapmış olabilirim? Bazen hiç farkında olmadan insanları kızdıracak şeyler yaptığımı biliyorum. Belli ki Natalie'ye de öyle bir şey yapmışım. Yaptığım şey her neyse keşke geri alabilsem. Onunla arkadaş olmak istiyorum.

Sonra Seth bana Natalie'yle aramdaki sorun her neyse çözmemi söyledi. *Bu meseleyi hallet, Dawn*, dedi.

İyi de nasıl? Natalie benden hoşlanmıyor ama bunu nasıl değiştireceğimi bilmiyorum. Benden neden hoşlanmadığını anlamıyorum bile. Kimseye sırrını vermedim ki. Tamam, sana söyledim ama sen kalkıp birine anlatacak değilsin sonuçta.

Belki de kaplumbağa heykelciğine çarpıp kırdığım için bana kızgındır. Acaba ona yenisini mi alsam? Ama bence sorun bu değil. O olaydan önce de bana kızgın gibiydi.

Bazen çok sinirleniyorum. Benim için arkadaş edinmek neden bu kadar zor? Başkaları hiç zorlanmıyor. Natalie'yle Kim'i müthiş bir samimiyetle sohbet ederken görünce çok kıskanıyorum. Çok çabalıyorum ama asla işe yaramıyor. Biliyorsun ki bu, birinin sebepsiz yere benden nefret ettiği ilk sefer değil. O kadar çok oldu ki artık sayısını unuttum.

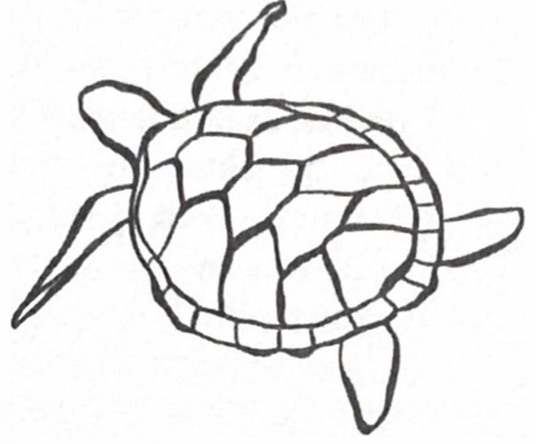
Bu durumu düzeltmek istiyorum. Düzeltmenin bir yolunu bulmam lazım. Zeki olduğumu biliyorum. Yeterince düşünürsem bir şekilde çözerim. Bu arada senin de aklına bir fikir gelirse duymaktan memnun olurum.

Sevgiler,
Dawn Schiff

YİRMİ DÖRT

GÜNÜMÜZ

NATALIE

Dedektif Santoro gider gitmez internette Dawn'ı arattım.

Haber henüz çok yeniydi. Yalnızca birkaç sonuç çıktı, onlarda da detaylı bilgi yoktu. Güney Kıyısı'ndan arabayla yirmi dakika uzaklıktaki Cohasset'ta, ormanlık alanda kısmen toprağa gömülü hâlde bulunmuştu. Başka bilgi yoktu ama saatler ilerledikçe haberlere ekleme yapılacağından emindim.

İşten izin almayı düşünsem de sonunda gitmenin daha iyi olacağına karar verdim. Zira iş yerindekiler benden daha fazlasını biliyor olabilirdi. Doğrusu bazı cevaplara ihtiyacım vardı.

O dedektif Dawn'a zorbalık ettiğimi nasıl düşünürdü? Herhangi biri bunu nasıl düşünürdü? Ben öyle biri değildim. Dawn'a hep *iyi* davranmıştım. Hatta onunla arkadaş olmaya çalışmıştım.

Ama belli ki insanların ona zorbalık ettiğimi düşünmesine neden olacak bir şey yapmıştım. *Birçok* kişi dedektife öyle söylemişti. Dawn'ın kendisi bile arkadaşına gönderdiği e-postalarda öyle yazmıştı. Bu da beni onun katil zanlısı yapıyordu.

Hakkımda böyle düşündüğüne inanamıyordum. Ayrıca başka kimlerin böyle düşündüğünü bilmek istiyordum. Hem sözü geçen bu *arkadaş* da kimdi? Açıkçası Dawn'ın en gizli

sırlarını anlatacak kadar yakın hissettiği bir arkadaşı olduğunu öğrenmek beni şaşırtmıştı.

Gerçi anlaşılan en büyük sorunu ben değildim. Ondan nefret eden biri vardı. Biri onu künt bir cisimle öldüresiye dövecek kadar ondan nefret ediyordu.

Ya o kişi hakkımda e-postalar gönderdiği sözde arkadaşıysa? Tanrı biliyor ya, Dawn'ın insanların bam teline basmak gibi bir huyu vardı. Belki de arkadaşı daha fazla dayanamayıp onu...

Tanrım, başına gelenleri düşünmeden edemiyordum.

Ofise vardığımda doğruca bölmeme geçtim. Artık bunu düşünmeyi bırakıp kendimi işime vermem gerekiyordu. Dawn'ın başına gelenler korkunçtu ama benim suçum değildi. Hem bundan böyle tamamen sadık olacağım harika erkek arkadaşım sayesinde mazeretim vardı. Yani Dedektif Santoro istediğini düşünsün, beni suçlayamazdı.

Ama bölmeme vardığımda olduğum yerde kalakaldım.

İki gün önce işe geldiğimde masamın üzerinde bir kaplumbağa heykelciği vardı. Dün onu çöpe atmıştım. Bunu yaptığımı gayet net hatırlıyordum. O şeyi bir daha görmek istememiştim.

Fakat her nasılsa yine masamın üzerinde belirmişti.

Biri on santimlik bir kaplumbağa heykelciğinden ne kadar korkabilirse o kadar korkmuştum. O lanet şeyi çöpe atmama rağmen her nasılsa, imkânsız görünse bile, *geri gelmişti.* Bakışlarımı siyah cam gözlerinden ve parlak yeşil kabuğundan alamıyordum.

Bu da ne şimdi?

Pekâlâ, sakinleşmem gerekiyordu. Belki de hademelerin işiydi. Çöp kovamı boşaltırken heykelciği görüp yanlışlıkla içine düştüğünü sanmış olmalılardı. Benim için onu kurtardıklarını düşünmüşlerdi.

Gayet mümkündü.

Her neyse, bu şeyden kesin olarak kurtulacaktım. Bu sefer hademe kazası filan olmayacaktı.

Kaplumbağayı masamdan aldım. Sağ elimde sıktığımda küçük kolları ve bacakları avucuma battı. Dinlenme odasına gittiğim gibi oradaki ortak çöpe attım. "Attım" derken var gücümle öyle bir fırlattım ki çöp kovasının dibine çarpmasıyla çıkan ses odada yankılandı. Öğle arası geldiğinde o kaplumbağa çöplüğe gömülmüş olacaktı.

Onu bir daha asla görmeyecektim.

Bölmeme varmak üzereydim ki masamdaki telefon çalmaya başladı. Normalde kimin aradığına bakardım ama şu an o kadar dalgındım ki hiç düşünmeden ahizeyi kaldırdım. Tok bir ses kulağımda çınladı. "Natalie Farrell'la mı görüşüyorum?"

"Evet." Telefonu açtığımda kiminle konuştuğumu bilmemekten nefret ediyordum. Arayan kimliğinde gizli numara yazıyordu. Yüreğim ağzıma geldi – aynı şeyi bir daha kaldıramazdım. "Siz kimsiniz?"

"Vitamin Hut'tan Dave Fulton."

"Ah, evet." Derin bir oh çektim. Yaklaşık bir ay önce Fulton'a satış yapmıştım. Başta küçük dükkânında ürünlerimizi bulundurmak istememişti ama uzun, güzel bir öğle yemeğinin ardından fikrini değiştirmesini ve beş koli sipariş vermesini sağlamıştım. "Size nasıl yardımcı olabilirim, Bay Fulton?"

"Bak, Natalie." Sesi kabaydı. Tıpkı dedektif gibi Boston aksanı vardı. "Kimse Collahealth almıyor. Kimse istemiyor. Sattığım birkaç kişi de işe yaramadığını söyleyerek iade etti. Bir kadın hariç, onda ayaklarının karıncalanması gibi acayip yan etkiler yapmış."

"Evet ama sonuç almak için en az iki üç ay düzenli kullanmaları gerekir," diye açıkladım. "Onlara bunu söylediniz mi?"

"Sen bana iki üç hafta demiştin."

"Hayır, iki üç *ay*. Kolajen seviyesini yükseltmek için gereken süre budur."

"Neyse ne," diye homurdandı. "Sonuç olarak bu lanet şey satmıyor. Hem ben sürekli yan etkilerinden şikâyet eden insanlarla uğraşamam."

"Yan etkisi yok ki. Araştırmalar Collahealth'in tamamen güvenilir olduğunu gösterdi."

"Mesele bu değil. Para iadesi istiyorum. Kolilerden üçünü hiç açmadım bile."

"Çok üzgünüm, Bay Fulton. Vixed para iadesi yapmıyor."

Hattın öbür ucunda uzun bir sessizlik oldu. "Sen neden bahsediyorsun, Natalie? Ürün satmazsa para iadesi alabileceğimi söylemiştin."

"Yanlış anlamış olmalısınız," dedim en üzgün sesimle. "Vixed ürünlerinin raf ömrü sınırlı olduğundan para iadesi yapmamız mümkün değil."

"Sen ciddi misin? Bu boktan şey ateş pahası. Yani satamadığım iğrenç ürününüzün üç kolisinin elimde kaldığını mı söylüyorsun?"

Fulton'ın sesi gittikçe yükseliyordu. Kalın boynundaki damarların şiştiğini, gözlerinin yuvalarından fırlayacakmışçasına irileştiğini hayal edebiliyordum.

"*Çok* üzgünüm," dedim. Tanrım, sabahın bu saatinde uğraştığım şeye inanamıyordum. "Ama firmanın politikası böyle. Kuralları ben koymuyorum. Onlar koyuyor. Bana kalsaydı size para iadesi yapardım."

"Ama sen bana para iadesi alabileceğimi söyledin! Ürünleri satın almamın tek sebebi buydu!"

"Ben... Ne diyeceğimi bilemiyorum. Çok özür dilerim."

Fulton hızlı hızlı soluyordu. Şimdi kıllı kulaklarından dumanlar çıktığını hayal edebiliyordum. "Yöneticinle konuşmak istiyorum."

"Elbette," dedim. "Bir saniye lütfen."

HOLD tuşuna basıp ahizeyi bıraktım. Tırnaklarımı kontrol ettim; sol elimin işaret parmağının kenarı yamuktu. Çantam-

dan törpümü alıp yamuk kısmı törpüledim. Sonra tırnağımda kalan tozu üfledim. Tırnaklarımı düzeltmek her zaman beni rahatlatırdı.

Törpülediğim tırnağımla HOLD tuşuna basıp ahizeyi yeniden kulağıma koydum. "Bay Fulton?"

"Evet?"

"Çok affedersiniz." İç çektim. "Yöneticim başka biriyle görüşüyor ama size politikamızda herhangi bir istisna yapamayacağımızı bildirmemi istedi. Maalesef para iadesi öneremeyeceğim."

Yine sessizlik oldu. "Bana yalan söyledin."

"Pardon?"

"Bana yalan söyledin," diye çıkıştı. "Boktan ürününüzü iade edebileceğimi söyledin, ben de sırf bu yüzden satın aldım. Tabii bir de memelerini gözüme soktuğun için."

"Bay Fulton–"

"Yalancı kaltağın tekisin," diye sövdü. "Umarım o boktan firmanız batar."

Ardından yüksek sesli bir *çat* duydum. Dave Fulton telefonu yüzüme kapamıştı.

Şaşkınlık içinde elimdeki ahizeye bakakaldım. Ama gerçek şu ki iş hayatı böyleydi. Hem önünüze gelene para iadesi yaparak firmanın en iyi satış temsilcisi olamazdınız.

Normalde böyle bir aramaya aldırış etmezdim. Çoğunluk ürünlerimizi beğeniyordu ama elbette beğenmeyenler de olacaktı. Kaldı ki Cambridge'in ücra köşesindeki küçücük bir dükkânı dert edecek değildim. Yakın zamanda batacak olan biri varsa o da kendisiydi.

Ama bugün sözleri beni sarsmıştı.

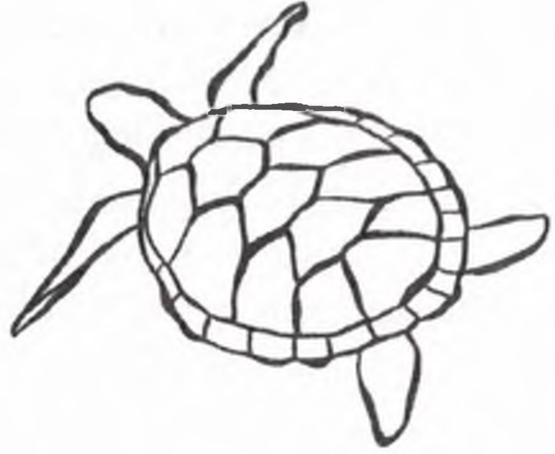
Yalancı kaltağın tekisin.

Bu doğru değildi. Ona para iadesi politikamızı söylemiştim. Sözlerimi dikkatle dinleyemeyecek kadar memelerime odaklanması benim suçum değildi. Ben yalancı kaltağın teki

değildim. Sadece ürünlerimizi satmak için gereken neyse onu yapıyordum. *İşimi* yapıyordum.

Benim suçum değildi.

YİRMİ BEŞ

Birkaç kez derin nefes aldıktan sonra kahve almak üzere dinlenme odasına geri gittim. Kim de gelmişti, bir elinde kahve kupası vardı, diğeriyle telefonunun ekranını kaydırıyordu. Genellikle mesaisinin ilk saatini dinlenme odasında geçirirdi. Ayrıca gün içinde buraya üç dört kez daha uğrardı. Şöyle bir hesaplayınca Kim aslında haftada yalnızca bir iki saat gerçekten çalışıyordu.

Ona satışlarını artırması için ipuçları vermeye çalışsam da hiç oralı olmamıştı. Doğrusu bazen kendini kovdurmaya çalıştığını düşünüyordum. Böylece evde oturup zengin kocasının onu şımartmasına izin vermek için bahanesi olacaktı.

"Hey, Nat!" Başını kaldırıp bana baktı. Balayındayken güneşten yanan cildinin soyulmaya başladığını fark ettim. "Dawn'ı bulduklarını duydun mu? Daha doğrusu ondan geriye kalanı."

Son söylediği şey yüzünden suratımı ekşittim. Dalga geçmiyordu ama yine de çok uygunsuz gelmişti. "Duydum."

Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Bunu ona kim yapmış olabilir? Tamam, hepimizin onu boğazlamak istediği zamanlar oldu ama kim gerçekten böyle bir şey yapabilir? Korkunç."

"Evet." Yanına oturdum. "Baksana, Kim, dün o dedektifle konuştun mu?"

"Ah, evet." Kahvesinden bir yudum aldı. "Seksi adam, değil mi?"

Burnumu kırıştırdım. İlk gördüğümde Santoro'yu çekici bulduysam bile artık kesinlikle bulmuyordum. "Pek sayılmaz."

"Ne yaptığını bilen birine benziyor." Kahvesine biraz daha krema koydu. Kim kahvesini açık kahverengi severdi? "Suçluyu yakalayacağından eminim. Hayatının geri kalanını parmaklıklar ardında geçirmesi için ne gerekirse yapacaktır."

Nedense bu sözleri beni epey huzursuz etti. "Aynen."

"Tanrım, sence kim yapmış olabilir?"

Sabah, Dawn gibi öldürülen genç kadınlara genellikle neler olduğuna dair yazılar okudum. Bu gibi vakalarda suçlu çoğunlukla koca ya da erkek arkadaş çıkıyordu. Ama Dawn'ın hayatında kimse yoktu. Kaplumbağası hariç.

"Belki hırsızdır," dedim.

Fakat bu pek doğru gelmiyordu. Kitaplığındaki boşlukta her ne vardıysa onun dışında evinden hiçbir şey kaybolmamıştı. Hem evine giren hırsızı korkuttuysa ve hırsız da onu öldürdüyse cesedini neden saklasındı ki? Hiç mantıklı değildi.

Bu olanların hiçbiri mantıklı değildi.

"Eee." Boğazımı temizledim. "Dün dedektifle ne konuştun?"

Kim omzunu silkip telefonundaki bir şeye baktı. "Bilmem. Dawn hakkında birkaç soru sordu."

"Ona Dawn'a zorbalık ettiğimi söyledin mi?"

Eskiden Kim ne zaman yalan söylese anlardım çünkü yüzü kızarırdı. Ama şimdi güneş yanığı yüzünden anlamakta zorlanıyordum. "Bilmem. Neden sordun?"

Onu sarsmak istedim. "Kim, *ona Dawn'a zorbalık ettiğimi söyledin mi?*"

Sonunda iç geçirdi. "Ediyordun ama."

"Hayır, etmiyordum!"

Bana imalı imalı baktı. "Seni suçlamıyorum. Dawn çok tuhaf biriydi. Kaplumbağalara takıntılıydı. Kim kaplumbağalara takıntılı olur ki? Kaplumbağalar çok *sıkıcı*. Dünyadaki diğer *her şey* bir kaplumbağadan daha ilginçtir."

Son üç gündür masamda belirip duran kaplumbağayı düşünmeden edemedim. Dawn'ın evindeki akvaryumda gezinen canlı kaplumbağayı da. Kaplumbağa dolu kitaplığı da. Kaplumbağaların bu kadar ürpertici olabileceğini hiç bilmiyordum.

"Ben ona zorbalık etmiyordum," diye üsteledim. "Böyle bir şeyi asla yapmam."

"Bekâretini bir kaplumbağaya kaybettiğini söylemiştin."

"Tanrım, *şaka* yapıyordum." Yüzümü buruşturdum. "Büyütülecek bir şey değildi. Herkes onun hakkında böyle şakalar yapıyordu. Ben ona zorbalık ediyorsam o zaman siz de ediyordunuz."

"Neyse ne, Nat."

"Beni dinle, Kim," dedim dişlerimi sıkarak. "Dedektife benim hakkımda yalanlar söylemeyi keseceksin, tamam mı? Çünkü bu beni *hakikaten* kötü gösteriyor."

"Ben ona sadece olanları anlattım."

"Ya, öyle mi yaptın?" Kaşlarımı kaldırdım. "O zaman ben de kocana bekârlığa veda partinde *aslında ne olduğunu* anlatayım. Hani bardaki adamla–"

"Natalie!" Işık hızıyla uzanıp elimi tuttu. "Kimseye söylemeyeceğine söz vermiştin–"

"Söylemeyeceğim de." Gözlerinin içine baktım. "Ama beni kötü göstermeyi bırakman lazım. Tamam mı? Bu iş artık lanet olası bir cinayet soruşturmasına dönüştü. Şakası yok."

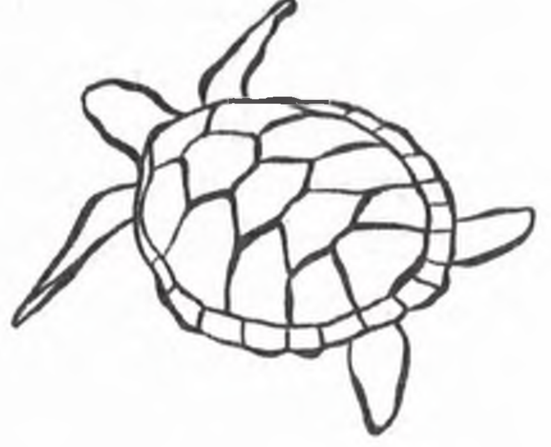
Bir an için Kim hüngür hüngür ağlayacakmış gibi göründü. "Tamam. Özür dilerim. Önemli olduğunu düşünmedim. Dawn'la biraz uğraştıysan ne olmuş? Hepimiz yaptık."

"Evet," dedim. "Hepimiz yaptık."

Kim'e son kez dikkatlice baktım. Çenesini kapalı tutacağına inancım tamdı, o gece ne yaptığını kocasının öğrenmesini istemiyordu. Neyse ki öngörülü davranarak bekârlığa veda partisinin olduğu gece bir sürü fotoğraf çekmiştim.

Ama maalesef Kim'den daha önemli sorunlarım vardı.

YİRMİ ALTI

Öğle yemeğimi yine masamda yedim. Normalde çok sosyal biriydim ama herkesin dilinde Dawn'ın öldürülmesi vardı ve bu konu artık beni fiziksel olarak rahatsız etmeye başlamıştı. Ayrıca ofisteki birçok kişinin Dawn'a zorbalık ettiğimi düşünmesine sinir olmuştum. Bunu bana nasıl yakıştırabildiklerini aklım almıyordu. Zira ona iyi davranmaya çalışan tek kişi bendim!

Hindili sandviçimden bir ısırık daha alırken telefonumda bir mesaj belirdi. Caleb'tandı.

Konuşabilir miyiz?

Bu iki kelimenin hayra alamet olduğu görülmemişti. Hayırlı bir şey söyleyecek olsaydı direkt söylerdi. Konuşabilir miyiz diye sormazdı. Bu, ayrılık öncesi mesajıydı.

Telefonumu masadan alıp ekrana uzun uzun baktım. Caleb'dan ayrılmak istemiyordum. Dün geceki hatama rağmen hâlâ onun mükemmel erkek arkadaş olduğunu düşünüyordum. Ayrılmak şöyle dursun, ilişkimizi ilerletmek istiyordum. Bu haftadan önce bana taptığını söylerdim. Bana deli divane olduğunu.

Ya Seth'i öğrendiyse? Ya dün gece evime gelip kapımın önünde onun arabasını gördüyse? Bu ona ayrılık konuşması yapmak için yeterli sebep verirdi.

Dedektifin Dawn'ı birlikte öldürmüş olabileceğimize dair sözlerini duymadığı için mutluydum. Çünkü bu saçmalığın daniskasıydı. Elbette onu birlikte öldürmemiştik. Hatta o gece gerçekten birlikte bile değildik. Ama tabii ki *bunu* dedektife söyleyemezdim.

Artık dayanamıyordum. Caleb'la konuşmalıydım.

Son arananlar arasında Caleb'ın adını bulup tıkladım. Telefonu açtığında sesinin öfkeli olmaması biraz olsun içime su serpti.

"Selam, Nat," dedi.

"Selam."

"Dawn'ı duydum," diye devam etti usulca. "Sen... iyi misin?"

Gözlerim yaşardı. "Pek sayılmaz. Olanları... olanları düşünmeden duramıyorum. Başına gelenler..."

"Biliyorum."

"*Öldüresiye dövülmüş*, Caleb. İnanabiliyor musun?"

"Biliyorum. Korkunç." Hattın öbür ucunda uzun bir sessizlik oldu. "Bak, ben aslında dün için özür dilemek istiyordum. Eşeklik ettim."

"Ah." Bu, söylemesini beklediğim son şeydi. "Önemli değil. Sonuçta stresli bir gündü."

"*Öyleydi.*" Sesi uykusunu alamamış gibi boğuktu. "İlk defa bir dedektif tarafından sorguya çekildim. Kaldı ki o adam çok *kabaydı*. Çözüleyim diye bana baskı yapıp durdu."

"Ama çözülmedin."

"Çözülmedim," diye onayladı. "Aslında doğruyu söylemenin daha iyi olacağını düşünsem de neden mazerete ihtiyacın varmış gibi hissettiğini anlayabiliyorum. Hem zaten bu işi senin yapamayacağın gün gibi ortada."

Onun için gün gibi ortada olabilirdi ama dedektif öyle düşünmüyordu.

"Neyse," dedi, "evhamlandığım için özür dilerim. Beni affeder misin?"

Sen de dün gece başka bir adamla yattığım için beni affedersen. Ama hayır, bu konuyu açmamalıydım. Öğrenmesine hiç gerek yoktu. Hem zaten tek seferlik bir şeydi. Seth bunu biliyordu.

"Akşam bana gelmek ister misin?" diye sordum. Tekrar boş bir eve gitme düşüncesinden nefret ediyordum.

Caleb inledi. "Çok isterdim ama geç vakte kadar çalışacağım. Ofisten kaçta çıkacağımı bilmiyorum bile. Yarın gelsem olur mu?"

"Olur." Keşke bu akşam gelseydi ama yakın zamanda onu görebildiğim sürece sorun yoktu. "Hem bu sefer belki gerçekten bütün geceyi beraber geçiririz."

"Sahi mi?" Sesi şaşkındı.

"Neden olmasın?"

"Ben... arkadaşının başına gelenler falan... belki istemezsin diye..."

"Dawn gerçekten arkadaşım değildi," dedim yavaşça. "Demek istediğim, iş arkadaşımdı. Onu severdim. Ama dost değildik."

"Ah," dedi.

Yanlış bir şey mi söylemiştim? *Doğru düzgün tanımadığım* bir iş arkadaşım öldürüldükten sonra sevgilimi eve davet etmem sahiden çok mu uygunsuzdu?

"Hem," dedim, "cumartesi günü 5K koşusu var. Hâlâ geliyorsun, değil mi?"

Sesi yine şaşkın çıktı. "O iptal olmadı mı?"

İster istemez sinirim bozuldu. "Dernek için çok para topladık, Caleb. Öyle pat diye iptal edemem."

"Şey, peki."

"Sonuçta bu koşu *serebral palsi hastası çocuklar* adına düzenlendi. Doğum günü partisi vermiyorum ya."

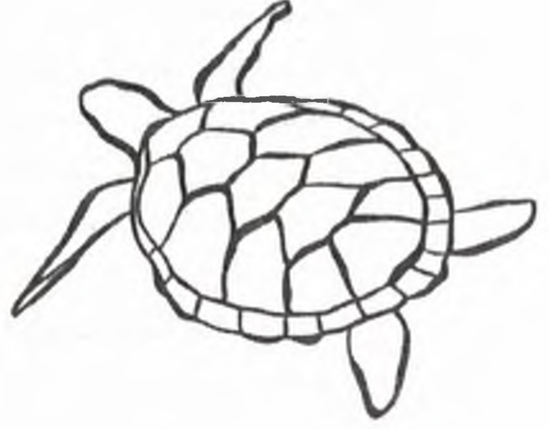
"Yok, anladım," dedi. "Ben... katılacağım tabii."

Caleb'la bütün gün birlikte koştuğumuzu hayal etmiştim. Bacakları benimkilerden uzun olabilirdi ama ben ondan daha uzun zamandır antrenman yapıyordum. Spor salonunda koşu bandında koşuyordu ama bilhassa bu koşuya hazırlanmıyordu. Onunla aşık atabilirdim.

Ama artık 5K'nin nasıl sonuçlanacağını kestiremiyordum. Dawn'ın öldürülmesi her şeyi değiştirmişti. Yine de bunca zamandır uğraş verdiğimiz şeyleri mahvetmek istemiyordum. Belki de olaylara yeni bir bakış açısı kazandırmalıydım.

YİRMİ YEDİ

ÜÇ AY ÖNCE

Kime: Vixed Çalışanları
Kimden: Natalie Farrell
Konu: Gelin için hediye partisi!!!!

Bu cuma üçte Kim'in yaklaşan düğününü kutlamak üzere hediye partisi yapacağız! İstediğiniz hediyeyi alabilirsiniz, ücret sınırı yoktur! Ne de olsa Kim bir kere evlenecek. (Umarız!) Ayrıca yiyecekleri kendimiz getireceğiz, bu yüzden ne gibi leziz ikramlar getireceğinizi yazın ki hepimiz aynı şeyi getirmeyelim!

Kime: Vixed Çalışanları
Kimden: Dawn Schiff
Konu: Ynt: Gelin için hediye partisi!!!!

Çok heyecanlı! Ben meşhur kaplumbağa kapkeklerimi yapacağım. Tatlılar söz konusu olduğunda "kaplumbağa" pikan cevizi ve çikolataya batırılmış karamelden yapılan şekeri ifade eder ama ben gerçek kaplumbağa kapkekleri yapacağım! Çikolata dolgulu olacaklar ve bütün sırlarımı

vermeyecek olsam da kapkeklerin kaplumbağalara benzeyeceğinden emin olabilirsiniz. Onları sizlerle paylaşmak için sabırsızlanıyorum!

Sevgiler,
Dawn Schiff

Kime: Vixed Çalışanları
Kimden: Natalie Farrell
Konu: Ynt: Gelin için hediye partisi!!!!

Tanrı aşkına, Dawn, her seferinde "tümünü yanıtla"ya tıklamana gerek yok! Başka biri kapkek yapmak isterse sana haber veririm.

Kime: Mia Hodge
Kimden: Dawn Schiff
Konu: Ynt: Merhaba

Sevgili Mia,

Bu sabah işe bir tepsi dolusu kapkekle geldim. Natalie kapkek getirmemin sorun olup olmadığına dair bana dönmedi ama kapkekin fazlası olmaz diye düşündüm. Çikolata dolgulu yaptım çünkü çikolatayı herkes sever. Ama kaplaması için vanilyalı krema kullandım, böylece mavi gıda boyası eklediğimde okyanusa benzedi, kaplumbağaya dönüştürmek için de üzerine yeşil jelibonlar koydum. Hepsine çok emek verdim. Ne kadar güzel olduklarını gör diye fotoğraf ekliyorum.

Hediye partisi saat üçte toplantı odasındaydı. Natalie günün çoğunu orayı hazırlayarak geçirmişti. Ne zaman başımı kaldırıp baksam içeriyi dekore ediyordu. Yardım teklif etsem mi diye düşündüm ama onu kızdırmak istemiyordum. Bu yüzden uzak durdum.

Saat üçte iş arkadaşlarım ellerinde yemek tepsileriyle toplantı odasına doluşmaya başladılar. Ben de buzdolabının en alt rafına koyduğum kapkeklerimi almaya dinlenme odasına koştum.

Ama kapkeklerim orada değildi.

Onları buzdolabına koyduğumdan emindim. Tazeliklerini korumaları için gelir gelmez oraya koymuştum. Tepsi buzdolabında kaybolamayacak kadar büyük olmasına rağmen bütün raflara baktım. Sonra belki biri oraya kaldırmıştır diye mutfak dolaplarını da kontrol ettim.

Beş dakika sonra artık paniklemeye başlamıştım. Dinlenme odasındaki bütün çekmeceleri ve dolapları ararken kalbim küt küt atıyordu. İş arkadaşlarıma kapkeklerimi göstereceğim diye ne kadar heyecanlanmıştım. Başlarına ne gelmiş olabilirdi?

Ama sonra kafama dank etti. Biri onları buzdolabında görüp hediye partisi için olduklarını varsayarak toplantı odasına götürmüş olmalıydı.

Parti başlayalı on beş dakika oluyordu. Ellerimi yıkayıp diğerlerine katılmak üzere toplantı odasının yolunu tuttum. Ofisteki neredeyse herkesin orada olduğunu görebiliyordum. Bu, iş arkadaşlarımla sakin bir ortamda sohbet etmek için harika bir fırsattı.

Natalie masanın yanındaydı, yiyeceklerden atıştıran Seth'le konuşuyordu. Seth, Natalie'yle konuştuğu her seferinde olduğu gibi yine gülümsüyordu. Karısının iş yerine gelip Natalie'nin masasına o tehdit içerikli notu bıraktığını öğrenmiş miydi bilmiyordum. Ona söylemeyi düşündüysem de tavsiyeni dinleyip işlerine karışmamıştım.

Ama bugün toplantı odasının dışından bir müddet onları izledim. Çok tuhaftı ancak Seth'i eğilip Natalie'yi dudağından öperken, uzun, ipeksi saçlarını okşarken hayal edebiliyordum. Ondan neden hoşlandığını anlamak zor değildi.

Kapının kolunu tuttum. Natalie ânında başını çevirip baktı. Seth'i bırakıp beni karşılamak üzere yanıma koştu.

Ama beni gördüğüne sevinmemişti. Bütün firmayı davet ettiği e-postada yer almama rağmen neden geldiğime dair bin tane soru sordu.

Bunun davetlilerin kendi yiyeceklerini getirdiği bir kutlama olduğunu fakat benim eli boş geldiğimi söyledi. O sırada ben hâlâ kaplumbağa kapkeklerimin kendi başlarına partiye katıldıklarını umuyordum, bu yüzden ona kaplumbağa kapkeklerini yapanın ben olduğumu söyledim. Ama Natalie neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi davrandı. "Burada kaplumbağa kapkekleri falan yok," dedi. Sonra da beni onları getirdiğime dair yalan söylemekle suçladı.

"Lütfen yalan söyleme, Dawn," dedi. "Yalan çok çirkin bir şey."

Çirkin derken kıyafetimi işaret etti. Natalie'nin aksine ben iş için genellikle kumaş pantolon giyerim. Etekle hiç rahat edemiyorum. Onun gibi üzerime tam oturan bluzlar da giymiyorum –göğüs kısmı daracık olanlardan– ama doğrusu o kategoride gösterecek pek bir şeyim yok. Annem hep ergenliğe girmemiş bir oğlan çocuğunu anımsatan bir vücudum olduğunu söylerdi.

Tamı tamına on iki çikolata dolgulu kapkek yaptığım konusunda ısrar ettiysem de Natalie beni içeri almadı. Sonra da Kim'le arkadaş bile değilken orada ne aradığımı anlamadığını söyledi. Beni kendisinin davet ettiğini hatırlattığımdaysa başını salladı.

"Ben o e-postayı herkese gönderdim ama Kim'le arkadaş olmayanların gelmemeleri gerektiğini anlayacaklarını düşündüm, sağduyusu olan anlardı," dedi.

Fakat omzunun üstünden içeriye baktığımda firmadaki herkes toplantı odasında gibiydi. Sadece Kim'in arkadaşları katılmamıştı. *Herkes* katılmıştı. Ben hariç herkes.

Bunu ona söyleyemeden Natalie kapıyı yüzüme kapayıp Seth'le konuşmaya geri döndü.

Sonrasında ne yapacağımı bilemedim. Boşalan ofiste çalışmaya dönebilirdim ama odaklanabileceğimi sanmıyordum. Bu partinin, sonunda iş arkadaşlarımdan bazılarıyla

kaynaşabileceğim bir fırsat olduğunu düşünmüştüm. Belki bir arkadaş bile edinebilirdim. Hayatım boyunca bir daha senin gibi bir arkadaşım olmayacağını biliyorum tabii ki. Ama ülkenin birer ucunda yaşadığımızdan ara sıra birlikte öğle yemeği yiyebileceğim birinin olmasını çok isterdim.

Sonunda dinlenme odasına dönmeye karar verdim. Sabah kapkekleri kesinlikle getirmiştim. Onları bulup toplantı odasına götürürsem Natalie'nin beni içeri alacağına emindim. Almak *zorundaydı.* Herkes o kapkekleri denemek isterdi. Kim kaplumbağa kapkeki sevmezdi ki?

Diğer herkes partideyken ben yalnız başıma dinlenme odasına döndüm. Buzdolabını bir kez daha aradıktan sonra sistematik olarak bütün çekmecelere ve dolaplara baktım. Çöp kovasının pedalına basmam tamamen öylesine yapılmış bir hareketti.

Fakat kapkeklerimi orada buldum. Birbirine karışmış, kocaman bir yığın hâlinde kovanın dibinde yatıyorlardı.

Bütün emeğim çöpteydi. Kimsenin onları görme ya da tatma fırsatı olmamıştı. Onları yapmak için harcadığım saatlerin hepsi boşa gitmişti.

Bana hep başkalarına beni ağlarken görme zevkini tattırmamamı söylerdin. Ne zaman ağlayacak gibi olsam bana ne kadar harika olduğumu hatırlatır, güçlü olmamı tembihlerdin.

Sen yanımdayken dayanmak kolaydı. Ama yalnızken ağlamamak çok zor. Yine de sen haklısın. Ne olursa olsun kimsenin canımı sıktığını bilmesine izin vermemeliyim. Çünkü o zaman onlar kazanır.

Bu yüzden başım dimdik bölmeme döndüm. Onlara bu zevki tattırmayacaktım. Yanımda olsaydın benimle gurur duyardın.

Sevgiler,
Dawn Schiff

Kime: Dawn Schiff
Kimden: Mia Hodge
Konu: Ynt: Merhaba

Aman Tanrım, Dawn!!!! Bu Natalie denen kadın çizgiyi aştı artık! İK'ya gidip onu şikâyet etmelisin. Çok ciddiyim.

Kime: Mia Hodge
Kimden: Dawn Schiff
Konu: Ynt: Merhaba

Sevgili Mia,

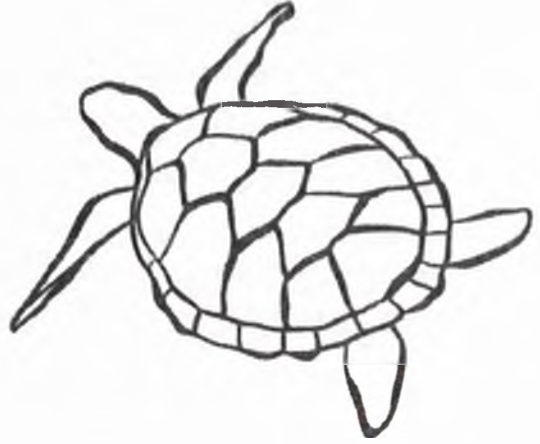
Neden böyle söylediğini anlıyorum ama İK'ya gitmemeyi tercih ederim. Bir dahaki sefere kapkeklerimi kendi bölmemde saklayacağım. Hem zaten İK müdürü Natalie'yi çok seviyor.

Sevgiler,
Dawn Schiff

YİRMİ SEKİZ

GÜNÜMÜZ

NATALIE

Öğleden sonra 5K koşusunu tanıtmak üzere başka bir röportajım vardı ama bu seferki yerel bir radyo istasyonuylaydı. Hiç havamda olmasam da en azından biraz olsun kafamı dağıtırdım. Sabahtan beri satış görüşmeleri yapmama rağmen henüz tek satış bile gerçekleştirememiştim. Ama uyurken bile röportaj verebilirdim. Konuşma sesimin güzel olduğunu söylerlerdi. Bir keresinde seslendirme yapmamı söyleyen bile olmuştu.

Saat dörtte Rita Duke'un beni araması gerekiyordu fakat dördü çeyrek geçe hâlâ aramayınca telefon rehberimde numarasını buldum. Saatleri mi karıştırmıştım acaba? Fakat takvimime not almıştım. Normalde böyle hatalar yapmazdım.

Birkaç çalışın ardından tam telesekretere yönlendirileceğimi düşünürken Rita telefonu açtı. "Natalie?"

"Selam, Rita!" dedim neşeyle. "Röportajı dörtte yapmayacak mıydık? Saatleri mi karıştırdım?"

"Hayır." Bir müddet sessiz kaldı. "İş arkadaşın şey olduğundan..." Sesini alçalttı. "Öldürüldüğünden yapmak istemezsin diye düşündüm."

Dawn'ı bilmesine şaşırmadım. Cesedi bulunduğundan beri bütün haberlerde o vardı. "Aslına bakarsan röportaj sırasında

bundan bahsedebileceğimizi düşünmüştüm. Serebral palsi için bağış topluyoruz ama şimdi Dawn'ın anısına da koşacağız."

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki telefonu kapadığını düşünmeye başlayacaktım. Sonunda, "Gerçekten mi? Sence bu yakışık alır mı?" diye sordu.

"Yakışık almak mı? Sen neden bahsediyorsun? Dawn vahşice öldürüldü ve katili hâlâ elini kolunu sallayarak serbestçe dolaşıyor. Böyle yaparak insanları daha çok bilinçlendireceğiz, hatta belki ona bunu yapan şerefsizi bulmamızı bile sağlar."

"Natalie, sosyal medyada insanların ne dediğini biliyor musun?"

İçime korkunç bir his doldu. "Ne diyorlar?"

"Firman trendlerde." Rita bunu çok önemli bir şeymiş gibi söylemişti. "Herkes Dawn'ın orada çalışanlar tarafından ağır zorbalığa uğradığını söylüyor. Bütün internet bununla çalkalanıyor."

Cep telefonumu alıp Twitter'ı açtım. "Ne diye aratayım?"

"VixedZorbaları etiketini arat."

Tanrım.

"Bu doğru değil," dedim Rita'ya. "Korkunç bir dedikodu sadece. Böyle şeylerin nasıl başladığını bilirsin."

"Hı hı..."

"Dawn'ı severdim." Sesim neredeyse mızmızlanır gibi çıkmıştı ama yapabileceğim bir şey yoktu. "Onunla arkadaştık. Çok iyi arkadaştık hem de. Hatta onu, ona zorbalık eden diğerlerinden korurdum. O *farklı* biriydi, anlatabiliyor muyum? Ama ben onun herkesten farklı olmasını seviyordum."

"Anlıyorum," dedi Rita, "ama şu an doğru zaman olmadığını düşünüyorum. Düşmanın tarafını tutamam, öyle değil mi?"

"Ben düşman değilim!" Yumruğumu masaya vurmak istedim. "Kayıp olduğunu ilk fark eden bendim!"

"Evet, bundan bahseden bir gönderi görmüştüm." Rita öksürdü. "Şüpheli etiketiyle paylaşılmıştı."

Şaşkınlıktan konuşamadım. Kendime gelmem biraz zaman aldı. "Kaybolduğu gece için mazeretim var."

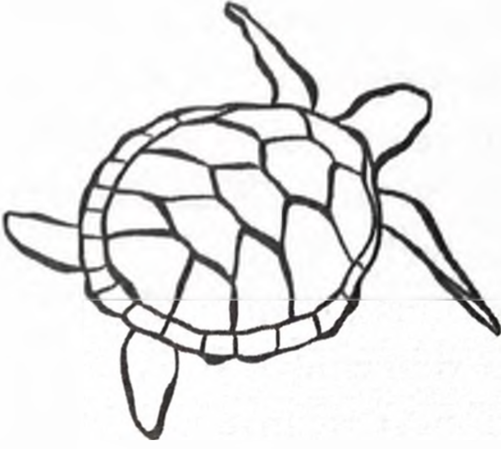
"Eminim vardır," dedi belirsiz bir tavırla. "Bak, ben sadece röportajı şimdi yapmanın iyi bir fikir olmadığını düşünüyorum. Ama umarım her şey yoluna girer, Natalie."

"Tanrım, desteğin için çok sağ ol, Rita."

O cevap veremeden telefonu kapadım. Hayret bir şeydi. 5K koşuları düzenlemeye başladığımdan beri Rita her sene benimle röportaj yapardı. Arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Sırf bir dedikodu duydu diye beni böyle yarı yolda bıraktığına inanamıyordum.

Artık telefonu kapadığımdan Rita'nın neden bahsettiğine doğru düzgün bakabilirdim. Twitter'ımı açıp söylediği etiketi arattım.

Olamaz. Düşündüğümden çok daha beterdi.

YİRMİ DOKUZ

Trendlerdeydik. İnternetteki herkes 280 ya da daha az karakterle iş yeri zorbalıkları hakkında kendi hikâyelerini paylaşıyor, zavallı Dawn'ın bu şekilde eziyet görmesinin ne kadar korkunç olduğundan bahsediyordu. Neredeyse fiziken acı verici olsa bile iş yerim ve burada çalışanlar hakkında yazılan korkunç yorumları tek tek okudum. Korkunç şeyler yazmışlardı. İnsanlar toplu olarak korkunçtu. Besbelli sürü psikolojisiyle hareket ediyorlardı.

> O iş yerinde çalışan iki kişi hapsi boylamalı #VixedZorbaları
>
> Çocukken zorba olanlar büyüyünce de zorbalığa devam ediyorlar. #dawniçinadalet #VixedZorbaları
>
> Collahealth kullandım, hayatımda denediğim en boş takviye edici gıdaydı. Hiçbir etkisi yok. Birazcık bile yarar sağlamadı. #VixedZorbaları
>
> Hiç etki göstermediği için şanslısın. Benim saçlarımı döktü. #VixedZorbaları

Aman Tanrım, Collahealth saç filan *dökmüyordu* bir kere. Bu düpedüz yalandı. Evet, herkeste işe yaramıyordu. Ama yarayan kişilerde muazzam farklılıklar yaratıyordu. Şahsen Collahealth kullanmıyordum. Benim kolajen seviyem iyiydi. Ama hakkındaki yazıları okumuştum, son derece iyi bir üründü.

Bir süre sonra kendi adımı arattım. Dawn hakkındaki haberi kim yaydıysa neyse ki adımı vermemişti. Ama birkaç kişi Vixed çalışanı olarak beni eleştirmeyi seçmişti.

Vixed'dan Natalie görüp görebileceğiniz en kötü yalancıdır. Berbat ürünlerini satın almanızı sağlamak için her şeyi söyleyebilecek bir yılan. #RezilVixed

Bunu kişisel algılamamak zordu.

"Nat?"

Seth üzerinde trençkotuyla bölmemin girişinde durmuş, beni izliyordu. Twitter'da paylaşılanları okumaya o kadar dalmıştım ki geldiğini görmemiştim bile. Bana kaşlarını çatarak bakıyordu.

"Selam," diye mırıldandım.

"İyi misin, Nat?"

Bakışlarımı telefonumdan ayırıp ona baktım. "İnternette rezil rüsva ediliyoruz."

"Biliyorum." Adı birçok kez geçiyor olmasına rağmen gayet sakin görünüyordu. *Şube müdürü Seth Hoffman zorbalığa engel olmak için hiçbir şey yapmamış.* "Yazılanlara bakma artık."

"Nasıl bakmayayım?" Onunla konuşurken bile yorumları okumaya devam ediyordum. Her birkaç saniyede bir yenisi beliriyordu.

"Çok basit." Uzanıp masamın üzerinden cep telefonumu aldı. "Kapat gitsin. Dawn'a bunu kimin yaptığını bulmana yardımcı olmayacak."

"Hey!"

"Kendi iyiliğin için, Nat."

"Herkes Dawn'a zorbalık ettiğimi düşünüyor. Berbat biri olduğumu."

"Halt etmişler." Seth bunu öyle hiddetle söylemişti ki içimden ona sarılmak geldi. En yakın arkadaşım Kim bile Dawn'a zorbalık ettiğimi düşünüyordu. "Sen Dawn'a hep *iyi* davrandın. Yanlış bir şey yapmadın. İnternettekiler sadece varsayımlarda bulunuyorlar. Suçlayacak birini arıyorlar, o kadar. Seni benim tanıdığım kadar tanımıyorlar."

Saçımın bir tutamını çekiştirdim. "İyi de korkmuyor musun? Firma bu işe çok kızacak."

"Sorun yok. Her şeyin dedikodudan ibaret olduğunu ve yakında unutulacağını biliyorlar. Dawn'ın başına gelen şey çok korkunç ama bizim suçumuz değil."

"Ya seni kovarlarsa?"

Yandan yandan sırıttı. "O zaman gelirim ansızın düşer ve bu da boşanma süreci için harika olur. Rahat ol, Nat. Her şey yoluna girecek."

"Telefonumu geri ver."

"Seni arabana götüreceğim, ondan sonra telefonunu vereceğim."

Seth telefonumu rehin tutmaya kararlı görünüyordu, bu yüzden sandalyemin sırtına asılı ceketimi alıp giydim. Sözlerinde haklılık payı vardı. O paylaşımları okumak bana hiçbir fayda sağlamazdı. Olan olmuştu.

En azından kimse bana katil dememişti. *Buna da şükür.*

Seth'in peşi sıra koridoru geçip asansöre bindim. Cep telefonum hâlâ trençkotunun cebindeydi. Bize yöneltilen bunca nefrete bir türlü anlam veremiyordum. Dawn'a zorbalık etmemiştik ama Tanrı biliyor ya, etsek yeri vardı çünkü bile bile birçok sosyal âdeti hiçe sayardı. Ancak biz ona hep iyi davranmıştık. Yani *çoğunlukla.* Birkaç kez sinirlerime hâkim olamayıp onu terslediğim olmuş muydu? Elbette olmuştu, sonuçta ben de in-

sandım. Ama genel olarak ona karşı sabırlı olmaya çalışmıştım. Hatta onu iş etkinliklerine dâhil etmeye çaba göstermiştim. Mesela Kim'le arkadaş olmamasına, hatta bazen ona çok kaba davranmasına rağmen Kim için düzenlediğimiz hediye partisine onu da çağırmıştım ama gelmemişti.

Hem ona zorbalık etmiş olsak bile bunun öldürülmesiyle ne ilgisi vardı? Ona öldüresiye zorbalık ettiğimizi filan mı sanıyorlardı?

"Aklın hâlâ orada," dedi Seth.

"Elimde değil!" Külotlu çorabımı aşağı çekiştirirken tırnağıma takılıp yırtıldı. "İnsanların benden nefret etmesine alışkın değilim." Eh, karısı hariçti. Ama o bile beni taciz etmekten vazgeçmişe benziyordu.

"Kimse senden nefret etmiyor, Nat." Kahverengi gözlerini asansörün karşısından üzerime dikti. "Ben kesinlikle etmiyorum."

Bakışlarımı kaçırdım. Bunun sonu iyi bir yere varmazdı.

Binadan çıktığımızda güneş çoktan batmıştı. Hava buz gibiydi ve yağmur çiselemeye başlamıştı. Kasıma daha yeni girmiştik ama belli ki ıslak, soğuk bir ay olacaktı. Yakında kar da yağardı. Neyse ki cumartesi günü havanın güzel olacağını söylüyorlardı.

Otoparkta arabama doğru yürürken Seth hemen yanı başımdaydı. Benden yalnızca birkaç araba uzağa park ettiğini fark ettim. Yürürken omzu birkaç kere benimkine sürttü. Ama bir şey demedim.

Arabama vardığımızda dönüp ona baktım. "Artık telefonumu alabilir miyim?"

Elini cebine atıp telefonumu çıkardı. Telefonu ondan alırken parmaklarım parmaklarına değdi. Bana ne kadar yakın durduğunu fark ettim.

"O zaman," dedi.

Soğuk sis yüzünden nemlenen saçlarım kıvırcıklaşmaya başlamıştı. "O zaman."

Beni öpmek için eğildi. Dudaklarımla arasında birkaç santim kala aklım başıma geldi. Avucumu göğsüne koyup onu ittim.

"Olmaz, Seth," dedim. "Yapamam."

"Hadi ama," diye yalvardı. "Tek seferlik."

"Dün gece o tek seferdi," diye hatırlattım. "Bir daha yaparsak tek seferlik olmaz. Sadece aldatmak olur. Ama ben Caleb'ı aldatmak istemiyorum. O iyi biri."

"O zaman ondan ayrıl, benimle ol."

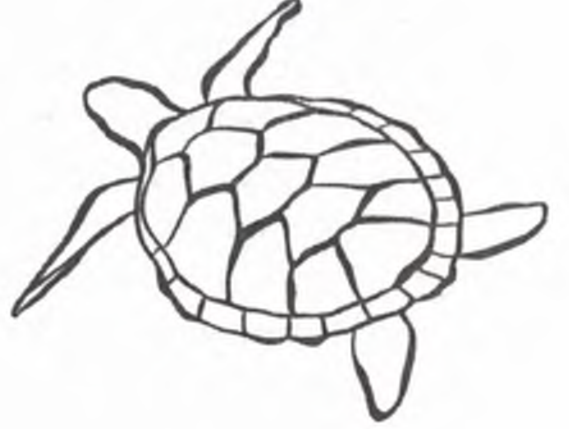
Gözlerindeki bakıştan ciddi olduğunu anlayabiliyordum. Caleb'ı terk edip onunla birlikte olmamı istiyordu. Galiba aklını kaçırmıştı. Evet, dün gece harikaydı ve kendisi de inanılmaz seksiydi. Ama çok sorunlu biriydi. Özel hayatı berbat durumdaydı. Bu hafta olanlardan sonra benim kafamın da pek yerinde olduğu söylenemezdi. Benden istediğini yapamazdım.

"Üzgünüm," dedim.

Bana yine dün geceki gibi ilanıaşk etmesine fırsat vermeden çantamdan anahtarımı çıkarıp arabama bindim. Arabamı park yerinden çıkarabilmem için kenara çekildi ama kendi arabasına binmedi. Ben otoparktan çıkarken bile beni izliyordu.

OTUZ

İKİ AY ÖNCE

Kime: Rhonda Schiff
Kimden: Dawn Schiff
Konu: Tavsiye

Sevgili anne,

Bir iş arkadaşımın benden hoşlanmasını sağlamanın en iyi yolu nedir? Faydalanabileceğim stratejilerin var mı?

Sevgiler,
Dawn

Kime: Dawn Schiff
Kimden: Rhonda Schiff
Konu: Ynt: Tavsiye

Kimden bahsediyoruz? Bir erkek mi?

Kime: Rhonda Schiff
Kimden: Dawn Schiff
Konu: Ynt: Tavsiye

Sevgili anne,
Hayır, iş arkadaşım kadın.

Sevgiler,
Dawn

Kime: Dawn Schiff
Kimden: Rhonda Schiff
Konu: Ynt: Tavsiye

Bir kadının seni sevip sevmemesi kimin umurunda? Muhtemelen umutsuz vakadır zaten, boşuna uğraşırsın. Senin asıl bir erkeğe ihtiyacın var. Her geçen gün yaşlanıyorsun. Ayrıca bu ay biraz daha paraya ihtiyacım olacak. 2 bin dolar yeterli ama fazlasını gönderirsen daha iyi olur. Araba bozuldu.

Kime: Rhonda Schiff
Kimden: Dawn Schiff
Konu: Ynt: Tavsiye

Sevgili anne,
Üzgünüm ama yapamam. Quincy'de kiralar çok daha yüksek ve pek fazla birikmişim de yok. Bu ay ekstra bin dolar gönderebilirim ancak daha fazlası çıkmaz.

Sevgiler,
Dawn

Kime: Dawn Schiff
Kimden: Rhonda Schiff
Konu: Ynt: Tavsiye

Senin yüzünden çektiğim onca sıkıntıdan sonra fazladan iki bin dolar veremiyor musun yani? Sürekli beni arayıp hiç arkadaşının olmamasından yakınıyorsun. Keşke o lanet kaplumbağalardan bahsettiğin her saat için senden bir dolar alsaymışım. Öz annene bir aylığına fazladan para veremiyorsun, öyle mi?

Kime: Rhonda Schiff
Kimden: Dawn Schiff
Konu: Ynt: Tavsiye

Sevgili anne,
Maalesef yapamam. Özür dilerim.

Sevgiler,
Dawn

Kime: Dawn Schiff
Kimden: Rhonda Schiff
Konu: Ynt: Tavsiye

Bu kadar nankör olduğuna inanamıyorum. Bundan böyle sakın benden tavsiye isteme.

Kime: Mia Hodge
Kimden: Dawn Schiff
Konu: Ynt: Merhaba

Sevgili Mia,

Çaresiz durumda olmalıyım çünkü anneme e-posta gönderip tavsiyesini istedim. Senin tavsiyelerin harika olmadığından değil, sadece farklı bir şey denemem gerekiyordu.

Natalie'ye daha çok gülümsemeyi ve elimden geldiğince kibar olmayı denedim ama işe yaramıyor. Kaplumbağa kapkeklerimi çöpe atanın o olduğundan emin olmasam da çok ciddi şüphelerim var. Hem o olmasa ve her şey korkunç bir kazadan ibaret olsa bile yine de partiye katılmaya çalıştığımda bana çok kötü davrandı.

Dahası bana iki toplantı hakkında yanlış bilgi verdi. Artık toplantıları kaçırmayayım diye Seth'in sekreterini arayıp bilgi almaya başladım.

Seth'le yeniden konuşmayı düşündüm ama onun da bir şey yapacağı yok. Natalie'nin kapkeklerimi attığına dair kanıtım olsa bile bana sorunu kendi başıma çözmemi söyler. Ya da daha da kötüsü, onun tarafını tutar.

Bu konuda bir şey yapmalıyım. Natalie'yi düşmandan dosta çevirmenin bir yolunu bulmalıyım.

Annemden tasviye istemek büyük bir hataydı. Ona e-posta göndermeyeli aylar olmuştu, aramayalıysa daha da uzun. Ailemin Beverly'deki evinden ilk taşındığımda onları her hafta arardım. Telefon açmadan hemen önce midem düğüm düğüm olurdu, hatta hiçbir şey yiyemezdim. Annemin nasıl olduğunu bilirsin, şimdilerde onun bir milyon katı daha kötü.

Ona e-posta göndermek bile beni o kadar gerdi ki akşam doğru düzgün bir şey yiyemedim. Bugünün rengi sarıydı. Mısırlı İspanyol pilavı yapmıştım. Ama çoğunlukla yemeğimle oynayıp durdum.

Neyse, bana verecek faydalı bir tavsiyesi yoktu. Dahası benden ısrarla daha fazla para istedi. Sana her ay anneme çek gönderdiğimi söylemiş miydim? Babamın yokluğunda hayatını idame ettirmesine yetecek kadar gönderiyorum sadece. Kendisi istemedi ama göndermekte gecikirsem hemen arayıp ne zaman göndereceğimi soruyor.

Vixed'da önceki işimden daha az maaş aldığımı ona söyleyemedim. O işimden neden ayrıldığımı bile söyleyemedim.

Ne var ki annem ona daha fazla para gönderemeyeceğimi söylediğimde çok sinirlendi. İşte o zaman ona bir daha sormamaya karar verdim.

Bunun yerine internette fikir aradım.

İnsanlara kendimizi sevdirmenin yollarını sıralayan bir makale buldum. Bazıları çok bariz şeylerdi. *Anlayışlı olun.* Elbette. *Onlara kendilerini iyi hissettirin.* Doğal olarak. *Gülümseyin.* Bunu biliyordum.

Beden dili hakkında bir sürü ipucu vardı. Makalede gülümsemenin yanı sıra başımızı karşımızdaki kişiye doğru eğmek de öneriliyordu. Evrimsel açıdan başı yana eğmek şah damarını ortaya çıkararak karşımızdaki kişiye kavga etmek istemediğimiz mesajını veriyormuş. Bağ kurmak için karşımızdaki kişiye dokunabilirmişiz de.

Makalede göz temasından da bahsediliyordu. Benim göz teması kurmakta berbat olduğumu biliyorsun. Neden bilmiyorum ama inanılmaz rahatsız oluyorum. Bazen kendimi karşımdaki kişinin burnuna bakmaya zorlasam da gözlerine bakmak benim için neredeyse imkânsız. Göz teması kurabildiğim tek kişi sensin.

Makalede bir de karşımızdaki kişiye kendisi hakkında sorular sormamız ve ilgisini çekecek şeyler bulmamız öneriliyordu. Natalie'yle bunu yapabilirim. Onun da benim gibi kaplumbağaları sevdiğini biliyorum, dolayısıyla bu konuda konuşabiliriz ama bence onun sevdiği, hakkında konuşabileceğimiz başka şeyler de vardır. Makalede ayrıca övmekten de bahsediyordu. Natalie'nin bir sürü iyi özelliği olduğundan o kısım kolay.

Bütün makaleyi okuduktan sonra boynum kaskatı oldu. Natalie'nin de beni sevmesi için ne gerekiyorsa yapacağım ama orada yazan hiçbir şey benim için kolay değil. Çok çabalamam gerekecek.

Doğrusunu istersen seninle konuşamasaydım ne yapardım hiç bilmiyorum. Sanırım yakın zamanda seni ve George'u ziyarete Palo Alto'ya gelebilirim. Buradan uzakta bir hafta geçirmek bana çok iyi gelecek. Lütfen bana ne zaman gelebileceğimi söyle!

Sevgiler,
Dawn Schiff

Kime: Dawn Schiff
Kimden: Mia Hodge
Konu: Ynt: Merhaba

Bize gelmeni çok isteriz ama şu sıralar işlerim çok yoğun, ayrıca George'un anne babası bu hafta sonu gidecek. Yani doğru zaman olmayabilir. Birkaç hafta sonra tekrar konuşsak olur mu? Seni görmeyi çok isterim!

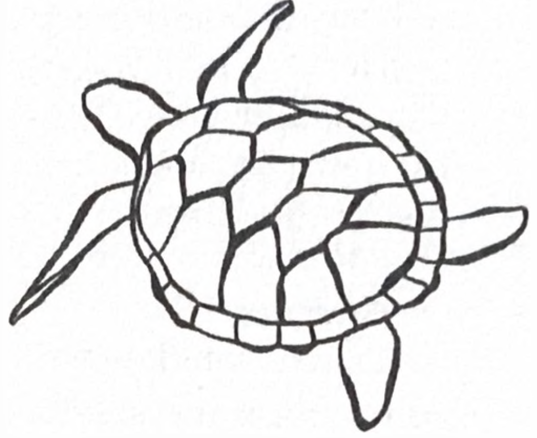
Ayrıca bunu söylememe gerek bile olmamalı ama annene daha fazla para verme! Ve Tanrı aşkına ondan tavsiye isteme.

Öptüm
Mia

OTUZ BİR

GÜNÜMÜZ

NATALIE

Eve vardığımda hava tamamen kararmıştı.

Arabamı sokağa park edip indim ve sabah ön kapımı kilitlemeyi akıl edebildiğimi görünce derin bir oh çektim. Boş evime girip yeni âdet edindiğim üzere bütün ışıkları yaktım.

Acaba hırsız evine girdiğinde Dawn ne yapıyordu? İşten eve yeni dönmüş de içeri girip hırsızla karşı karşıya mı kalmıştı? Yoksa kanepede oturmuş, televizyon izleyerek akşam yemeğini yiyordu da arkasından biri yaklaşıp onu...

Tanrım, belki de Seth'in gelmesine izin vermeliydim.

Kendimi kanepeye atıp televizyonu açtım. Ama çok büyük bir hata yapmıştım çünkü bütün kanallar Dawn'dan bahsediyordu. Yüzünde ufacık bir gülümsemenin bile olmadığı ve bağa gözlüğünün yüzünün yarısını kapladığı vesikalığını ekrana verip duruyorlardı. Çoğu insan vesikalık fotoğrafında kötü çıkardı ama Dawn sahiden berbat görünüyordu.

Öte yandan benimki bayağı güzeldi. Fotoğrafı çektirdiğim gün saçlarım harika şekil almıştı.

"Dawn Schiff neresi olduğu açıklanmayan bir yerde, kısmen gömülü hâlde bulundu," diyordu ekrandaki muhabir kameraya. "Ölüm nedeninin kafa travması olduğu bildirildi. Polisler, künt

bir cisimle dişlerinin çoğu kırılıncaya dek acımasızca dövüldüğünü söylüyor. Gözlüğü hemen yanında, yerde kırık hâlde bulundu."

Dawn'ın bağa gözlüğünü camları kırılmış, çerçevesi mahvolmuştu hâlde, kendi kanına bulanmış vaziyette çamurun içinde öylece dururken hayal ettim. Midem çalkalandı.

Tanrım. Televizyonu kapamalıydım. Oyalanacak başka bir şey bulmalıydım. Dawn'la ya da vahşi cinayetiyle ilgili olmayan bir şey.

Çamaşır mı yıkasaydım?

Evimin en iyi yanlarından biri kendi çamaşır makinemle kurutucumun olmasıydı. Bundan önce bir apartman dairesinde oturuyordum ve her hafta kirli çamaşırlarımı toplayıp yerel çamaşırhaneye götürmek zorunda kalırdım. Sonra da çamaşırlarım makinede bir saat boyunca dönerken öylece *beklerdim*. Yanlış vakitte gittiysem bir de sıra kavgasıyla uğraşırdım. Tamamen insanlık dışı bir süreçti.

Artık tek yapmam gereken çamaşır sepetimi alıp holün sonundaki çamaşır makinesiyle kurutucuya götürmekti. Hiç sıra olmazdı ve giysilerim yıkanırken kendi evimin rahatlığında bekleyebilirdim. Elbette hâlâ birçok giysimi kuru temizlemeciye göndermem gerekiyordu ama geneli hassas yıkamada hiç bozulmadan temizleniyordu.

İki haftadır çamaşır yıkamadığımdan kirli sepetim ağzına kadar dolmuştu. Yine de holde çamaşır makinesine doğru sürüklerken bu kadar ağır gelmesine şaşırdım. Hep bu kadar ağır mı olurdu? Sepetin içinde alt tarafı çamaşır vardı ama sanki taş dolu gibiydi.

Çamaşır makinesinin kapağını açıp deterjanı ekledim. Sonra sepetten renklileri ayırmaya koyuldum. Her zaman renklilerle beyazları ayırırdım. Beyaz bluzlarımın pembeye dönmesini istemiyordum.

Sepetin dibine doğru uzandığımda parmaklarım yabancı bir şeye değdi. Kesinlikle kıyafet olmayan bir şeye. Pürüzsüzdü ve biraz da soğuktu.

Neydi bu?

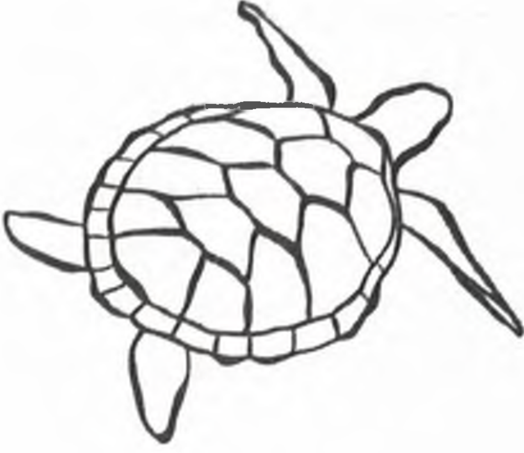
Daha iyi görebilmek için giysileri kenara çektim. Kirli sepetimin dibinde yeşil ve parlak bir şey vardı. Tepe lambasının ışığı bir an için parlak yüzeyinden yansıdı. Basketbol topu büyüklüğünde seramik çanak ya da küreydi.

Daha yakından görebilmek için iki elimle birden almaya uzandım. Parmaklarım etrafına kapandığında sırlı çömlek gibi geldi. Ağırdı da. Kirli sepetinin o kadar ağır gelmesine şaşmamalıydı.

Oflaya puflaya sepetten çıkardım. Holün loş ışığında tamamen çıkarana kadar ne tuttuğumu görmek zordu. Ama nihayet ne olduğunu gördüğümde neredeyse kusacaktım.

Seramik kaplumbağaydı.

Ve kanla kaplıydı.

OTUZ İKİ

Aman Tanrım Aman Tanrım Aman Tanrım Aman Tanrım...

Neden kirli sepetimde kanla kaplı bir kaplumbağa vardı?

Polisler künt bir cisimle acımasızca dövüldüğünü söylüyor.

Aklıma Dawn'ın evindeki kitaplık geldi. Kaplumbağa heykelcikleriyle dolu kitaplık. Raflardan birinde boşluk vardı. Orada bir şey eksikti. Dedektif bile bana o eksik şeyi sormuştu.

Aşağı yukarı bu seramik kaplumbağanın boyutunda ve şeklinde olan bir şey.

Tanrım.

Kaplumbağanın kabuğunda koyu kırmızı bir şey kurumuştu. İlk tahminim kan olduğuydu ve aksini düşünmek için de bir neden göremiyordum. Bu şey Dawn'ın evinden geldiyse, yerdeki onca kanı düşününce kitaplıktaki eksik kaplumbağanın üzerinde kan olması mantıklıydı.

Bu kısmı anlayabiliyordum. Benim anlamadığım, *bu şeyin kirli sepetimde ne aradığıydı.*

Bu hiç iyi olmamıştı. Dedektif Santoro hâlihazırda Dawn'a korkunç bir şey yaptığımı düşünüyordu zaten. Bu kaplumbağanın evimde olmasını nasıl açıklardım? Aklıma mantıklı hiçbir

şey gelmiyordu. Bunu buraya biri koymuştu. Ama böyle bir şeyi kim yapardı?

Polisler künt bir cisimle acımasızca dövüldüğünü söylüyor.

Tabii ya, cevap gayet basitti. Dawn'ı öldüren kişi bu kaplumbağayla başına vurmuş, sonra da onu alıp evime getirmiş ve kirli sepetime yerleştirmişti. Suçu üzerime yıkmak için.

Bence çok mantıklıydı. Ama Santoro'nun buna kolay kolay inanacağını sanmıyordum.

Yardıma ihtiyacım vardı. Ne yapacağımı bilmiyordum.

Şu anda aramak istediğim tek kişinin Seth olmasına şaşırdım. Caleb erkek arkadaşımdı ama benim için yalan söylemek onu fazlasıyla sinirlendirmişti. İçimden bir ses Seth'ten mazeretim olmasını istesem hiç çekinmeden kabul edeceğini söylüyordu. Ona aramızda hiçbir şey olamayacağını söylemiştim ama gerçek şu ki ona güveniyordum. Beni önemsiyordu. Bugün acımasız bir zorba olmadığımı düşünen tek kişi oydu. Ve pek uygun olmasa da beni seviyordu. Bunu söylediğinde ona inanmıştım.

Ona kaplumbağayı söyleyip buraya nasıl geldiğini bilmediğimi açıklarsam bana inanırdı. Bana yardım ederdi.

Tam cep telefonumu almaya oturma odasına gidecekken zil çaldı. Seramik kaplumbağa parmaklarımın arasından kayıp yere düştü. Çarpmanın etkisiyle kırıldı ve üç kanlı parçaya ayrıldı.

Kahretsin.

Yaklaşık beş saniye boyunca ne yapacağımı bilmeden holde öylece kalakaldım. Kapıdaki her kimse şu anda onunla uğraşmak istemiyordum. Açmayacağımı anlayınca giderdi herhâlde.

Ama zil tekrar çaldı.

Parçalara ayrılan kaplumbağayı kirli sepetine geri koydum. En dibe itip üzerini giysilerle örttüm. Ellerim terlemişti ama neyse ki kan bulaşmamıştı.

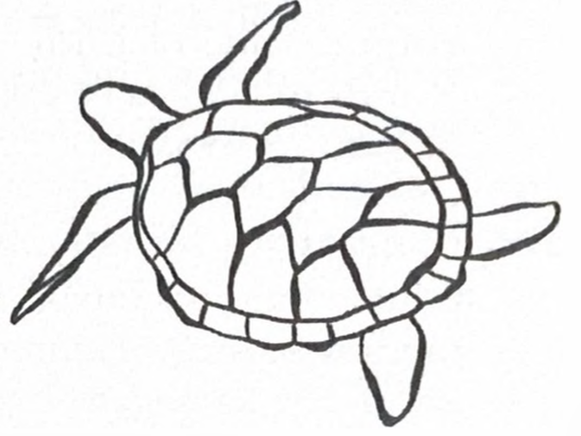
Eğer gelen saklama kabı, sözlük ya da kutsal kitap satıcısı filansa tepem fena atacaktı.

Fakat kapıya yaklaştığımda dışarıda kırmızı-mavi yanıp sönen tek lambayı gördüm. Bu bir sivil polis aracıydı.

Olamaz.

OTUZ ÜÇ

İKİ AY ÖNCE

Kime: Caleb McCullough
Kimden: Natalie Farrell
Konu: Yardım et lütfeeeeeeeen!!!!

Senin yeni bilgisayar uzmanı olduğunu duydum. Bilgisayarım tuhaf bir hata verip duruyor, virüs bulaştı herhâlde. Aklımı oynatacağım!!! Düzeltmeme yardım edebilir misin? Çooook minnettar olurum!

Kime: Natalie Farrell
Kimden: Caleb McCullough
Konu: Ynt: Yardım et lütfeeeeeeeen!!!!

Tabii ki. Önce Seth'in acil olduğunu söylediği şu satış sayfası örneğini tamamlayayım, sonra hemen yanına geleceğim.

Kime: Caleb McCullough
Kimden: Natalie Farrell
Konu: Ynt: Yardım et lütfeeeeeeeen!!!!

Seth'e kalsa her şey acil. Lütfen gel bana yardım et!!! Bilgisayarımda korkutucu pencereler açılıp duruyor. Birazdan porno göstermeye de başlar! Lütfen beni kurtar! Sana söz karşılığını vereceğim.

Kime: Natalie Farrell
Kimden: Caleb McCullough
Konu: Ynt: Yardım et lütfeeeeeeeen!!!!

Birazdan geliyorum.

Kime: Mia Hodge
Kimden: Dawn Schiff
Konu: Ynt: Merhaba

Sevgili Mia,

Bu sabah dinlenme odasında Natalie'ye denk geldim. Kim balayında olduğundan yeni adam Caleb'la birlikteydi ve önünde bir yığın broşür vardı. Son birkaç aydır bir yardımseverlik koşusu organize etmekle meşgul. Meğer bunu her yıl yapıyormuş.

Bir süre dinlenme odasının kapısından onları izledim. Caleb bundan birkaç ay önce, Seth'in daha büyük bir satış kaynağı olmasını umduğu firmanın internet sitesini geliştirmek üzere işe alınmıştı. Yarı zamanlı çalıştığından ofise haftada sadece birkaç gün geliyordu ama bu zamanın çoğunu Natalie'yle takılarak geçirdiğini fark etmiştim.

Kapıda durduğum yerden ona nasıl baktığını görebiliyordum. Tıpkı Seth'in baktığı gibi bakıyordu.

Sonra Natalie uzanıp eline dokundu. Acaba ondan hoşlanıyor mu? Uzun, ince yapısı ve güzel dişleriyle çekici biri ama yakışıklı olduğunu söyleyemem. Fakat Natalie'ye gülümsediğinde, yüzü görenin bir daha bakacağı bir şeye dönüştü.

Bana baktıklarında Caleb'ın kim olduğumu bilmediği belliydi. Natalie ona açıklama yaparak adımın Dawn olduğunu söyleyip, "Hani şu masasında beş milyar kaplumbağa olan," dedi. Bunun üzerine Caleb kim olduğumu anladı ve kibar fakat ilgisiz bir tavırla selam verdi.

Caleb gitmeden önce Natalie onu, "Yarışta koşacaksın, değil mi?" diye sıkıştırdı. Caleb gülümseyip elbette koşacağını söyledi. Natalie'den hoşlandığı belliydi, tabii buna hiç şaşırmadım çünkü herkes ondan hoşlanıyor. Onun için her şey çok kolay; çekici adamları elde etmek için bir gülümsemesi yetiyor. Caleb ona abayı yakmış bile.

Caleb gider gitmez Natalie'nin yüzü düştü. Bu, benden memnun olmadığı anlamına geliyordu. Bu kadarını biliyordum.

Ama bunu üstesinden gelmem gereken bir zorluk olarak gördüm. İnsanlarla arkadaşlık kurma üzerine okuduğum makaleleri düşünüp, "Selam, Natalie," dedim çünkü onlardan birinde, biriyle konuşurken o kişiye adıyla hitap etmemizin bizi daha çok sevmesini sağlayacağı yazıyordu. Sonra ona 5K koşusuna katılmamı ister mi diye sordum.

Gerek olmadığını, zaten yeterince kişinin katılacağını söyledi. Buna hiç anlam veremedim. Natalie benim koşmamı neden istemiyordu? Her insan dernek için daha fazla para demekti. Harika bir koşucu değildim ama bu ayı hazırlanarak geçirebilirdim. Beş kilometre o kadar da uzun bir mesafe değil.

İnternetteki makalede birine içtenlikle iltifat etmenin o kişinin bizi daha çok sevmesini sağlayacağı yazıyordu. Natalie'ye iltifat edebileceğim bir sürü şey vardı –bu ba-

kımdan şanslıydım– ve ben de "Kolyen çok güzelmiş, Natalie," dedim.

Eli boynuna gitti. Kolyesi *sahiden* çok güzeldi. Boynunun narin kıvrımını saran elmas süslü zarif bir kolyeydi. Ama Natalie bunu iltifat olarak almak yerine beni, "Ne demek istiyorsun? Böyle bir kolyeyi satın almaya paramın yetmeyeceğini mi ima ediyorsun?" diye tersledi.

Neden bu kadar kızdığını anlamadığımdan ona hiçbir şey ima etmediğimi, sadece kolyesini beğendiğimi söyledim. Ayrıca bunları söylerken adını olabildiğince çok kullanmaya çalıştım. Sonra kesinlikle onunla evlenecek birini bulacağını dile getirdim çünkü bu konuda ona doğruyu söylediğimde hiç hoşuna gitmemişti.

Bunun üzerine Natalie, "Sağ ol ya," dedi. Ama doğrusunu istersen bu bana pek içten bir teşekkür gibi gelmedi.

Makalede fiziksel temas kurmanın yardımcı olabileceği yazıyordu. Bunun, yapmak zorunda kalmayacağım bir şey olduğunu ummuştum. İnsanlara dokunmak benim için çok zordu. Seninleyken bu saçma sapan şeylerin hiçbirini yapmam gerekmemişti. Biz bunlarsız bağ kurup arkadaş olmuştuk. Sen birbirimize sarılmamamızı ya da dokunmamamızı hiç dert etmemiştin.

Ama Natalie'nin arkadaşlığını kazanmak için her şeyi yapmaya hazırdım. Bu yüzden uzanıp elimi omzuna koydum.

Beklediğim gibi tepki vermedi. Ona kızgın demirle dokunmuşum gibi kolunu hışımla çekti. Sonra birden parmağını yüzüme doğru sallamaya başladı. "*Sakın* bir daha bana dokunma. Sakın o elini bana sürme. Duydun mu beni?"

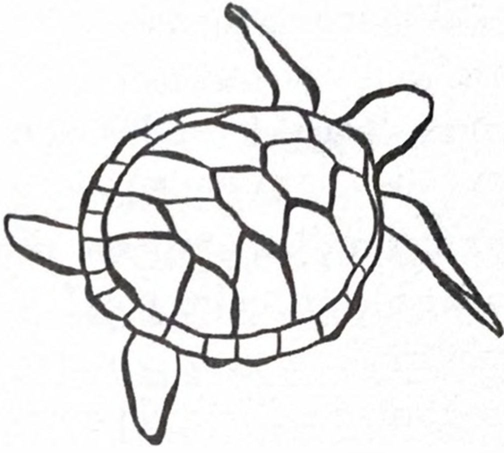
Yüzü kıpkırmızı olmuştu. Kesinlikle gülümsemiyordu. Yüz ifadelerini okumakta kötü olsam da bu ifadeyi okumak gayet kolaydı.

Alelacele özür diledim ama hiçbir şey demedi. Omzunu omzuma çarparak odadan çıkıp gitti. O gittikten sonra bir dakika boyunca orada öylece durdum, bacaklarım yürüyemeyeceğim kadar titriyordu.

Nerede yanlış yaptığımı bilmiyorum. Düşünüyorum, düşünüyorum ama bir türlü bulamıyorum. Adını söyledim. Bol bol iltifat ettim. Ama hiçbiri işe yaramadı.

Ne yapacağımı bilmiyorum, Mia. Lütfen bana yardım et.

Sevgiler,
Dawn Schiff

OTUZ DÖRT

GÜNÜMÜZ

NATALIE

Hayır hayır hayır hayır... Polis gelmiş *olamazdı...*

Kapıya beş adım kala olduğum yerde donakaldım. Ne yapacağımı bilmiyordum. Kirli sepetimde bir cinayet silahı varken polise kapımı açamazdım. Ya eve bakmak isterse? O zaman ayvayı yerdim işte.

Ama izinsiz içeri giremezdi. Onu içeri almama hakkım vardı. Tabii elinde arama emri yoksa...

Hayır, elinde arama emri olamazdı. Ben yanlış bir şey yapmamıştım!

Kapının ağzında panik atak geçirirken zil üçüncü kez çaldı. Artık açmak zorundaydım. Dışarıdaki kişi ayak seslerimi duymuş olmalıydı. Kapıyı açmayarak durumu daha da kötüleştiriyordum.

Ellerim o kadar titriyordu ki kapının kilidini ancak üçüncü denememde çevirebildim. Kapıyı açtığımda karşımda bulduğum kişi Dedektif Santoro'ydu. Kahrolasıca yeni kankam.

Acaba avukat tutmanın vakti gelmiş miydi? Bu ancak suçluların yapacağı bir şeymiş gibi geliyordu, dahası param da yoktu ama zamanında avukat tutmayıp sonra pişman olan aptallardan olmak istemiyordum.

"Bayan Farrell." Yüzünde nefret etmeye başladığım o ciddi tebessüm vardı. "Bir dakikanızı alabilir miyim?"

"Müsait değilim," dedim kısaca. "İki kere konuşmadık mı zaten? Size bildiğim her şeyi anlattım."

"Sadece birkaç soru daha soracağım, Bayan Farrell. Uzun sürmez."

Ellerimin ne kadar titrediğini görmesin diye gövdeme sarıldım. "İstemiyorum. Söyleyecek başka hiçbir şeyim yok."

"Dilerseniz karakolda da konuşabiliriz."

Tanrım, hayır. Öylesi çok daha kötüydü. "İyi. Ne soracaksanız sorun."

"İçeri girebilir miyim?"

Evimde cinayet silahı olduğundan emin olduğum bir şey varken bir polis memurunu içeri alır mıydım? Kesinlikle hayır. "Girmemenizi tercih ederim."

"Ben sadece..." Omzunun üstünden arkasına baktı. "Hava çok soğuk. Bu şekilde içerisi de soğuyor. Ayrıca siz de üşüyor gibi görünüyorsunuz."

"Ben iyiyim."

"Titriyorsunuz."

Doğru diyordu. Ama titrememin soğukla bir ilgisi yoktu. Ve bunu bildiğinden korkuyordum. "Bana ne soracaksınız, Dedektif?"

Fakat hemen sormadı. Bunun yerine arkama, evin içine baktı. İçeriyi görebilmek için boynunu uzatmıştı. "Yalnız mı yaşıyorsunuz?"

"Evet."

"Vay canına," dedi. "Bayağı büyük bir ev. Kirası yüksek olmalı."

"O kadar da yüksek değil."

"Öyle mi? Ben de Dorchester'da ev aradım ama hepsi ateş pahasıydı. Sonunda Weymouth'ta bir binanın ikinci katını tuttum."

Sol eline göz attım. Yüzük takmıyordu. Gözü işten başka bir şey görmüyor olmalıydı. "Belki yeterince iyi aramamışsınızdır."

"Vixed'da ne kadar kazanıyorsunuz?"

"Pardon?"

"Patronunuz bana maaşınızı söylemedi. Sadece merak ediyorum."

Kendime daha sıkı sarıldım, artık gerçekten üşüyordum. Keşke içeride konuşabilseydik ama bu riski göze alamazdım. "Dedektif, bunun Dawn'la ne ilgisi var?"

"Düşünüyordum da..." Kirli sakalını kaşıdı. "Dawn firmanızın muhasebecisiydi. Yani ödemelerle ilgili herhangi bir dalavere dönüyorduysa belki de bunu öğrendi. Siz de bu yüzden onu ortadan kaldırmak istediniz."

Birden boğazım kurudu. "*Ne?*"

"Sadece düşünüyorum..." Masum masum gözlerini kırpıştırdı. "Dawn size hiç böyle bir endişeyle geldi mi?"

"*Hayır.*"

"Yaa." Kaşlarını kaldırdı. "Yani pazartesi gecesi Dawn'la Vixed hesabından eksildiğini fark ettiği para hakkında buluşmadınız?"

"Aman Tanrım, hayır!" Yere yığılmamak için kapının çerçevesine tutundum. "Bu da nereden çıktı?"

"Pazartesi günü size görüşme talep ettiği bir e-posta gönderdi, öyle değil mi?"

Bunu inkâr edemezdim. Ona Dawn'ın gönderdiği e-postayı çoktan söylemiştim, hem bilgisayarına girdilerse orada da kaydını bulmuş olmalılardı. "Evet..."

"O hâlde buluştuğunuzda ne konuştunuz?"

"Hiçbir şey!" Ellerim o kadar titriyordu ki göğsüme bastırmak zorunda kaldım. Bacaklarımın hâlâ beni taşıyor olmasına şaşırıyordum. "Onunla hiç buluşmadım."

Kalın kaşlarından birini kaldırdı. "Öyle mi?"

"Evet! Buluşmadım!" Soğukkanlılığımı korumakta zorlanıyordum. "İş yerimden para çalmadım, Dedektif. Ayrıca

pazartesi gecesi bu konuda Dawn'la kesinlikle konuşmadım! Bütün gece erkek arkadaşımla beraberdim."

"Evet, öyle diyorsunuz..."

"Gerçek bu. Caleb'la konuştunuz. Size birlikte olduğumuzu söyledi."

"Evet, bana öyle söyledi..."

"Sahiden de onunla bir olup Dawn'ı öldürdüğümüzü mü düşünüyorsunuz?"

"Hayır. Öyle olduğunu düşünmüyorum."

Sol göz kapağım seğirdi. "O zaman neden beni rahatsız edip duruyorsunuz?"

Dedektif Santoro sorumu düşünüyor gibi dudaklarını büzüp gözlerini kıstı. "Bakın, Bayan Farrell," dedi sonunda. "Benim mesleğimde insanlar bana bir sürü şey söylerler. Söylediklerinin çoğu da doğru değildir. Yani biri beni kandırmaya çalışırsa bunu kolaylıkla anlarım."

Öylece durup ona baktım.

"Erkek arkadaşınıza bana yalan söylettiyseniz," dedi, "eninde sonunda öğrenirim. Benim işim bu." Duraksadı. "Yani bana gerçeği söylemeniz sizin yararınıza olur."

Gerçek mi? Ona gerçeği söyleyemezdim. Dawn'ın öldürüldüğü gecenin büyük kısmında mazeretim olmadığını söyleyemezdim. Erkek arkadaşımı benim için yalan söylemeye zorladığımı söyleyemezdim. Hele kirli sepetimdeki kanlı kaplumbağayı hiç söyleyemezdim. Bu evden ellerim kelepçeli çıkmamamın tek yolu aptal çenemi kapalı tutmamdı.

"Size gerçeği söyledim zaten," dedim. "İş yerimden para çalmadım. Ve pazartesi gecesi Dawn'ı görmedim."

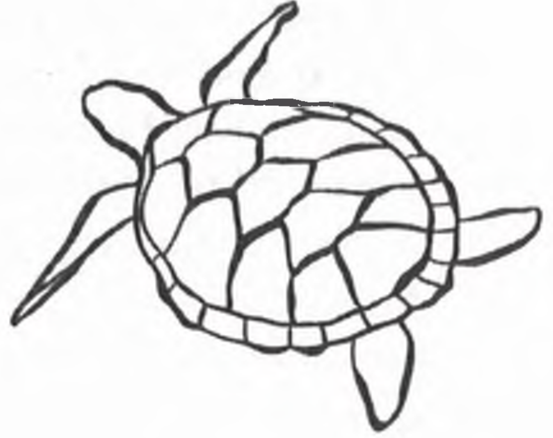
On saniye kadar daha verandamda dikildi ama bana on saat gibi geldi. Bu süre boyunca kapkara gözlerini benden bir an olsun ayırmadı. Başkası olsa belki çözülürdü. Ama ben ağzımı açmadım.

"Öyle olsun, Bayan Farrell," dedi.

Arabasına binip gitmesini izledim. Arka farları uzakta gözden kaybolduğunda derin bir oh çektim. Kurtulmuştum. Şimdilik. Beni suçlayabileceği hiçbir şey yoktu.

Kirli sepetimdeki kaplumbağayı yok ettiğim sürece.

OTUZ BEŞ

Hemen bir yere gidemezdim. Santoro evimi gözetliyor olabilirdi, beni şüpheli bir şey yaparken görmesini istemiyordum. Nitekim yapmak üzere olduğum şey bir hayli şüpheliydi. Bu yüzden işimi şansa bırakamazdım.

Zorla da olsa akşam yemeği yemem gerekiyordu. Ocağa biraz spagetti koydum ama sonra dalgınlıktan tamamen unuttum. Su kaynaya kaynaya bitmiş, spagettiler tencerenin dibine yapışmıştı. Ama önemi yoktu. Zaten bir şey yiyebilecek durumda değildim.

Dört saat sonra arabama bindim.

Güney kıyısında yaşamanın en güzel yanlarından biri de bir sürü plaj olmasıydı. Quincy sahili buradan yalnızca on dakika uzaklıktaydı ve orada aralarından seçebileceğim onlarca plaj vardı. Yazları katlanır sandalyemle havlumu alıp her hafta sonu plaja gitmeye çalışırdım.

Wollaston Plajı'na gitmek için navigasyona ihtiyacım yoktu. Orası en sevdiğim plajdı ve geçen yaz da dâhil oraya onlarca kez gitmiştim. Ayaklarımın altında kumları hissetmeye, okyanus suyunun bileklerimi yalamasına, ben plaj havlumun üzerinde

yatarken güneşin vücudumu kavurmasına bayılıyordum. Plaj boyunca sıralanmış, hepsi de kokusunu bir blok öteden alabileceğiniz lezzetli ama son derece sağlıksız yiyecekler satan dükkânları seviyordum. Kızarmış istiridyelerin üzerine tanımazdım.

Maalesef kasımda plaj o kadar da eğlenceli değildi. Ama neyse ki boş olacaktı.

Oraya varana kadar cinayet silahını kirli sepetime kimin koymuş olabileceğini düşünüp durdum. Çünkü onu oraya her kim koyduysa polisin bulup olaydan beni sorumlu tutmasını istiyordu.

Bir de Dawn'ın evinin dört bir yanında bulunan parmak izlerim vardı. Kendimi, mutfağındayken düşündüğümden daha çok eşyasına dokunmuş olabileceğime ikna etmiştim ama artık bundan o kadar da emin değildim. Eğer Dawn'a bakmaya gidip ortalıkta olmadığını ihbar etmeseydim o parmak izleri çok daha şüpheli görünecekti. Besbelli birileri iş arkadaşımın başına gelenleri benim üstüme yıkmaya çalışıyordu.

Asıl soru, böyle bir şeyi kimin yapacağıydı.

Düşmanım yoktu. Herkes beni severdi. Tamam, birkaç hoşnutsuz müşteri vardı. Ama kimse birkaç koli vitamin yüzünden birini öldürüp suçu üstüme atmaya çalışacak kadar kızgın değildi. İnsanlık dışı bir şeydi bu.

Melinda Hoffman'ın beni pek sevdiğini söyleyemezdim. Beni evliliğini yıkmakla bile suçlayabilirdi. Ama Dawn'ın ortadan kayboluşunun *ardından* birlikte olduğumuz o tek sefer dışında aylardır Seth'in yanına yaklaşmamıştım. Melinda'nın benden üzerime cinayet suçu atacak kadar nefret etmesi pek olası görünmüyordu. O kadar da değildi.

Nasıl yaptıklarına gelince, o kısım kolaydı. Dawn'ın evinden döndüğümde kapım kilitli değildi. Böyle şeyler konusunda çok dikkatsizdim. Birinin elini kolunu sallayarak içeri girip seramik kaplumbağayı kirli sepetime saklaması işten bile olmazdı.

Artık ciddi ciddi avukat tutmayı düşünmeye başlamıştım ama bunu hangi parayla yapacağımı bilmiyordum. Seth'in karısı beni tehdit ederken yasal yollara başvurmayı düşündüğümde yerel avukatların saatlik ücreti, sevgilimin karısı tarafından tehdit edilmenin *o kadar da* kötü olmadığını fark etmemi sağlamıştı. Ben masumdum, o hâlde neden avukat tutacaktım ki? Avukatlar suçlular içindi.

Yazın plajda iyi bir park yeri bulmak imkânsızdı; suyun tadını çıkarıp bütün günü kumsalda geçirmek isteyen aileler sahili çevreleyen park yerlerini baştan sona doldururdu. Ama bu soğuk kasım gecesinde tüm otopark boştu. Ortalık o kadar sessizdi ki beni takip eden bir araba olsaydı eminim sesini duyardım. Fakat görünürdeki tek araba benimkiydi.

Sabah hava soğuktu ancak güneş battıktan sonra *iyiden iyiye* buz kesmişti. Dört derecenin altında olduğundan emindim. Dahası bütün gün sisli olduğundan spor ayakkabılarımı çıkardığımda çıplak ayaklarımın altındaki kum ıslak ve rahatsız ediciydi. Ama ayakkabılarıma kum dolmasını istemiyordum, dolayısıyla onları elimde taşımaktan başka çarem yoktu.

Seth yakalanmaktan korktuğundan benimle toplum içine çıkmak istemezdi, bu yüzden birlikte sahile hiç gelmemiştik. Caleb'la eylül ortasında çıkmaya başlamıştım ve o zaman da sahil sezonu kapanmıştı – New England'da yazlar kısa sürerdi. Önümüzdeki yıl onu sahile getirdiğimi hayal etmiştim. Beni el kadar bikinimin içinde görmesini istiyordum. Onunla suda oynamak istiyordum.

Kol çantamdaki şeyden kurtulmazsam önümüzdeki yaz turuncu tulum giyiyor olacaktım.

Evden çıkmadan önce arka verandama geçip seramik kaplumbağayı paramparça etmiştim. Basketbol topu şeklinde bir objeden kurtulmak zor olurdu ama bu şekilde parçalar sahile vurduğunda kimse ne olduğunu anlamazdı. Bu yüzden üzerinde

"Balinaları Koruyun" yazan kol çantamın içinde ondan fazla seramik parçası vardı.

Plajı geçip suyun kenarına kadar yürüdüm. Gelgit dolayısıyla epey bir ilerlemem gerekti. Ayaklarımın altındaki kumlardan vıcık vıcık bir ses çıkana, ardından su ayaklarıma değene kadar yürümeye devam ettim. Su buz gibiydi ama esasen değildi çünkü öyle olsaydı okyanus donmuş olurdu.

Küçükken babam beni göle götürüp taş sektirmeyi öğretmişti. Taşı suda sektirmek için doğru açıyla fırlatmalıydınız. Seramik parçalarından birini alıp tıpkı çocukken sektirdiğim taşlar gibi suya fırlattım. Sekmedi ama bir hayli uzağa gitti.

Beş dakika sonra çantam boşalmıştı. Sırf emin olmak için ters çevirip salladım. Artık biri beni burada görse bile kanıt okyanusa karışmıştı. Kimse o seramik parçalarını tanımlayamazdı. Ayrıca su, kurumuş kanı çıkaracaktı.

Güvendeydim.

Sağ elimde kol çantam, sol elimde ayakkabılarım arabama geri döndüm. El çantamı arabada bırakmıştım ve tam kapıyı açtığım sırada çantanın içindeki cep telefonum çalmaya başladı. Arayan kim olabilirdi? Bana iyi geceler dilemek isteyen Caleb mıydı? Yoksa "birkaç soru daha" sormak isteyip duran dedektif mi arıyordu?

Telefonu çantadan çıkardım. Gizli numaraydı.

Harika. Bir bu eksikti.

"Ne var?" diye bağırdım. "Kimsin?"

Cevap gelmedi.

"Kim olduğunu biliyorum," diye çıkıştım bilmememe rağmen. Ama kendimden emin konuşursam belki tereddüde düşebilirdi. "Benimle oynadığını biliyorum. Buna *hemen* bir son versen iyi edersin."

Herhangi bir cevap bekledim. Belki itiraz. Hatta kahkaha. Ama sessizlikten başka bir şey duymadım.

"Polisi arayacağım. Seni şikâyet edeceğim. Dawn'a yaptığın her şeyi onlara anlatacağım."

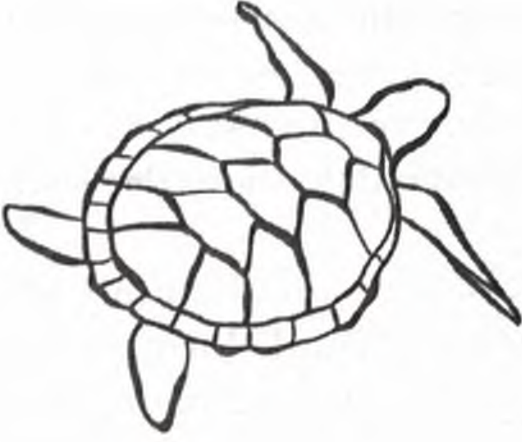
Sessizlik.

"Cevap ver bana, lanet olası!" Boynumdaki damarlar şişti. "Bir şey söyle, seni pislik!"

Cep telefonumu plaja fırlatmak istedim ama bunun bana pek bir yararı olmazdı. Bunun yerine var gücümle kırmızı tuşa dokunarak aramayı sonlandırdım. Ama hiç tatmin olmamıştım.

Şoför koltuğuna geçtiğimde sinirden bütün vücudum titriyordu. Biri benimle oynuyordu. O sırada aklıma seramik kaplumbağanın evime yerleştirdiği tek şey olmayabileceği geldi. Belki de henüz bulamadığım başka bir şey daha vardı. Evimde herhangi bir şey saklamış olabilirdi.

Ve benim ruhum bile duymazdı.

OTUZ ALTI

BİR AY ÖNCE

Kime: Vixed Çalışanları
Kimden: Kimberly Healey
Konu: Ketçap

Pekâlâ, buzdolabında sakladığım ketçabım iki gün önce yarısına kadar doluydu ama bugün yerinde yok! Kutunun üstünde AÇIKÇA benim adım yazıyordu. Ketçap istiyorsanız KENDİ KETÇABINIZI GETİRİN. Ben kimsenin yiyeceğini çalmıyorum, lütfen siz de aynı saygıyı bana gösterin ve yiyeceklerimi çalmayın!!!!!

Kim

Kime: Vixed Çalışanları
Kimden: Dawn Schiff
Konu: Ynt: Ketçap

Ketçabın kaybolduğu için çok üzgünüm. Bugün benim yeşil yiyecekler günüm, dün de beyaz yiyecekler günümdü, yani yemeğimin bütünlüğünü bozacağı için kayıp sosundan

benim sorumlu olmam mümkün değil. Bununla beraber, buzdolabı temizliği ve bakımı için bir program belirlersek buzdolabının içindeki yiyeceklerin korunmasını ve zamanında atılmasını sağlayabileceğimizi belirtmek isterim.

Sevgiler,
Dawn Schiff

Kime: Mia Hodge
Kimden: Dawn Schiff
Konu: Ynt: Merhaba

Sevgili Mia,

Bugün, Vixed'da çalışmaya başladığımdan beri geçirdiğim en kötü gündü.

Biriyle konuşmam lazım yoksa beynim patlayacak. Ayrıca bugünü hiç unutmamam lazım çünkü böylece bir daha Natalie'yle arkadaş olmaya çalışırsam onun neler yapabileceğini hatırlarım. Ve o kadından uzak durmam gerektiğini bilirim.

Masamı ve bölmemi özenle düzenleyip süsledim. Ben titiz biriyim, bu yüzden her şeyim düzenli olsun isterim. Çalışma alanımda herhangi bir fotoğraf yok ama benim asıl süs eşyalarım satın aldığım süsen çiçeği –çok güzel açtı, dahası alerjimi tetiklemiyor– ve onun çevresindeki cam kaplumbağalar. Camların yanı sıra bir tane seramik, bir tane de anime gözlü pelüş kaplumbağam var. Toplamda farklı boyutlarda on kaplumbağam bulunuyor. Çalışma alanımda olmaları beni rahatlatıyor. Bana engel olmuyorlar. Seth onları her görüşünde, "Tanrım," dese bile benim için sıkıntı yok.

O yüzden Natalie'nin bunu bana neden yaptığına akıl sır erdiremiyorum.

Sabah işe geldiğimde ilk gördüğüm şey saksımın devrilmiş olduğuydu. Çalışma alanımın her yerine toprak saçılmıştı. Ama çok sorun etmedim. Bitkileri o kadar sevmem bile, sadece dağınıklık yüzünden canım sıkıldı.

Ama sonra kaplumbağaları gördüm.

Cam olanların hepsi paramparçaydı. Kollarıyla bacakları masamın üstünde ve yerde duruyordu. Seramik olan üç büyük parçaya ayrılmıştı. Hepsi mahvolmuştu. Kurtarılamaz hâldeydiler.

Kendimi bunun hademelerin yaptığı bir iş kazası olduğuna ikna edebilirdim. Masamı temizlerken acele etmiş olabilirlerdi ama yıkımın boyutu bu işin kasıtlı yapıldığını gösteriyordu. Yine de aksine inanmaya hazırdım.

Fakat sonra pelüş kaplumbağamı gördüm.

Yerde sırtüstü yatıyordu. Karnı yarılmıştı. Üstelik içinden kırmızı bir sıvı akıyordu.

Kan gibi.

Onu görünce çığlık attım.

Herkes koşarak geldi. Birkaç saniye içinde tüm çalışanlar bölmemin etrafına toplanmış, dehşet verici olay yerine bakıyordu. Kalbim deli gibi çarpıyor, gözlerim yaşlarla yanıyordu. O anda koyvermememi sağlayan tek şey kulağımda çınlayan sesin oldu. *Onlara seni ağlarken görme zevkini yaşatma.*

Yapma...

Kimse benim kadar dehşete düşmemişti. Birkaçı kıkır kıkır gülerken biri de "Bakın! Kaplumbağanın üstünde sahte kan var! Harika!" diye bağırdı.

O anda onlara bağırmaya başladım. Avazım çıktığı kadar bağırarak bunların benim kaplumbağalarım olduğunu ve bunun hiç de harika OLMADIĞINI söyledim. Natalie bana sakin olmamı söyleyene kadar da susmadım.

"Alt tarafı birkaç oyuncak kaplumbağa," dedi. "Hem zaten çok fazlaydılar. Gözlerimiz kanıyordu."

Normalde işe hiç bu kadar erken gelmezdi ama ne hikmetse bu sabah benden bile önce gelmişti. Burada

çalıştığım süre boyunca Natalie'yle arkadaş olmaya çabalamıştım. Ama artık onunla arkadaş olmak istemiyorum. Gözlerini oymak istiyorum. Ama gel gör ki tırnaklarım cılız. Kendi uzun, kırmızı tırnaklarıyla o *benimkileri* çok daha kolay oyar.

Kalabalığın arasında Seth'in sesini duydum, insanlar da kenara çekilerek ona yol verdiler. Gelmesine sevinmiştim. Ona Natalie'nin bana yaptıklarını birçok kez anlatmama rağmen hiç oralı olmamıştı. Her seferinde kendi başıma halletmemi söylemişti. Ama şimdi onun neler yapabileceğini kendi gözleriyle görecek ve meseleye el koymak zorunda kalacaktı.

"Tanrım," dedi masamı görünce. "Dawn, burayı toparlaman gerekecek."

Kulaklarıma inanamadım. Bunu kaplumbağalarıma *benim* yaptığımı mı düşünüyordu? Ona kesin bir dille masamın tahrip edildiğini söyledim ama yine umursamadı. Sanki bu aptalca bir şakaymış gibi davrandı, büyütülecek bir şey yokmuş gibi. Sonunda onunla yalnız konuşmak istediğimi söyledim, kendi odasında. İstemeyerek de olsa kabul etti.

Kalabalık tekrar kenara çekilerek bana yol açtı. Bölmemden uzaklaşabildiğime seviniyordum. Oraya bir daha nasıl döneceğimi hiç bilmiyordum.

Natalie'nin bölmesinin önünden geçerken çöp kovasını kapının hemen yanına koyduğunu fark ettim. Kovaya baktığımda içinde boş bir ketçap kutusu gördüm. Kim'in dün kaybolduğundan şikâyet ettiği kutuydu. Natalie kanıtı ortalığa, tam da benim görebileceğim bir yere bırakmıştı.

O olduğunu bilmemi istemişti.

Seth'in odasına vardığımda güçlükle ayakta durabiliyordum. Ama beni ciddiye alması için soğukkanlılığımı korumalıydım. Hüngür hüngür ağlarsam işe yaramazın teki olduğuma karar verirdi. Şimdi bile asıl sorun çalışanlarının beni hedef almasıyken onunla konuşmak istediğim için bana kızmışa benziyordu.

Daha deri koltuğuna oturamadan, "Bunu Natalie yaptı," dedim.

Öylece başını salladı. Ona kanıtlar sunmama rağmen inanmadı. Natalie'nin toplantıların saati hakkında yalan söylediğini, kapkeklerimi attığını ve son olarak da çöp kovasındaki ketçap kutusunu söyledim. Ama Seth hiç aldırış etmedi.

"Belki ketçaplı bir şey yemiştir," dedi.

Tepem attı. Bana yine aynı şeyi yapmasına izin vermeyecektim. Natalie'nin beni nasıl hedef aldığını tekrar açıkladım. Benden nefret ettiğini. Bunu yapanın o olduğunu anlamam için ketçap kutusunu görmemi *istediğini*. Gel gör ki Seth yalnızca o olamayacağını ve paranoyaklık ettiğimi söylemekle yetindi. Hademelerin işidir diyerek geçiştirdi.

"Neden bana inanmıyorsun?" diye üsteledim. "Onunla yattığın için mi? Bu yüzden mi hep onun tarafını tutuyorsun?"

Bunu söylemem hiç hoşuna gitmedi. Ağzı açık kalırken yanakları da kıpkırmızı oldu. Başından beri bu meseleyi gündeme getirmemeye çalışıyordum ama çok sinirlenmiştim. Bir şey söylemem gerekiyordu.

Seth sözlerimin doğruluğunu örtbas etmeye çalışarak lafı eveleyip geveledi. Masasının üzerinde duran, ona ve sıradan görünüşlü orta yaşlı karısına ait fotoğrafı işaret ederek evli olduğunu, dolayısıyla tabii ki Natalie'yle yatmadığını söyledi. Sonra bana Natalie'nin Caleb'la çıktığını hatırlattı. Bitirdiğinde bütün suratı kıpkırmızı olmuştu ve bana sözlerimi geri almamı bekliyormuş gibi bakıyordu.

Ama ben sözlerimi geri almadım. Sonuçta doğruydu.

Bunun üzerine bana, "Ben senin patronunum. Benimle bu şekilde konuşamazsın. Çok ayıp," dedi.

Bir sonraki sözünün, "Kovuldun," olacağından emindim. Bunu bekliyordum. Bugüne kadar girdiğim bütün işlerden kovulmuştum. Bir keresinde işteki ilk günümde kovulmuştum. Üniversitedeydim ve bir ayakkabı mağazasında çalışmaya başlamıştım. Bir müşteriye yardım

etmeye çalışıyordum ama o kadar çok ayakkabı vardı ve o kadar fazla kişi kendisiyle ilgilenmemi istiyordu ki inanılmaz bunalmış, kendimi depoya kilitleyip ağlamıştım.

Ama Seth beni kovmadı. Sadece bilgisayarına döndü ve yüzüme bakmadan bölmeme gidip dağınıklığı toplamamı söyledi. Natalie'yle sorunlarımı çözmemi ve artık bu konuda bir şey duymak istemediğini bildirdi. "Yönetmem gereken bir firma var," dedi.

Ayak direyip hakkımı arayabilirdim ama bir yararı olmazdı. Seth hiçbir şey yapmayacaktı. Natalie'yle yatmaya devam etse de etmese de onu hâlâ çok seviyor. Beni sevdiğinden daha çok. Sonuçta beni kimse sevmiyor.

Biliyorum, biliyorum, sen seviyorsun. Ama bu yeterli değil. Sen yanımda yokken yetmiyor işte. Yanımda olsaydın belki ayak direyebilirdim. Ama yoksun.

Bu yüzden kalkıp bölmeme döndüm. Kalabalık dağılmış, geriye kaplumbağa olay yeri kalmıştı. Burayı temizlemek zorunda olan bendim. Çiçeği ve kaplumbağa heykelciklerimin parçalarını atmak zorunda kaldım.

Ama ortalığı temizlemeden önce fotoğrafını çektim. O kadının neler yapabileceğini gör diye aşağıya ekliyorum.

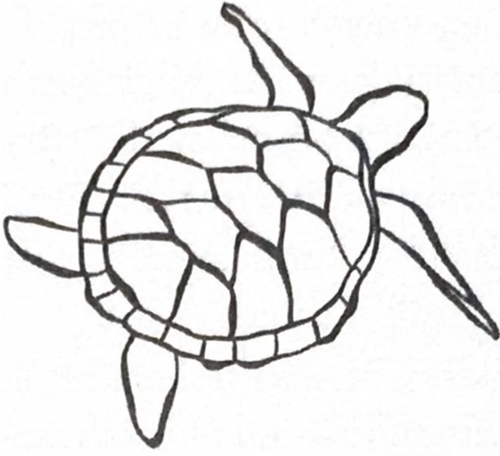
Sevgiler,
Dawn Schiff

Kime: Dawn Schiff
Kimden: Mia Hodge
Konu: Ynt: Merhaba

Ağzım açık kaldı. Birinin sana böyle bir şey yapabildiğine inanamıyorum. Bunun o kadının yanına kâr kalmasına izin veremezsin.

Tekrar ediyorum:

YANINA KÂR KALMASINA İZİN VEREMEZSİN.

OTUZ YEDİ

GÜNÜMÜZ

NATALIE

Ertesi sabah kendimi zorlayarak işe gittiğimde gözlerimi güç bela açık tutabiliyordum.

Plajdan eve döner dönmez beni töhmet altında bırakacak başka bir şey arayarak evimin altını üstüne getirmiştim. Ne aradığımı bile bilmiyordum. Kanlı bir eldiven? Haznesinde bacak olan bir odun öğütme makinesi? Her neyse bulamamıştım. Evim temizdi.

Ama yine de uyuyamamıştım. Yatağımda dönüp durmuş, ara ara da saate bakmıştım. Sabaha karşı üçte pes edip biraz televizyon izlemiş, sonra da kanepede uyuyakalmıştım. Yirmi dakikada bir bölünmeyle toplamda iki saat uyumuştum. Kan ter içinde, bütün vücudum titrer hâlde uyanıp durmuştum.

Tahmin edilebileceği gibi sabah ilk iş koşuya çıkmamıştım.

İyi tarafından bakarsam Dedektif Santoro bu sabah beni kapımın önünde karşılamamıştı. Belki de sonunda Dawn'ın öldürülmesiyle bir alakam olmadığına ve mazeretime inanmaya karar vermişti. Ama öyle olduğunu hiç sanmıyordum.

Bölmeme giderken fotokopi makinesinin başındaki Greg Lowsky'nin yanından geçtim. Greg ayda bir iki kez gelip bilgisayarlarımıza güncelleme yükler ya da teknik sorunları hallederdi. Hatta bilgisayarlar konusunda Caleb'dan bile daha bilgiliydi.

Geri kalanımızın aksine genellikle kot pantolon ve tişört giyerdi. Ve tişörtlerinin üzerinde hep matematikle ya da bilgisayarla alakalı bir şaka olurdu. Benim asla anlamadığım şakalar. Bugünkü tişörtünde, "Hayır, bilgisayarını tamir etmeyeceğim," yazıyordu. Buraya tam da bilgisayarlarımızı tamir etmeye gelen biri için tuhaf bir tişört seçimi olduğunu düşündüm.

Greg, Caleb kadar sevimli değildi. Gür sakallı, kısa boylu bir adamdı ve bana *Yüzüklerin Efendisi*'ndeki ya da hiç izlemediğim diğer inek filmlerinden birindeki bir yaratığı anımsatıyordu. Ve neredeyse Dawn kadar tuhaftı. Bir keresinde beni öğle yemeğine çıkarmak istediğini ima etmiş, ben de kibarca geri çevirmiştim. Ama hâlâ ne zaman ofise gelse benimle flört ediyordu. Asla sonuç alamayacağını bilmesine rağmen.

"Selam, Natalie," dedi. "N'aber?"

Acaba Dawn'la ilgili meselenin ne kadarını biliyordu? Santoro'nun herkesi sorguya çektiği gün burada değildi. Ayrıca bildiğim kadarıyla dedektif bir daha gelmemişti. Vixed'ı alaşağı eden etiket bile unutulmuştu. İnternetteki insanlar ilgilerini çok hızlı yitiriyorlardı.

"İdare eder," dedim ihtiyatla. "Eminim Dawn'ı duymuşsundur..."

"Ah, evet." Greg ellerine baktı. "Çok üzüldüm. Umarım ona bunu yapanı bulurlar. İnsan evinde otururken birinin gelip... anlarsın ya... korkunç bir şey."

"Evet..."

"Umarım sen güvendesindir, Natalie."

Bir bilseydi... Derken aklıma harika bir fikir geldi. "Aslına bakarsan ben de senden bir konuda yardım isteyecektim..."

"Elbette!" Yüzü aydınlandı. "Ne istersen, Natalie."

Omzumda asılı duran çantamdan cep telefonumu çıkardım. "Gizli numaradan arayan kişinin kim olduğunu nasıl buluruz, biliyor musun?"

"Evet. TrackCall diye bir uygulama var, o bütün gizli numaraları ortaya çıkarıyor."

"Aaa." Mantıklıydı. Bugünlerde her şey için bir uygulama vardı. "Dün gece beni arayan birinin numarasını bulmak için uygulamayı şimdi kullanabilir miyim?"

"Muhtemelen hayır. Yanılmıyorsam gizli numara aradığında uygulamanın telefonunda yüklü olması gerekiyor."

Kahretsin. Son üç gecedir beni gizli numaradan arayan kişinin kim olduğunu öğrenmeyi umuyordum. O aramaların bütün bu olanlarla bağlantısı olmadığına inanmak zordu. Olayla alakası olmasa bile beni kimin rahatsız ettiğini bilmek istiyordum.

"Seni rahatsız eden biri varsa eminim bir daha arayacaktır." Kaşlarını çattı. "Eğer korkuyorsan iş çıkışı seni seve seve eve bırakırım. Akşam boşum."

"Hayır, gerek yok."

"Hiç sorun değil bak."

Benim için sorundu. Caleb'la bir planım olmasa bile ona cesaret vermek istemiyordum. "Bırakmasan daha iyi." Ona göz kırptım. "Julia'yı kıskandırmak istemem."

Greg'in gözleri irileşti. "Julia mı? Kıskandırmak mı?"

"Tanrım, evet." Sesimi alçalttım. "Bana seni çok sevimli bulduğunu söyledi."

Julia girişte çalışan sekreterlerimizden biriydi ve Greg onun o kadar dengi değildi ki komik bile sayılmazdı. Bunu kendisi de biliyor olmalıydı ancak göğsünü şişirmesine bakılırsa bir şansının olduğunu düşünüyordu.

Beni herhangi bir yere bırakma isteğini tekrarlamadan nazikçe uygulamayı kendisinin yüklemesini önerdi ve hatta nasıl kullanacağımı bile gösterdi. Beni gizli numaradan arayan kişinin numarasını ortaya çıkarabileceğimden emin olduktan sonra Greg'i fotokopi makinesinin başında bırakıp bölmemin yolunu tuttum. Dawn'ın bölmesi bütün hafta olduğu gibi yine boştu.

Ne korkunçtu. Tamam, Dawn bu dünyada en sevdiğim kişi değildi ama çok tatlı biriydi. Onda çocuksu bir masumiyet vardı. Bir sapığın ellerinde işkence gördüğü, sonra da öldüresiye dövüldüğü düşüncesine katlanamıyordum.

Onun bölmesinin önünden geçip kendi bölmeme girdim. Tam çantamı masamın üstüne bırakacakken gözüme bir şey takıldı. Kalbimi tekleten bir şey.

Küçük kaplumbağa heykelciği. Yine masamın üstündeydi.

Hayır. Olamazdı. *Olamazdı.* Onu çöpe atmıştım. Hem de iki kere. Hatta götürüp dinlenme odasındaki çöp kovasına atmıştım. Bir hademenin yanlışlıkla attığımı düşünerek alıp masama geri koymasına imkân yoktu. Geçen sefer bile bu düşük bir olasılıkken şimdi imkânsızdı.

Biri bu kaplumbağayı masamın üstüne bilerek bırakmıştı.

"Natalie."

Böyle bir şeyi kim yapardı? Kim bana böyle işkence ederdi? Yoldan geçen herhangi biri olamazdı. Bu ofiste çalışan biri olmalıydı. Ya da en azından ofisin anahtarını ele geçirebilecek biri...

"*Natalie.*"

Sert bir sesin bana seslendiğinin şöyle böyle farkındaydım. Başımı çevirip baktığımda Seth'in birkaç adım arkamda durduğunu gördüm. Gözlerinde karanlık bir bakış vardı.

"Natalie," dedi kesin bir dille. "Konuşmamız lazım."

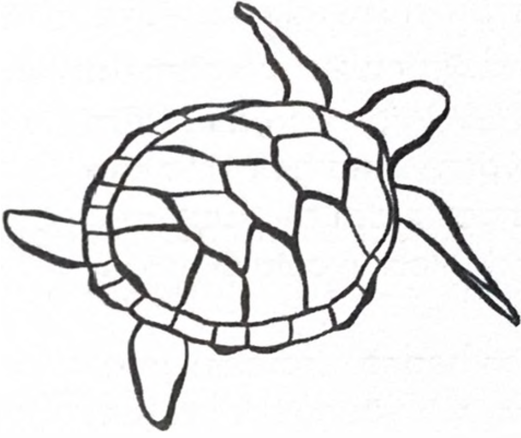
"Hemen mi?" Kaplumbağaya baktım, sonra tekrar ona döndüm. "Çünkü ben–"

"Evet. *Hemen.*"

Yüzündeki ifadeden ciddi olduğunu anlamıştım. Bu sefer ne olmuştu? Şu anda müşteri şikâyetleriyle uğraşacak durumda değildim. Çok daha büyük sorunlarım vardı.

"Odamda," diye ekledi.

"Peki," dedim. "Gidelim."

OTUZ SEKİZ

BİR HAFTA ÖNCE

Kime: Mia Hodge
Kimden: Dawn Schiff
Konu: Ynt: Merhaba

Sevgili Mia,

Son derece rahatsız edici bir şey keşfettim ve bu konuyu nasıl ele alacağıma dair tavsiyene ihtiyacım var.

Firmanın parası eksik.

Bayağı yüklü bir miktar. Parayı alan kişinin güzel bir tatile çıkabileceği kadar yüklü. Ancak birileri çıkıp araştırmadığı sürece Seth'in fark edebileceği kadar da yüklü değil.

Rakamlardaki tutarsızlığı şimdiye kadar anlamamıştım çünkü *geçen sene* olmuş. Benden önceki muhasebeci de ya fark etmemiş ya da bir şey söylememeye karar vermiş.

Fakat benim için çok net olan bir şey var.

Bütün tutarsızlıklar Natalie'nin yaptığı satışlarla ilgili. Bunlar bir iki koli ürün gibi küçük satışlar değil. Birkaç bin doların gözden kaçabileceği, büyük şirketlere yapılan büyük satışlar.

Geçen yılın kayıtlarında böyle bir açık bulunca ondan önceki yılı da kontrol ettim. Yine eksik vardı. Aşağı yukarı aynı miktarda.

Günün büyük kısmını bu konuda ne yapacağımı düşünerek geçirdim. Elbette, en barizi doğruca Seth'e gitmek. Sonuçta bu tür şeyleri fark etmek işimin bir parçası. Hem Seth'in birinin onun şubesinden para çaldığını bilmeye hakkı var. Ama aynı zamanda bu çok ciddi bir suçlama. Sonu *hapisle* bitebilecek kadar ciddi. Natalie çaldığı miktar yüzünden tutuklanabilir.

Bana yaptığı onca şeye rağmen hapse girmesini istemiyorum. Aramızın nasıl bu kadar bozulduğunu bilmiyorum ama başına kötü bir şey gelmesini istemem. Kaplumbağalarıma yaptığı şey için bile affettim onu. Belki o da kötü bir gün geçiriyordu.

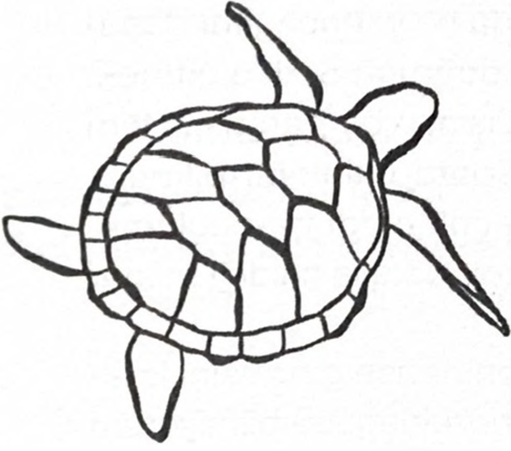
Bütün öğleden sonrasını bu konuya kafa patlatarak geçirdikten sonra bir sonuca vardım. Önce Natalie'yle konuşmalıyım. Ona ne bulduğumu söyleyeceğim. Parayı yerine koymasını, aksi takdirde onu ihbar etmek zorunda kalacağımı söyleyeceğim.

Ne zamandır beni sevmesini sağlamaya çalışıyorum, belki de bu işe yarar. Doğruca Seth'e gitmektense önce onu uyarmamı takdir edecektir. Ne de olsa arkadaşlar böyle yapar.

Sevgiler,
Dawn Schiff

Kime: Dawn Schiff
Kimden: Mia Hodge
Konu: Ynt: Merhaba

Neden hâlâ o kadına şans veriyorsun???? Doğruca patronuna gidip firmadan para çaldığını söyle gitsin! Patronunla konuşacağına söz ver!!!! BUNUN O KADININ YANINA KÂR KALMASINA İZİN VERME!!!!!!!

OTUZ DOKUZ

GÜNÜMÜZ

NATALIE

Peşinden odasına giderken Seth ne tek kelime etti ne de bana sorunun ne olduğuna dair bir işaret verdi. Bu şubede şahsi odası olan tek çalışan oydu. Eskiden bu duruma çok sinir olurdum ama zamanımın çoğunu ofis dışında geçirdiğimden odamın olmamasını pek dert etmemeye çalışıyordum. Fakat eninde sonunda doğru düzgün çalışma alanımın olacağı bir firmaya geçmem gerekecekti.

"Otur," dedi Seth uzatmadan.

Arkamdan kapıyı kapadı. Eskiden ne zaman oynaşacak olsak kapıyı böyle kapatırdı, bu yüzden şimdi, her şeye rağmen, Pavlov'un köpeği misali heyecanlandığımı hissettim. Şu anda hayatımın ne hâlde olduğunu düşününce çok uygunsuzdu ama Seth beni çok etkiliyordu. Koşulların bizden yana olmaması ne kötüydü.

Masasının önündeki sandalyelerden birine oturdum. "Ne oluyor?"

O da kendi deri koltuğuna oturdu. Ellerini yumruk yaptı. "Şu dedektif sabah bana uğradı."

"Ya."

"Ya mı?" Kaşlarını kaldırdı. "Tek söyleyeceğin bu mu?"

Başımı salladım. Neden bu kadar gergin olduğunu anlamıyordum. Mazeretim hakkında yalan söyleyen *o* değildi.

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı, Natalie?"

Seth bana hep Nat derdi. Şimdi sürekli Natalie demesine bakılırsa bana kızgın olmalıydı. Bunun yanı sıra yüzü kıpkırmızı, parmak eklemleri bembeyazdı.

"Hayır..."

Elini masaya vurdu. "Santoro firmadan para çaldığını söyledi. Meğer bunu Dawn da biliyormuş."

Bütün kanım çekildi. Dudaklarımı araladım ama tek kelime edemedim. "Ben yapmadım..." diyebildim.

"Dawn bir e-postada yazmış," diye devam etti Seth, sanki ben hiç konuşmamışım gibi. "Seninle bu konuda konuşmak üzereymiş. Benden çaldığın para hakkında..."

"Hayır," dedim soluk soluğa. "Ben hiçbir şey çalmadım..."

"Boston'daki kocaman evin..." Başını iki yana salladı. "Kirasını nasıl karşıladığını hiç anlamamıştım zaten. Marka kıyafetlerini de... o inanılmaz pahalı ayakkabılarını da..."

"Seth..."

"Önceki muhasebecimizle ne kadar sıkı fıkı olduğunu fark etmiştim," dedi dalgın bir tavırla. "Şimdi anlıyorum. Tabii bu, *bana* neden böylesine iyi davrandığını da açıklıyor."

"Seth!" Gözlerim yuvalarından fırlayacaktı neredeyse. "Böyle düşünüyor olamazsın–"

Bakışları öfkeyle doldu. "Nasıl biri olduğunu biliyorum, Natalie. Müşterileri nasıl kandırdığını gördüm. İstediğini elde etmek için ne gerekirse yaptığına tanık oldum. Ama..." Derin bir nefes aldı. "İstediğini elde etmek için *benimle* oynayacağını hiç düşünmemiştim."

"Çünkü oynamadım!" diye bağırdım. "Seth, lütfen..."

Elini kaldırdı. "Duymak istemiyorum. Ücretsiz uzaklaştırma aldın. Artık muhasebecimiz olmadığından bugün hesapları kendim inceleyeceğim. Bizi ne kadar dolandırdığına bakacağım."

"Ben seni dolandırmadım!" Gözlerim yaşlarla doldu. "Yemin ederim öyle bir şey yapmadım."

"Tabii tabii." Bana yüz çevirip bilgisayarına döndü. "Konuşma bitmiştir. Eşyalarını toplayıp gidebilirsin."

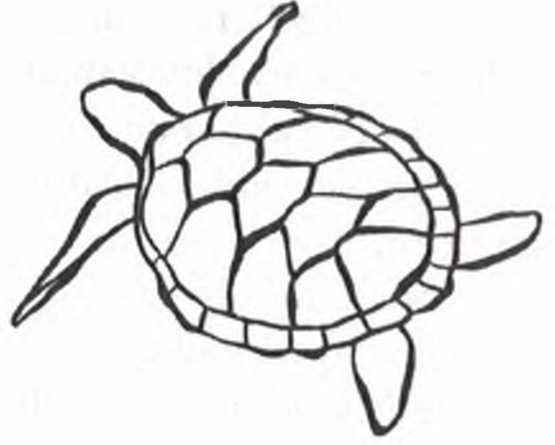
"Seth..."

"*Hemen*, Natalie," dedi dişlerini sıkarak. "Yoksa güvenliği mi çağırayım?"

Seth'i çok iyi tanıyordum. Ben ilişkimizi bitirmeden önce bir yıl görüşmüştük. Söyleyeceğim hiçbir şey fikrini değiştirmeyecekti. Bana kızgındı. Daha da kötüsü kırılmıştı. Onunla oynadığımı sanıyordu. Dedektifin ona söylediği her kelimeye inanıyordu.

Belli ki henüz hiçbir şey bitmemişti.

KIRK

Seth'in odasından çıktığımda Kim yanıma koştu. İrileşmiş gözlerinde merak vardı. Bölmeme giderken kolumdan tutarak beni durdurdu.

"İçeride ne oldu?" diye sordu. "Seth demin seni sordu, *çok* kızgın görünüyordu."

Yüzüne onu hiç ilgilendirmediğini haykırmak istedim. Kim eskiden bu ofisteki en yakın arkadaşımdı ama yıllar içinde güç dengemiz değişmişti. Burada çalışmaya başladığında ikimiz de bekârdık. Birlikte bara gidip erkeklerle tanışırdık. Eğlenirdik.

Ama sonra o, şimdiki kocasıyla tanıştı. Adam öyle ahım şahım yakışıklı değilse de zengindi ve Kim'e hep istediği hayatı sunmuştu. Kim nişanlandıktan sonra tek konumuz onun yaklaşan düğünü oluvermişti: balayı, adamın onun için *yaptırdığı* devasa ev ve dünyaya getirecekleri bütün mükemmel çocuklar. Kendimi Kim'in ezik arkadaşı gibi hissetmeye başlamıştım.

Seth'le beni bilmesi ve şiddetle kınaması da cabasıydı. Evet, patronumla yatmanın şahsım adına da kariyerim adına da akıllıca olmadığını biliyordum ama böyle olmasını ben istememiştim. İnsan kime âşık olacağını seçemiyordu.

Yine de Kim benim arkadaşımdı. Hayatını benden önce yoluna koymuş olması onun suçu değildi. Ayrıca haklıydı; Seth'le yatmam gerçekten de aptallıktı. Birçok kez cezasını çekmiştim.

"Bir şey yok," dedim. "Sadece bir süreliğine evden çalışacağım."

"Neden?"

Kim'in ne kadar meraklı olabileceğini unutmuştum. Üstelik dedikoducunun tekiydi. Sözde firmanın parasını çaldığım için uzaklaştırma aldığımı ona tabii ki söylemeyecektim. "Son günlerde çok stres altındaydım. Seth de sağ olsun, toparlanmam için bana biraz izin verdi."

Aynen, zimmetime para geçirip geçirmediğimi araştırırken bana ücretsiz izin vermişti.

Kim kaşlarını çattı. "Koşu hâlâ yapılacak mı?"

"Tabii ki yapılacak," diye tersledim. "Son üç aydır o koşuya hazırlanıyorum. Sence bir gün kala iptal eder miyim?"

"Evet ama..."

"Yarın geliyorsun, değil mi?" Birden son olanlardan sonra insanların 5K koşusuna katılmaktan vazgeçebilecekleri kafama dank etti. Dernek açısından önemi yoktu. Bağışları çoktan toplamıştım. Ama yerel haberciler de yarın orada olacaktı ve koşuya gelen tek kişi ben olursam korkunç görünürdü. "Orada olacaksın, değil mi?"

"Şey..." Kim başparmağını ısırdı. "Aslına bakarsan bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Yani bunca şey olup biterken..."

Koluna yapıştım. "Kim, gelmek zorundasın. Herkes gelmeli. Beni yarı yolda bırakamazsın."

"Nat..." Kıvrandı. "Canımı acıtıyorsun."

Yanaklarım yanarken kolunu bıraktım. "Lütfen. Gelmen gerek."

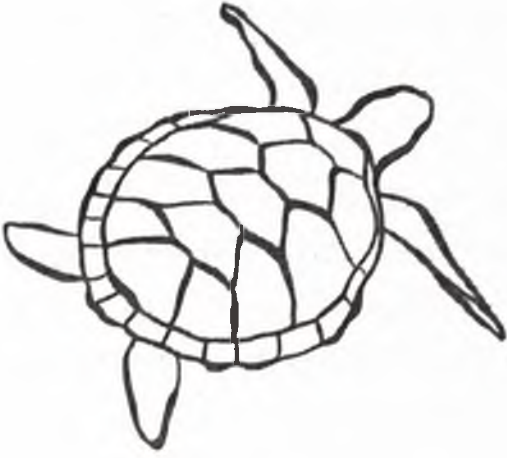
Bekârlığa veda partisinde çektiğim fotoğraflardan bahsetmedim. Elimde olduklarını biliyordu.

Sonunda başıyla onayladı. "Tamam, geleceğim. Bana güvenebilirsin."

Az da olsa omuzlarım gevşedi. Kim gelecekti, ayrıca Caleb da orada olacaktı. Yani en azından üçümüz vardık. Ofisten de üç beş kişi gelirdi. Greg Lowsky muhakkak gelirdi, yarışı tamamlayamayacağından emin olsam da.

"Hem belki o zamana kadar Dawn'ın katilini bulurlar," dedi Kim.

Emin olmadığım birçok şey vardı ama Dawn'ın katilini yarın sabaha kadar bulamayacaklarından adım gibi emindim.

KIRK BİR

Normalde böyle birden boşa çıksam çok sevinirdim. Koşuya ya da Quincy'deki en sevdiğim masaj salonuna giderdim. Ya da maniküre. Manikür yaptırmak her zaman keyfimi yerine getirirdi.

Şu anda hiç manikür yaptıracak havada değildim. Hem Dedektif Santoro muhtemelen bunu bana karşı kullanırdı. *Manikür yaptıracak parası var. Besbelli zimmetine para geçirmiş işte.*

Tanrım, *Groupon*'u hiç mi duymamışlardı?

Bu yüzden dışarıda birkaç işimi hallettikten sonra bütün günü kanepede oturup kanalları dolaşarak geçirdim. Çoğunlukla daha önce onlarca kez izlediğim komedi dizilerinin tekrarlarını izledim. Esasen Caleb iş çıkışı bana gelene kadar vakit öldürüyordum. O geldiğinde moralimi düzeltirdi.

Akşamüzeri cep telefonum çaldı. İlk düşüncem Caleb'ın aradığı oldu, belki de işten erken çıktığını haber verecekti. Fakat ekrana baktığımda "Annem" yazdığını gördüm. Harika.

Gelgelelim yapacak daha iyi bir şeyim olmadığından telefonu açtım. "Alo?"

"Natalie!" Yine avazı çıktığı kadar bağırarak konuşuyordu. Toplum içinde olmadığını umdum. "Sizin firmada çalışan kızı bulduklarını duydum! Ölmüş!"

"Evet," diye mırıldandım. "Biliyorum..."

"Gazetelerde ne yazdığını biliyor musun?" diye sordu. Bilmek istediğimden emin değildim ama annem kesinlikle söyleyecekti. "Sizin firmadaki insanların ona *zorbalık ettiği* yazıyor. Sen o kızcağıza zorbalık mı ettin, Natalie?"

"Hayır! Tanrım, anne..."

"Senin kadar popüler olmayanlara kibar davranmalısın, Natalie." Otuz yaşında olmama rağmen annem bana nutuk çekmeye bayılıyordu. "Senin kadar güzel değildiyse ya da sevilmiyorduysa bile ona iyi davranmalıydın."

"Ona iyi davranıyordum zaten!"

"Belli ki öyle değilmiş."

Öz annem bile zorbanın teki olduğumu düşüyorsa dünyanın çivisi çıkmış demekti. "Ben kimseye zorbalık etmem, anne."

"E ama edermişsin işte." Burnunu çekti. "*Etmişsin.* Hani bir arkadaşın vardı ya... Tara... hatırlıyorsundur..."

Annemin artık liseli amigo olmadığımı anlaması için ne yapmam gerekiyordu? "Dawn'a iyi davranıyordum. Yemin ederim."

"Seni tanıyorum, Natalie. Nasıl biri olduğunu biliyorum. Şeyi hatırlamıyor musun..."

Annem söylenmeye devam ederken kulağımda bir bip sesi duydum. Telefonu kulağımdan çekip ekrana baktığımda Caleb'ın aradığını gördüm. Tanrı'ya şükürler olsun. "Anne. Kapamam lazım."

"Neden? Bir yere mi gideceksin?"

"Başka biri arıyor. İşle alakalı." Ona Caleb'dan bahsetmeyecektim. Her şey bu kadar belirsizken olmazdı.

Annem biraz homurdandı ama ona kulak asmadım. Aramayı sonlandırıp Caleb'a cevap verdim. Tam vaktinde aramıştı.

"Lütfen bana gelmek üzere olduğunu söyle," dedim.

"Natalie, konuşmamız lazım."

Olamaz. Yine mi? Bu konuşmanın sonu hiç de hayırlı bitmeyecekti. "Ne? Neden?"

"Bak..." Uzun bir iç çekti. "O dedektif yine geldi..."

Devamında ne geleceğini tahmin edebiliyordum ve hiç hoşuma gitmemişti. "Caleb..."

"Bana çok baskı yaptı." Sesi kederliydi. "Bütün gece seninle olduğumdan emin olup olmadığımı sordu durdu. Bir polis memuruna yalan söylemenin cezasından bahsetti. O adam çok korkutucu."

"Lütfen bana ona gerçeği–"

"Söylemek zorunda kaldım, Nat." Sesi çatladı. "21.30'da evinden ayrıldığımı söyledim. Çok özür dilerim."

Telefondan uzanıp boğazına yapışmak istedim. "Bunu bana nasıl yaparsın? Şimdi ne düşüneceklerini biliyor musun?"

"Gerçekten çok özür dilerim. Ama ne yapsaydım? Bir polise yalan mı söyleseydim?"

"Zaten söyledik. Sen itiraf etmeseydin asla öğrenemezdi."

"Öğrenirdi!" Neredeyse bağırıyordu. "Ben apartmanda oturuyorum. Katımda bir sürü komşum var. Yukarı çıkarken asansörde başkası da vardı. Yalan söylediğimi kolaylıkla öğrenebilirdi."

"Asla öğrenemezdi."

"Bunu bilemezsin. Başım büyük belaya girebilirdi. Aslına bakarsan en başta benden böyle bir şey istemen bile doğru değildi."

Telefonumu o kadar sıkıyordum ki avucumun içinde kırılmadığına şaşırdım. "En azından beni uyarabilirdin. O dedektif zaten bana takmış durumda. Bana söyleseydin hiç değilse adama önce ben söylerdim. O zaman yalancı çıkmazdım."

Bir müddet sessiz kaldı. "Haklısın. Özür dilerim. Ama yemin ederim ona söylemeyi planlamıyordum. O... ağzımdan laf aldı."

Şu anda Caleb'a ne kadar kızgın olsam da ona inanıyordum. Santoro'nun ne kadar ikna edici ve korkutucu olabildiğini biliyordum. Caleb'ı baskı altında çözülürken hayal edebiliyordum. Hele ki başından beri yalan söylemek istememişken. O haklıydı; bunu yapmasını hiç istememeliydim.

Ama bana körkütük âşık olduğunu sanıyordum. Artık bundan o kadar da emin değildim. Dahası ne kadar zayıf olduğunu da bilmiyordum.

"Çok özür dilerim," dedi bilmem kaçıncı kez boş yere. "Hem böylesi benim için de iyi olmadı. Artık benim de bir mazeretim yok."

Evet ama bunun ne önemi vardı? Santoro onun katil olduğunu düşünmüyordu. Bu şeref yalnızca bana aitti.

"Hâlâ gelmemi istiyor musun?" diye sordu sesi içine kaçarcasına.

"Lütfen gelme. Yalnız kalmak istiyorum."

Bu doğru değildi ama şu anda Caleb'ı görmek bile istemiyordum. Kalbim acıyordu ve şu anda görmek istediğim tek kişinin Seth olduğunu fark ettim ama sonra onun benden nefret ettiğini hatırladım.

Sosyal çevremden bu kadar çabuk soyutlanmam inanılmazdı. Erkek arkadaşım bana ihanet etmişti. Eski âşığım hırsız olduğumu düşünüyordu. Hatta en yakın arkadaşım bile bana bir tuhaf bakıyordu.

"Yarınki 5K koşusuna geleceğim," dedi Caleb, zeytin dalı uzatıyordu. "Tişörtümü komodinimin üzerine serdim bile."

"İyi."

"Özür dilerim, Nat." Bunu her söyleyişinde kalbime bir bıçak saplanıyordu. "Ama hepsinin unutulacağından eminim. Sonuçta sen yanlış bir şey yapmadın. Nasıl yapabilirsin? O dedektif sadece seninle uğraşıyor."

"Evet..."

Ama hepsi bundan ibaret değildi. Caleb'a kirli sepetimin dibinde bulduğum seramik kaplumbağayı söylememiştim, beni dedektife ispiyonladıktan sonra artık hayatta söyleyemezdim. Ama Santoro'nun beni izleyip durmasının bir nedeni vardı. Ne olduğunu bilmiyordum fakat biri canımı yakmak istiyordu. Sadece kim olduğunu bilmiyordum. Ve bunu neden yaptığını.

Kapı zilinin çalmasıyla yerimden sıçradım. Kanepede oturduğum yerden bile kapının arkasında yanıp sönen kırmızı-mavi ışıkları görebiliyordum.

Olamaz.

"Caleb," dedim soluğum kesilerek. "Kapatmam lazım."

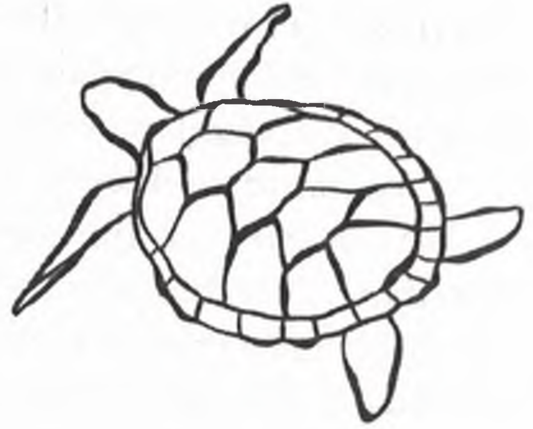
"İyi olduğundan emin misin?"

"Evet... iyiyim. Kapatıyorum."

O cevap veremeden aramayı sonlandırdım. Kanepeden kalkıp polis aracının ışıklarına doğru döndüm. Fakat bu seferki sadece dedektifin arabasının ışıkları değildi. Daha fazlası vardı. Evimin önü polis aracı kaynıyordu.

Korkunç bir şey olmak üzereydi.

KIRK İKİ

Kapının önünde uzunca bir müddet durdum, kilidi çevirip kapıyı açamayacak kadar titriyordum. Bir yanım kaçmak istiyordu. Arka kapıya koşabilir ve sonra...

Ne yapabilirdim ki? Arabam evin ön tarafındaydı. Gidecek hiçbir yerim yoktu. Kaldı ki ben polisten kaçabilecek biri değildim.

Sonunda kilitleri çevirip kapıyı açtım. Dedektif Santoro'nun eşikte durması şaşırtıcı değildi. En son ne zaman kapıyı açıp da onu karşımda *bulmadığımı* hatırlamıyordum.

"Merhaba, Bayan Farrell." Bu sefer ciddiyetle bile gülümsemiyordu. Dudakları dümdüz bir çizgi hâlindeydi. "Arama emrimiz var, evinizi arayacağız."

Bu arama emrine, aptal erkek arkadaşım esasında mazeretim olmadığını itiraf ettikten sonra ulaştıklarına şüphem yoktu.

"Anlıyorum." Boğuluyormuş gibi hissediyordum. "O hâlde... buyurun."

Kenara çekilip dedektifle ekibinin içeri girmesine izin verdim. Bu polis memurlarının evimde olması bana yapılabilecek en büyük hak ihlali gibi geliyordu ama elimden ne gelirdi ki?

Ellerinde arama emri çıkaracak kadar kanıt olduğu belliydi. Ama nasıl olduğunu anlamıyordum. Demek istediğim, Boston'ın yarısının da pazartesi gecesi için bir mazereti yoktu muhtelemen.

"Arabamda bekleyeyim mi?" diye sordum cılız bir sesle.

"Arabanızı da arayacağız," dedi sesinde bir gram acıma olmadan. "Kilidini açmanızı rica edeceğim."

İş birliği yapmaktan başka çarem yoktu. Anahtarımı alıp arabama doğru tutarak tuşuna bastım. Yanıp sönen ışıklar eşliğinde arabanın kilidi açıldı.

"Ben nereye gideceğim?" diye sordum Santoro'ya.

Bana düşünceli bir tavırla baktı. "Oturma odasındaki kanepede oturabilirsiniz. Ben sizinle kalacağım."

"Bir arkadaşıma gitsem olmaz mı?" Kim'i arayıp onda kalabilirdim. Tabii müsaade ederse.

"Maalesef olmaz. Buradan ayrılmamanız gerekiyor."

Santoro önde, ben arkasında, tek kelime etmeden oturma odama döndük. Dün gece evimi etraflıca aramıştım ama bu memurların aradığı kadar etraflıca değildi. Üst kattaki mutfaktan gürültüler geliyordu. Derken bir tabağın kırıldığını duydum.

Tanrı'ya şükürler olsun ki o seramik kaplumbağadan kurtulmuştum. Hatta kirli sepetindeki bütün çamaşırları yıkamıştım.

Temkinli bir edayla kanepeye oturdum, Santoro da yanıma oturdu. Kara gözlerini benden bir an olsun ayırmıyordu. Oda inanılmaz bunaltıcı gelmeye başladı, öyle ki nefes almakta zorlanıyordum. Keşke dışarı çıkabilseydim ama hava buz gibiydi. Yine de buradansa herhangi bir yerde olmayı tercih ederdim.

"İşinizi bitirmeniz ne kadar sürer?" diye sordum.

"Bulacaklarımıza bağlı."

"Bekleyip göreceğiz o hâlde."

Dizlerimi birbirine bastırdım. O anda Caleb ona pazartesi gecesi hakkındaki gerçeği söylese de bunu benim bildiğimi bilmediği kafama dank etti. Belki de aptala yatıp kendi isteğimle itiraf ediyormuşum gibi davranabilirdim.

"Baksanıza," dedim, "ben aslında... size pazartesi gecesi hakkında yanıldığımı söylemek istiyordum. Erkek arkadaşımın yatma vakti gelince eve döndüğünü hatırladım. Yanılmışım."

"Ne tuhaf. Birkaç saat önce kendisi de bana aynı şeyi söyledi."

Çok geç kalmıştım. Yapabiliyorken gerçeği söylemeliydim.

"Biliyor musunuz?" dedi Santoro. "Okuldayken zorbalığa uğradım."

Eteğimdeki bir iplikçiği aldım. "Ya?.."

Ondan tarafa bakmıyor olsam bile gözlerini üzerimde gezdirdiğini hissedebiliyordum. "Çok kötüydü. O çocuklar hayatı bana zehir ettiler."

"Çocuklar bazen çok acımasız olabiliyorlar."

"Adı üstünde çocuklar işte, doğrusunu bilmiyorlar." Eklemlerini çıtlattı. "Ama büyükler biliyor. En azından bilmek zorundalar. Yine de dünyada hâlâ bir sürü yetişkin zorba var."

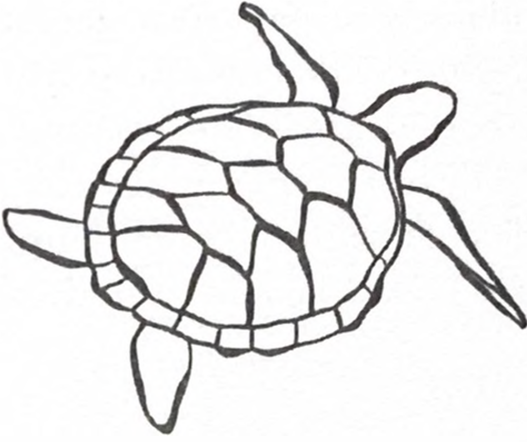
Bakışlarımı yerden kaldırmadım. Ne diyeceğimi bilmiyordum.

"Eminim bunları siz de biliyorsunuzdur, Bayan Farrell."

Mutfaktan bir gürültü daha geldi. Bu insanlar evimi talan ediyorlardı ama şu anda bu, sorunlarımın en küçüğüydü. Kirli sepetimde ortaya çıkan o seramik kaplumbağadan sonra ne bulacaklarını bilmiyordum. Fakat bu evden ellerim kelepçeli çıkma ihtimalim bir hayli yüksekti.

İşte bu noktada avukat tutmam gerekiyordu artık. Her nedense Dawn'ın kurban gittiği cinayette şüpheli durumuna düşmüştüm. Ne var ki avukat ücretleri gücümün yetmeyeceği kadar yüksekti ve dahası hâlâ avukat tutmanın beni suçlu göstereceğini düşünüyordum.

Ben hiçbir şey yapmamıştım. Masumdum. Bunu kanıtlamak için avukata ihtiyacım yoktu.

KIRK ÜÇ

PAZARTESİ

Kime: Natalie Farrell
Kimden: Dawn Schiff
Konu: Önemli

Natalie,

Seninle acilen konuşmam gereken son derece önemli bir mesele var. Mesai sonu bölmeme gel lütfen.

Sevgiler,
Dawn Schiff

Kime: Natalie Farrell
Kimden: Caleb McCullough
Konu: Bu akşam

Akşam yemeğe geliyorsun değil mi? Yemeği kendim yapacağım. Seni görmek için sabırsızlanıyorum.

Kime: Caleb McCullough
Kimden: Natalie Farrell
Konu: Ynt: Bu akşam

Geleceğim! Akşam halletmem gereken bir iş var ama sorun olacağını sanmıyorum.

Kime: Mia Hodge
Kimden: Dawn Schiff
Konu: Ynt: Merhaba

Sevgili Mia,

Birazdan misafirim geleceği için e-postamı kısa tutacağım. Burada yaşamaya başladığımdan beri ilk kez bir konuğum olacak! Tabii tamircileri saymazsak ki onlar gerçekten de sayılmaz.

Daha annem bile gelmedi. Ama tabii önümüzdeki ay tatile çıktığında sen geleceksin! Sana ve George'a misafir odasını ayarladım bile. Biletleri ucuza bulmana da çok sevindim!

Natalie'ye söyleyerek doğru şeyi yaptım. Ona mesai bitiminde benimle buluşmasını söyleyen bir e-posta gönderdim, o da beşten sonra bölmeme geldi. Geçen yılın hesap kayıtlarında bir tutarsızlık olduğunu söylediğimde benimle boş toplantı odasına gelmeyi kabul etti.

Yalnız kaldığımızda ona her bir satış hareketinde açık olduğunu anlattım. Toplamda kaç para eksik olduğunu söylediğimde küçük dilini yuttu.

Sonra beni sorguya çekmeye başladı. Milyon tane soru sordu diyebilirim. Kayıtlarda ne kadar geriye gittiğimi sordu. Sonra parayı kimin aldığını düşündüğümü sordu, ben de ona emin olmadığımı ama bunu yapabilecek tek kişi oymuş gibi göründüğünü söyledim. Sonra bana bunu başka kime söylediğimi sordu.

"Kimseye söylemedim," dedim ama bu doğru değil. Sana söyledim fakat Natalie'nin bunu bilmesine gerek yok. Sen bizim firmada çalışmıyorsun ne de olsa.

Natalie'nin parayı aldığını itiraf etmesini ve ben onu ihbar etmek zorunda kalmadan yerine koyacağına söz vermesini umuyordum. Ama öyle olmadı. Bunun yerine birinin parayı alıp suçu onun üstüne yıkmaya çalışıyor olabileceğinden bahsetti. "Hesaplara başka kimin erişimi var?" diye sordu.

"Sadece Seth'in," dedim ama Seth neden kendi şubesinden para çalıp kendini kötü göstersin ki? Üstelik neden bu kadar sevdiği birine iftira atmaya çalışsın?

Ama tuhaftır ki Natalie, Seth'in bunu yapmış olabileceği ihtimalini reddetmedi. Hatta bu düşünce onu heyecanlandırdı. Parayı kimin, neden aldığını bulmak için ikimizin bir araya gelerek Nancy Drew misali bu gizemi çözmemiz gerektiğini söyledi. Sonra da akşam bana gelmeyi teklif etti.

İşte bu, tam da duymak istediğim şeydi. İthamlarımı göz ardı etmiyordu. Kaygılanmıştı ve meseleyi çözmek istiyordu. Benimle.

Bu akşam buluşmak üzere sözleştik. Bana kimseye söylememememi hatırlattı çünkü o zaman suçlu izini kaybettirmeye çalışırmış. Sonra da bana güvendiğini söyledi.

Ona ne zaman buluşmak istediğini sorduğumda gece ondan sonra deyince hayal kırıklığına uğradım. Caleb'la önceden sözleştiklerini, şimdi iptal ederse çok üzüleceğini söyledi. Kıkırdayarak Caleb'ın ona sırılsıklam âşık olduğunu söyledi ki buna inanıyorum. Adamı resmen parmağında oynatıyor.

Onunla evimde hoş bir akşam yemeği yiyebileceğimizi ummuştum. Ama o zaman da ona ne ikram edeceğim konusunda endişe yaşardım. Natalie'nin son derece zengin bir damak zevki var, tek renk yemek yerken bu zevkleri tatmin etmek epey zor hâliyle. Ona tek renkten fazlasını içeren bir yemek hazırlayabilirdim ama bu beni çok fazla strese sokardı.

Eve geldiğimden beri temizlik yapıyorum. Pasaklı olduğumdan değil ama her şey mükemmel olsun istiyorum! Bu yüzden tüm yüzeylerin tozunu aldığım gibi basketbol topu büyüklüğündeki seramik kaplumbağamı bile ovaladım. Küçük Mia'yı da besledim, şimdi tek yapmam gereken Natalie'nin gelmesini beklemek.

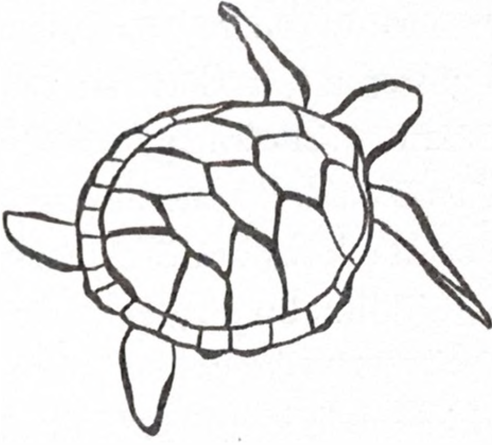
Birlikte çok güzel bir gece geçireceğiz. Bir şişe kırmızı şarabım var, işteki meseleyi konuşurken birer kadeh içeriz. Birbirimizi yakından tanırız. Onu Küçük Mia'yla tanıştırırım. Ve kafa kafaya verip parayı kimin aldığını buluruz.

Aman Tanrım, kapı çalıyor. O gelmiş olmalı!

Bana şans dile!

Sevgiler,
Dawn Schiff

KIRK DÖRT

GÜNÜMÜZ

NATALIE

Bu, neredeyse hiç uyumadığım ikinci gündü.

Polisler nihayet gittiğinde saat gece yarısına geliyordu. Yanlarında kanlı bir kıyafet parçası ya da koparılmış bir uzuv götürdüklerini görmemiştim, bu yüzden hiçbir şey bulamadıklarını düşünüyordum. Çok şükür. Sonunda hayatıma geri dönebilecektim.

5K koşusu bu sabahtı. Sonunu getirmeye kararlı olsam da şu anda bunu yapmak zorunda olmamak için serçe parmaklarımdan birini feda ederdim.

Hava iyiydi. Serin olsa da yağmur yoktu ve mevsim normallerinin üzerinde soğuk değildi. Yirmi dakika kadar koştuktan sonra harika gelecekti. Havanın iyiye işaret olduğuna karar verdim. Hava iyiyse koşu mükemmel geçecekti.

Mahallede koşarken giydiğim tişört ve şortun yerine 5K koşusu için daracık bir eşofman altıyla internetten sipariş verdiğim özel tişörtü giymiştim. Tişörtü başımdan geçirirken düşündüğümden biraz daha dar olduğunu fark etmiştim ama önemli değildi. Tişörtlerin beklediğimden küçük çıkması ufak bir sorundu.

5K koşusunu tam beş yıldır organize ediyordum, dolayısıyla bu işi artık gözüm kapalı yapabilirdim. Yardım etmeleri için

Boston Üniversitesi'nden birkaç öğrenci tutup onlara koşuculara su temin etme, izlenecek güzergâhı gösteren işaretleri asma ve bütün katılımcıların kayıtlı olduğundan emin olma gibi farklı görevler vermiştim. Yapacakları her işi önceden kontrol etsem de normalde koşudan önceki gece hepsini tek tek arardım. Ama dün gece bunu yapabilecek durumda değildim, bu yüzden de her şeyin planlandığı gibi gitmesini ummaktan başka çarem yoktu.

Evden çıkmadan önce banyodaki aynada kendimi kontrol ettim. Sarı saçlarımı atkuyruğu yapmış ve bir 5K koşusu için abartılı bir makyaja başvurmuştum ama tere dayanıklıydı. Yerel haber kanallarından biri koşuyu çekecekti, bu yüzden ekrana çıkmaya hazır görünmek istiyordum. Hem son birkaç günden sonra makyajsız kameraya alınmayı hayatta kabul edemezdim. Sabah tuvalete girdiğimde Frankenstien'ın gelini gibi görünüyordum. Bu hafta dip boyamı yaptırma fırsatım olmamıştı ama idare etmek zorundaydım.

Koşunun başlamasına bir saat kala Uber'le Florian Hall'e gittim. Açıkçası kendimi en kötüsüne hazırlamıştım ama neyse ki Boston Üniversitesi'nden Cleo binanın girişinde, üzerinde kayıt formları ve bir sürahi suyla onlarca küçük bardağın olduğu masanın başındaydı. Cleo bana geçen yıl da yardım etmişti, dolayısıyla yapılması gerekenleri gayet iyi biliyordu.

"Selam, Natalie!" diyerek heyecanla el salladı. "Her şey hazır!"

Cleo yirmi yaşındaydı ve o kadar enerjik görünüyordu ki kendimi daha da yorgun hissettim. Üstelik o koşmayacaktı bile. Ama yardımına minnettardım. Serebral palsi hastası bir kuzeni vardı, bu yüzden etkinliğin büyük destekçisiydi.

"Herkes geldi mi?" diye sordum.

"Hemen hemen." Gözlerini kısarak uzaklara baktı. "Eli grip olduğunu söyledi ama bence bebeklik ediyor. Fakat yeterince kişi var. Bütün işaretler asıldı. Başlamaya hazırız."

"Çok teşekkür ederim." O kadar rahatlamıştım ki neredeyse dizlerimin bağı çözülecekti. "Harika iş çıkarmışsın. Dün arayamadığım için kusura bakma. Şey... biraz meşguldüm."

Cleo sesini alçalttı. "İş arkadaşının başına gelenleri duydum. Çok üzüldüm. Umarım bunu yapan canavarı bir an önce bulurlar."

Ben de öyle umuyordum. Bunu ne kadar istediğimi tahmin bile edemezdi.

Her şey halledildiğinden yarışın başlangıç noktasında ısınma hareketleri yapmaya koyuldum. Diz ardı kirişlerimi esnetirken pazuma bağladığım cep telefonum çaldı. Kılıfından çıkarıp ekrana baktım.

Gizli numaraydı.

Dün gece telefon gelmemişti. Gelmesini beklemiştim, bilhassa da Santoro evimdeyken. Birinin beni rahatsız ettiğini görmesini istiyordum. Ama tabii ki arayan olmamıştı. Gerçi olsaydı bile Santoro'nun pek umursayacağını sanmıyordum.

Telefonu kulağıma koydum. "Alo?"

Cevap gelmedi. Yine.

Geçen gece böyle olduğunda telefona bağırmaya başlamıştım. Ama Greg Lowsky sağ olsun, bu sefer ne yapacağımı biliyordum.

Gizli numarayı ortaya çıkarmak için TrackCall uygulamasını açtım. İşe yarayacağından kesin olarak emin değildim fakat tıpkı Greg'in temin ettiği gibi ekranda bir numara belirdi. Cleo'nun kurduğu masadan bir kalem alıp numarayı kayıt formlarından birinin üstüne yazdım.

Yazdığım numaraya uzun uzun baktım. Alan kodu buranın değildi. Sanırım Rhode Island'ınkiydi. Telefon numarası bulma servisine on haneli numarayı yazdım.

Haklıydım. Numara Providence'ın dışındaki bir motele aitti. Bu da ne demek oluyordu?

"Nat?"

Caleb arkamdaydı, gri bir şort ve ona hafta başında verdiğim XL tişörtü giymişti. Yaptığı şey yüzünden ona kızmak istiyordum ama bana destek olmak için koşuya geldiğinden ve şu anda pek de fazla desteğim olmadığından kızamıyordum. Hele ki koşu kıyafetlerinin içinde bu kadar seksi görünürken... Ona da biraz dar gelen tişörtün altından kasları belli oluyordu.

"Geldin," dedim.

Gülümsedi. "Seni yine hüsrana uğratamazdım."

"Evet..."

"Nat..." Âdemelması inip kalktı. Sabah makyajla gizlediğim koyu halkalardan onun gözlerinin altında da vardı. "Her şey için çok özür dilerim. Kendimi berbat hissediyorum."

"Senin bir suçun yok." Yoktu. Ondan polise yalan söylemesini istemem hataydı. Daha iki aydan az zamandır birlikte olduğunuz erkek arkadaşınızdan sizin için böyle bir şey yapmasını istemezdiniz. Bu, daha ziyade altı aylık ilişkilerin isteğiydi. "Ayrıca sorun yok."

"Gerçekten mi?"

Başımla onayladım. "Dün gece polisler gelip evimi aradılar..." Evimi nasıl altüst ettiklerini daha diplomatik tasvir edemezdim. "Ama sonra Dawn'ın öldürülmesiyle alakam olmadığını fark ettiler. Belki artık bu işi gerçekte kimin yaptığını bulmaya odaklanabilirler."

"Umarım."

"Ayrıca..." Telefonumu havaya kaldırdım. "Son günlerde gizli numaradan aranıp duruyorum. Dawn'ın evine gittiğimden beri. Sonunda şu numara bulma uygulamasını kullandım ve aramaların Rhode Island'daki bir motelden yapıldığını keşfettim."

"Sahi mi? Çok tuhafmış."

Telefonumdan ona adresi gösterdim. "Tanıdık gelmiyor, değil mi?"

"Hayır." Adrese gözlerini kısarak baktı. "Alelade bir moteldeki biri seni neden arasın ki?"

"Hiçbir fikrim yok ama..." Tekrar telefon numarasıyla adrese baktım. "Olanlarla bir ilgisi olmalı. Yarıştan sonra oraya gideceğim."

"İyi fikir." Başıyla onayladı. "Ben de seninle geleceğim."

Tek kaşımı kaldırdım. "Benimle ta Rhode Island'a mı gelmek istiyorsun?"

"Evet." Sırıttı. "Tabii senin için sakıncası yoksa."

Elimde olmadan ben de ona gülümsedim. Benimle gelmesi güzel olurdu. Hem dün Seth'in bana davranışından sonra *o* ilişki kesin olarak bitmişti. Artık tek seferlik kaçamaklar olmayacaktı. Beni bu kadar önemseyen bir erkek arkadaşım varken *hâlâ evli olan* o pislikle vakit harcadığıma inanamıyordum.

Cilveli bir tavırla Caleb'ın tişörtünün eteğini çekiştirdim. "Belki bu gece, dün gece yiyemediğimiz yemeği yeriz, ne dersin?"

Gözleri parladı. "Varım derim."

Göz ucundan habercilerin kameralarını kurduklarını gördüm. Süper! Ekip tam zamanında gelmişti. Derneğin amacını anlatabileceğim kısa bir röportaja vaktim vardı, sonra yarışın başını çekebilirlerdi.

Bugünkü koşuya katılmak üzere yaklaşık bir düzine insan gelmişti. Aslında aşağı yukarı elli kişi katılacaktı ama Dawn meselesi yüzünden çoğu evinde kalmayı tercih etmişti. Üzülmüştüm çünkü daha fazla katılımcı derneği daha görünür kılardı ama her hâlükârda bağış parasını toplamıştık. Her şey Amelia içindi, bunu unutmamalıydım. Hem katılımcıların bir kısmı gelmemiş olsa bile yarışın başlangıcını izlemek üzere hatırı sayılır bir kalabalık toplanmaya başlamıştı.

Kalabalığa doğru dönerken kendimi gülümsemeye zorladım. Aslında hiç gülümseyecek havada değildim ama böyle yaparak belki kendimi daha iyi hissetmeye başlardım. İzleyicilere el salladığımda bizim tişörtlerden giyen boylu poslu bir adam da bana el salladı.

İşte o zaman adamın arkasındaki kişiyi gördüm. İnce telli kahverengi saçları ve at suratı çok tanıdıktı.

Seth'in *karısı* değil miydi o? Burada ne arıyordu?

"Selam, Natalie!" Haber ekibinden Maria Monteiro bana el sallayınca bakışlarımı kalabalıktan ayırmak zorunda kaldım. Maria geçen yılki yarışı da çekmişti ve pantolon-ceket takımı, parlak siyah saçları ve kan kırmızısı rujuyla kusursuz görünüyordu. "Yarış başlamadan önce kısa bir röportaj yapacak vaktin var mı?"

"Elbette!" Duraksadım. "Ama iş arkadaşım Dawn Schiff hakkında konuşmak istemediğimi söyleyeyim. Son günlerde bütün haber kanallarında ondan bahsedildiğini biliyorum ancak bugünkü koşunun amacı serebral palsi için bağış toplamak ve ben buna gölge düşürmek istemiyorum."

Maria yüzündeki hayal kırıklığını gizleyemese de neyse ki çabuk toparladı. "Hiç sorun değil. Buna kesinlikle saygı duyuyorum."

"Teşekkürler, Maria. Minnettarım."

Tekrar kalabalığa doğru dönerek Seth'in karısına bakındım ama ortadan kaybolmuştu. Ya da başından beri o değildi zaten, ben paranoyaklık ediyordum. Arkama uzanıp atkuyruğumu düzelttim ve seyirciler üzerinde yazanı görebilsinler diye tişörtümü düzelttim. Maria kameramanına işaret verdiğinde adam kameranın lensini bana çevirdi. Maria mikrofonunu aldı, daha sonra kısa bir giriş çekeceklerini biliyordum, geçen yıldan öğrenmiştim, ardından bütün görüntüleri birleştireceklerdi.

"Pekâlâ, Natalie," dedi, "bu senin beşinci 5K koşun, öyle değil mi?"

Başımla onaylarken atkuyruğumun arkamda savrulduğunu hissettim. "Doğru. Serebral palsi için bağış topluyoruz."

"Ve bu senin son derece önem verdiğin bir dernek, yanılıyor muyum?"

Tekrar başımda onayladım. "Çocukluk arkadaşlarımdan biri serebral palsi hastasıydı, bu yüzden bu yarış Amelia'nın anısına."

Maria mikrofonu geri çekti, bana başka bir soru soruyordu ama benim dikkatim yine kalabalıktaki bir şeye kaymıştı. Fakat bu seferki Melinda Hoffman değildi – keşke o olsaydı. İki izleyici kenara çekilerek kara gözlü, iri yarı bir adamın öne çıkmasına müsaade ettiler.

Santoro'ydu.

Maria mikrofonu tekrar bana uzatmıştı ama ne sorduğunu hiç duymadığımı fark ettim. "Şey," dedim. "Affedersin, ben..."

Ne utanç vericiydi. Neyse ki canlı yayında değildik. Video düzenlenirken sorusunu dinlemediğim kısmı kestirebilirdi.

"Görünüşe göre yarış başlamak üzere," dedi Maria. "Seni daha fazla meşgul etmeyelim. Ama yaptığın şey için çok teşekkürler."

"Tabii..."

Santoro bana doğru geliyordu. Derdi neydi? 5K'nın başlamasına dakikalar kala beni yine sorguya çekmek istemiyordu, öyle değil mi? Bu bir *bağış etkinliğiydi.* Bu adamın hiç mi *saygısı* yoktu?

"Caleb!" Boynumu uzatarak erkek arkadaşımı aradım. Onu birkaç metre ötede buldum. "Caleb, konuşabilir miyiz?"

Belki buradaki işimiz bitene kadar dedektifle ilgilenebilirdi. Benim yapacak çok işim vardı. Yarış on beş dakikadan kısa süre içinde başlayacaktı, nitekim aynı soruları cevaplayıp duracak vaktim yoktu. Evimi bile aramışlardı. Tanrı aşkına, benden daha ne istiyorlardı?

Santoro'ya bakmak için döndüğümde burnumun dibinde olduğunu gördüm. Aramızda on santim ya vardı ya yoktu. Gözleri sonsuz birer karanlık havuzu gibiydi. İçgüdüsel olarak bir adım geri çekildim.

"Dedektif, şu an hiç sırası de–"

"Natalie Farrell." Sesi duygusuzdu. "Dawn Schiff'i öldürmekten tutuklusunuz."

Ne?

Nefes alamadığımı hissettim. O lanet kameralar hâlâ beni çekiyordu. Kalabalığın yarısının cep telefonunu çıkarmış, beni videoya aldığından bahsetmiyordum bile. Şerefsiz Santoro bunu bilerek yapmıştı. Beni tutuklamak için kalabalığın en yoğun olduğu ânı seçmişti. Ben yanlış bir şey yapmamış olmama rağmen beni rezil etmek istiyordu.

O seramik kaplumbağayı kirli sepetime koyan belki de oydu.

"Şaka yapıyor olmalısınız," dedim kekeleyerek. "Bunu nasıl... Ben hiçbir şey yapmadım! Neye dayanarak beni tutuklamak istiyorsunuz?"

Ama Santoro açıklama yapacak gibi durmuyordu. Dahası şaka da yapmıyordu. Kelepçesini çıkardı ve ben daha ne olduğunu anlamadan bileklerime taktı. Soğuk metal tenime değdiği anda bacaklarımın pelteye dönüştüğünü hissettim. Bana haklarımı okuduğunun şöyle böyle farkındaydım.

Caleb yanıma koştu. Göz göze geldiğimizde bakışları dehşet doluydu. "Natalie!" diye bağırdığını duydum.

"Caleb," dedim nefes nefese. Kalabalığın uğultusu gittikçe yükseliyordu, üzerime onlarca kamera çevrilmişti. "Sana gösterdiğim adres. Benim için oraya gitmelisin. Lütfen!"

"Natalie..."

"Lütfen!" diyebildim.

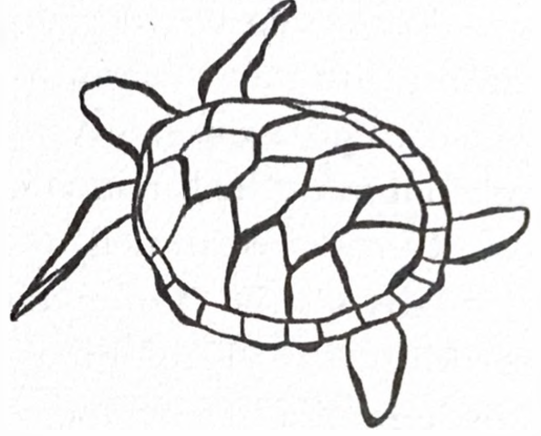
Santoro kolumdan tutup çekti. Beni karakola, oradan da hapse götürmek üzere bir polis aracına sürüklüyordu. Artık buna engel olamazdım. Nedenini bilmiyordum ama biri bana komplo kurmuştu ve bunu kusursuz biçimde yapmıştı.

Bütün hayatım resmen sona ermişti.

İKİNCİ BÖLÜM

KIRK BEŞ

DAWN

Dünyanın en korkutucu hayvanlarından biri yumuşak kabuklu kaplumbağalardır.

O kadar korkutucu görünmezler. Hatta geleneksel kaplumbağa kabukları bile yoktur. Esasen kafası ve bacakları olan pankeklere benzerler. Ama bu zararsız görüntülerine aldanmayın – ölümcül olabilirler. Kumda saklanıp kıllarını bile kıpırdatmadan sabırla avlarını beklerler. Jilet gibi keskin çeneleriyle saldırırlar.

Avınızı işte böyle yakalarsınız. Sabrederek.

Yumuşak kabuklu kaplumbağalar hepimize örnek olabilirler.

Sabahtan beri ara vermeksizin haberleri izliyordum.

Dedektifin kalabalığın arasından çıkıp Natalie'ye tutuklu olduğunu söylediği ânı ne kadar izlesem de doyamıyordum. Bileklerine kelepçeyi taktığında yüzünde beliren dehşeti. Kameramanlar oraya 5K koşusunu çekmeye gitmiş, umduklarından fazlasını bulmuşlardı. Güney kıyısındaki en büyük haberi yakalamışlardı.

Keşke cep telefonum yanımda olsaydı. YouTube'da Natalie'nin tutuklanma ânının videoları olduğundan emindim ve o videoları gözlerim kanayana kadar defalarca izleyebilirdim. Ama telefonumu evde bırakmam gerekmişti. Başka seçeneğim yoktu.

Gerçek görünmeliydi.

Çift kişilik yatakta daha dik oturup pelüş kaplumbağama sarıldım. İsmi Kaplumbuş'tu. Ne diyebilirim ki? Ona bu ismi koyduğumda dört yaşındaydım. Evden yanımda getirdiğim birkaç parça eşyadan biriydi. Böyle yaparak risk almıştım çünkü biri yokluğunu fark edebilirdi ama açıkçası bu riske girmeye değerdi. Anaokulundan beri her gece bu kaplumbağaya sarılarak uyuyordum. Arkamda bırakamazdım.

Küçük Mia'yı bırakmak zorunda olmam yeterince kötüydü. Onun iyi olduğunu umdum.

Yatak inanılmaz rahatsızdı. Evde akıllı sünger yatağım, 270 iplik çarşaf setim ve kuş tüyü yorganım vardı. Bir motel odasında bu konforu bulamayacağımı biliyordum ama canımı asıl sıkan düşük kaliteli çarşaflar... ya da yatağın üstündeki, onu hem taş kadar sert hem de yamru yumru yapan plastik kaplama değildi.

Hayır, geceleri gözüme uyku girmemesine neden olan şey çarşafla yastık kılıfının *birbirinden tamamen farklı renklerde* olmasıydı. Evet, yanlış duymadınız. Çarşaf beyazken yastık kılıfı kırık beyazdı, hatta basbayağı *taba rengiydi.* Daha da korkuncu battaniye maviydi! Onu görmek bile tüylerimi diken diken ediyordu.

Ama bir daha asla eve dönemeyecektim.

Evimi çok özlüyordum. Beyaz çarşafı, beyaz yastık kılıfı ve beyaz yorganı olan yatağımı çok özlüyordum. Ama yine de buna değerdi. *Kaybettiğim her şeye* değerdi.

Hem bu yatak bu gece Natalie'nin yatacağı yerden hiç şüphesiz daha iyiydi. Nitekim nezarethaneler rahatlıklarıyla

bilinmezdi. Cumartesi günü yakalanması mükemmel olmuştu. Bütün hafta sonunu nezarethanede geçirecekti.

Yatağın yanına koyduğum bloknotu aldım. Artık e-posta gönderemeyeceğimden Mia'ya elle mektup yazmıştım. Hâlâ söylemek istediğim şeyler vardı ve bunları kâğıda dökmek istemiştim. Mecburiyetten ötürü bu, ona yazdığım son mektup olacaktı.

Kumandayı alıp kanalları dolaşarak başka bir haber kanalı aradım. Natalie'nin tutuklanışını bir kere daha görmek istiyordum. Yeniden bilgisayarım olduğunda o kareyi duvar kâğıdım yapacaktım.

Karnım guruldadı. Dışarıda otomat olmasına rağmen benim tek yediğim odadaki mini buzdolabına istiflediğim yiyeceklerdi. Kapım doğruca dışarıya açılıyordu ve otomatlara ulaşmak için başkalarının yanından geçmek zorunda kalmıyordum. Kahvaltıda bir paket Doritos yemiştim. Öğle yemeğinde de peynirli kraker yemek için sabırsızlandığım söylenemezdi.

Motelden çok uzaklaşmamaya çalışıyordum. Saçlarımı gizlemek için kullandığım kahverengi bir peruğum vardı. Bazı insanlar bulunmak istemediklerinde saçlarını keserlerdi ama benim saçlarım zaten kısacıktı. Bu yüzden peruk takmaktan başka çarem yoktu. Beş dakikadan fazla takarsam deli gibi kaşındıran *ucuz* bir peruk. Daha gerçekçi görünsün diye üzerine şapka takıyordum.

Yine de yüzüm bütün haberlerdeydi. Hele ki sabah Natalie tutuklandıktan sonra beni göstermeyen kanal kalmamıştı. Kılık değiştirerek bile olsa dışarı çıkmak çok tehlikeliydi. Bu riski almaya kesinlikle değmezdi.

Beni bulmalarına izin veremezdim. Natalie'yi tutuklatmak fazlasıyla zor olmuştu zaten. Bu kadar yaklaşmışken her şeyi berbat edemezdim.

Bedel ödemesi gerekiyordu. Ben ödetmezsem kimse ödetmeyecekti.

Haberlerde beni anlattıkları bir bölüme geçtiler. Dawn Schiff'in hayatını. Çok bir şey bildikleri yoktu ama temel bilgileri edinmişlerdi. Nerede büyüdüğümü, liseyi ve üniversiteyi nerede okuduğumu, evli ya da çocuklu olmadığımı. Hiç kuşkusuz annemden temin ettikleri, birbirinden çirkin birkaç eski fotoğrafımı ekrana veriyorlardı.

Haberlerde hep gösterdikleri asıl fotoğraf, iş yeri kartımın üzerindeki fotoğraftı. Fotojenik biri değildim ama o fotoğraf bilhassa berbattı. Yeni duş aldığımdan saçlarım kafa derime yapışıktı ve sanki hayalet görmüşüm gibi kameraya iri iri açılmış gözlerle bakıyordum. Kötü bir sabıka fotoğrafına benziyordu.

Acaba Natalie sabıka fotoğrafında nasıl görünecekti? Çok güzel olmasına rağmen o bile sabıka fotoğrafında iyi çıkamazdı. Aslında Natalie hep güzeldi. Güzel olmasaydı belki bu kadar kötü biri olmazdı.

Televizyonda şimdi annemi gösteriyorlardı. Annemin kameraların önüne çıkıp ailesinden olduğumu kabul ettiğine inanamıyordum. Yaşlı gözlerle benim için adalet istediğini söylüyordu.

Annemin ekrandaki yüzüne bakarak bir şey hissetmeyi bekledim. Vicdan azabı ya da pişmanlık.

Ama hiçbir şey hissetmedim.

Annem hayatım boyunca bir kez olsun arkamda durmamıştı. Ben küçükken tek istediği onu utandırmayı kesmemdi. Büyüdüğümdeyse tek umursadığı her ay gönderdiğim çekler olmuştu. Bir daha geri dönmezsem ara sıra biraz üzülürdü ama hesabımda bıraktığım parayı almaktan mutlu olurdu. Ben onu ne kadar önemsemiyorsam o da beni o kadar önemsemiyordu. Hem yapmak üzere olduğum şeyi bilseydi beni kendisi adalete teslim ederdi.

Yatakta doğrulurken sol bileğim zonkladı. Pazartesi günü, oturma odamdaki onca kanı yaratmak için kestiğimden beri sarılıydı. Çok dikkatli olmam gerekmişti. Fazla derin kesseydim sonum olurdu.

Odamın dışından gürültü gelince daha dik oturdum. Odam ikinci kattaydı ama duvarlar kâğıt kadar ince, pencereler streç filmden hâlliceydi. Isıtıcı da yoktu ve dün geceyi o incecik (mavi!) polyester battaniyenin altında yaprak gibi titreyerek geçirmiştim. İntikamın kolay olduğunu kimse söylememişti.

Televizyonu kapayıp pencerenin önüne gittim. Ana büronun önündeki park alanına yeşil bir Ford giriyordu. Gözlüğümü burnumun köprüsünden yukarı itip camdan dışarı dikkatle baktım.

Ford'un şoför tarafının kapısı açıldı. İçeriden inen adamı hemen tanıdım.

Caleb McCullough.

Perdeyle yüzümün yarısını kapayarak onu izledim. Doğruca lobiye girip içeride gözden kayboldu. Pencerenin önünde öylece durup ne olduğunu merak ettim. Caleb'ın burada ne işi vardı?

Midem çalkalandı. Her adımımı çok dikkatli atmıştım.

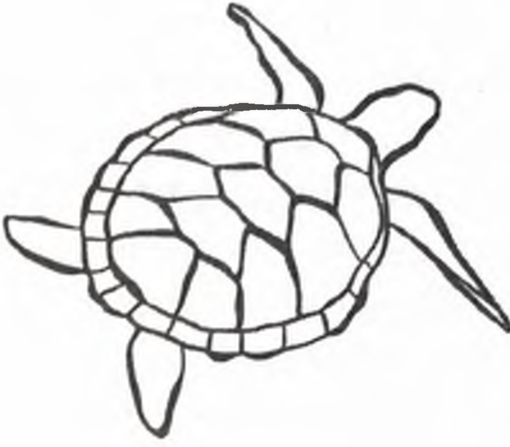
On dakika sonra Caleb lobiden çıktı. Sola döndü ve odamın bulunduğu tarafa gelmeye başladı. İkinci kata çıkan merdivenin önünde duraksadı. Sonra basamakları tırmanmaya koyuldu.

Pencerenin önünden çekildim. Ne oluyordu? Caleb'ın burada ne işi vardı?

Derken görüş alanımdan kayboldu. İkinci kata çıkmış olmalıydı. Koridordaki ayak seslerini duyabiliyordum, gittikçe yükseliyordu. Sonra...

Odamın kapısı üç kez tıklatıldı.

Gelmişti.

KIRK ALTI

Kapıyı hemen açmadım. Kapıdan uzaklaşıp ellerimi kot pantolonuma sildim. Endişeyle odaya bakındım.

Caleb kapıya tekrar vurdu.

"Dawn!" Sesi yanımdaymışçasına içeriye doldu. "Hadi ama, Dawn, aç kapıyı!"

Kapıya gittim. Sürgüyü çekip kilidi açtım. Caleb karşımdaydı, 5K koşusunda koşmamış olsa bile kahverengi saçları rüzgârdan birbirine karışmıştı ve elinde daha önce fark etmediğim beyaz bir kâğıt torba vardı. Torbayı bana uzattı. "Bunu senin için aldım," dedi.

Ben kenara çekilince içeri girdi. Arkasından kapıyı kapayıp kilitleyip sürgüyü tekrar yuvasına ittim.

"Natalie'nin tutuklanışını gördün mü?" diye sordum.

Sırıttı. "Evet, hemen *yanındaydım.* Keşke yüzünü görebilseydin, Dawn. Muazzamdı."

"Sabahtan beri haberleri izliyorum." Şimdi karanlık olan televizyona göz attım. "Döngüye alabilmeyi çok isterdim."

Caleb elini pantolonunun cebine sokup cep telefonunu çıkardı. "İnternet o görüntülerle kaynıyor. Önce karnımızı doyuralım, sonra kendini kaybedersin."

Şimdi izlemek istiyordum ama karşı çıkamayacak kadar açtım. Kâğıt torbayı yırtarak açıp içinden beyaz ekmek arası mayonezli hindi sandviçini aldım. Caleb tek renkli yiyecekler yediğimi biliyordu. Torbayı bile beyaz seçmişti. Beni çok iyi tanıyordu.

Yiyeceğin rengi insanların düşündüğünden daha önemliydi. Yeşil su kaplumbağaları, renklerini yedikleri şeylerden alırdı. Esasen otçuldular ve çoğunlukla su bitkileri ve yosun tüketirlerdi. Bu yiyecekler kıkırdaklarına ve yağlarına yeşil renk verirdi.

"Tek sandviç mi?" diye sordum. "Sen yemeyecek misin?"

"Gelirken hamburger yedim." Omzunu silkti. O renkler gibi şeyleri önemsemiyordu. Benim gibi değildi. Normaldi. Eh, kız arkadaşının üzerine cinayet suçu yıkmaya çalışan bir adam ne kadar normal olabilirse. "Sen ye. Açlıktan ölüyor olmalısın."

Hemen sandviçime yumuldum, öyle ki aceleden neredeyse ikiye bölecektim. Bir haftadır doğru düzgün bir şey yememiştim. Yanımda yiyecek getirip buzdolabına istiflemiştim ama dediğim gibi, dışarı sık çıkmaya korkuyordum. Caleb bu hafta bana yemek getirmek için buraya gelmeyi yalnızca bir kere göze alabilmişti. Bu yüzden çoğunlukla otomat yiyecekleri yemiştim. Beslenme durumum fenalardaydı.

Caleb yatağın ayak ucunda duraksayıp kaşlarını çatarak etrafa göz gezdirdi. "Burası değişmiş."

"Yeniden düzenledim."

Nedenini sormadı ama sorsaydı bu motel odasındaki eşyaların tamamen yanlış yerleştirildiğini ona seve seve açıklardım. Komodini, mini buzdolabını ve lambayı yükseklik sırasına göre ayarlamıştım. Ayrıca motelin temizlik personeli görevini yerine getirmekte epey gönülsüz olduğundan dip köşe temizlik de

yapmıştım. Caleb banyoya girerse bana getirdiği tuvalet malzemelerini yeniden nasıl düzenlediğimi görmek hoşuna gidebilirdi.

Ama gitmeyebilirdi de.

"Ana lobiye neden gittin?" diye sordum ağzım sandviçle doluyken.

Gözlerini bana dikti. "Natalie'yi *aradın* mı?"

Yanaklarıma ateş bastı. Bunu bildiğini bilmiyordum. Yapmamam gerekirdi ama sesindeki korkuyu duymak istemiştim. Onu rahat bırakmam için bağırdığında nasıl da keyiflenmiştim. "Aramadan önce numaramı gizledim."

"Dawn." Bezginlikle iç çekti. "O yöntem güvenli değil. Natalie aramanın izini sürerek burayı bulmuş. Bana da sabah söyledi. Tutuklanmasaydı öğleden sonra buraya gelecekti. İşte o zaman hapı yutardık."

"Ah..."

Onu aramam düşüncesizlik olabilirdi. Ama Caleb da suçsuz sayılmazdı. Hafta boyunca Natalie'ye masasına koyduğu kaplumbağa heykelciğiyle nasıl eziyet ettiğini anlatmıştı. Eğer bunu yaparken yakalansaydı o zaman da her şey mahvolurdu.

"Burası artık güvenli değil." Ensesini ovuşturdu. "Çıkış yaptırıp oda ücretini ödedim. Bugün kendimize başka bir yer bulacağız."

"Tamam."

Bu izbe motelden kurtulacağıma sevinsem de bir sonraki yerin bundan daha iyi olmayacağına emindim. Aslında New England'dan temelli gitmek istiyordum. Güneye. Ama Caleb şimdi yollara düşmenin çok tehlikeli olduğunu düşünüyordu. Hem aniden işten ayrılırsa şüpheli görünürdü. Biraz daha beklemesi gerekiyordu, sonra gidebilirdik.

Nereye olduğunu bilmiyordum. Hep güneyde yaşamak istemiştim. Oranın insanları daha anlayışlıydı.

Ben sandviçimi yemeye devam ederken Caleb yatakta yanıma oturdu. O olmasaydı bunları asla başaramazdım. Rolünü mü-

kemmel oynamıştı; Oscar'ı hak ediyordu. Ayrıca umduğumdan çok daha iyi sonuçlanmıştı. Natalie onu mazereti olmaya ikna etmeye çalışarak kendi topuğuna sıkmıştı.

Caleb'ın bunca zaman boyunca onun erkek arkadaşı gibi davranmayı nasıl başardığını bilmiyordum. Ama onunla hiç yatmamıştı. Yatmadığına yemin etmişti.

Sandviçim bitmeye yakın televizyonu tekrar açtım. Cohassett'te vahşice dövülmüş hâlde bulunan ceset hakkında konuşuyorlardı. Dawn Schiff'in cesedi hakkında. Daha doğrusu onlar öyle sanıyordu.

"Sen olmadığını eninde sonunda anlayacaklar," dedi Caleb.

"Biliyorum."

"Tanrım," diye mırıldandı. "Ne şans ama, değil mi?"

Aşağı yukarı benim yaşlarımda bir kadının cesedinin tesadüfen bulunmasından bahsediyordu. Kadının yüzü yediği dayaktan ötürü o kadar tanınmaz hâle gelmişti ki ben olduğumu sanmışlardı. Haberlerde çoğu dişinin kırık olduğu söylenmişti, bu yüzden dental kayıtları kullanamıyorlardı. Bu olay Natalie'nin tutuklanmasını kolaylaştırmıştı ama sonuç olarak işe yaramayacaktı. DNA testi eninde sonunda o cesedin başkasına ait olduğunu ortaya çıkaracaktı – bu rastgele ceset onu hapse göndermeyecekti.

Caleb'ın bakışları hâlâ ekrandaydı. "Hangi manyak böyle bir şey yapar?"

"Dünyada bir sürü manyak var," dedim. "Artık öğrenmiş olman lazım."

"Evet ama tanınmayacak hâle gelene kadar dövülmek..." Yüzünün rengi attı. "Üstelik onu arayan bile yok."

Sandviçimin son lokmasını da yuttuktan sonra Caleb'ın elindeki cep telefonunu başımla işaret edip, "Bana videoyu göster," dedim.

Biri hâlihazırda açıktı, bu da bana onun da benim gibi saplantılı biçimde görüntüleri izlediğini düşündürdü. O da

Natalie'den benim kadar nefret ediyordu. Bu ânı benim kadar çok beklemişti. İkimiz de şimdi bunun tadını çıkarıyorduk.

Bu videoda, dedektif ona haklarını okurken Natalie'nin yüzü yakından görünüyordu. Dudakları çirkin bir biçimde bükülmüştü. Yanakları kıpkırmızıydı, derken bağırmaya başladı.

"Seni çağırıyor," dedim.

"Evet," dedi Caleb usulca. "Beni çağırıyor."

Dedektif Natalie'yi kelepçeli kolundan çekiştirince Natalie tökezledi. Dedektif onu polis aracına götürüp arka koltuğa bindirdi. Natalie şimdi ağlıyordu. Gözlerinden iri, çirkin gözyaşları dökülüyordu. Dahası burnundan sümük baloncukları çıkıyordu ama silemiyordu.

"Vay be." Caleb'a baktım. "Bunu biz yaptık."

"Biz yaptık."

Bir müddet kıpırdamadan oturup birbirimize baktık. Önce Caleb eğilip dudaklarını benimkilere bastırdı. Ben de tişörtünden tutup onu kendime çektim. Beni beyaz çarşaflı ve *taba rengi* yastık kılıflı, naylona sarılı yatağa yatırıp bileğimdeki sargıya dokunmamaya dikkat ederek üzerime çıktı.

"Başardık," dedim nefes nefese, dudakları boynuma kaydığında. "Başardık."

"Başardık," dedi kulağıma. "Seni çok seviyorum, Dawn."

"Ben de seni seviyorum."

Caleb beni öperek gömleğimin düğmelerini açarken çarşafın tonunun yastık kılıfınınkinden tamamen farklı olduğunu umursamayı bıraktım. Caleb televizyonu kapamak için kumandaya uzandı ama bileğinden tutarak onu durdurdum. "İzlemek istiyorum," dedim. "Arka planda kalsın, olur mu?"

Caleb bana şaşkın bir bakış attı ama yıllar içinde ondan birçok tuhaf istekte bulunmuştum. Üstelik bu en tuhafı da değildi, yanından bile geçmezdi. Adam benimle onlarca pelüş kaplumbağanın olduğu yatakta yatmayı kabul etmişti. "Tamam, kalsın."

Caleb'ın bana yaptığı şeyler kendimi harika hissetmemi sağlıyordu ve bunu delicesine istiyordum ama bir gözümü de televizyondan alamıyordum. Natalie yine ekrandaydı, gülümsüyordu. Bunu tutuklanmasından önce çekmiş olmalılardı.

"Yarış Amelia'nın anısına," diyordu muhabire.

Her şeye rağmen sözleri içimi kor gibi yakan bir öfkeyle doldurdu. Bunu nasıl söylerdi? Yalancı kaltak. Bütün dünyaya Amelia'nın onun en yakın arkadaşı olduğunu ve bu koşuyu onun anısına düzenlediğini nasıl söylerdi?

Yatağın yanındaki masaya baktım. Kendi en yakın arkadaşıma düzgün, eğik el yazımla yazdığım mektup oradaydı ki Mia el yazımı görür görmez onu benim yazdığımı anlardı. Gözlerimi yumdum ve tükenmez kalemle kâğıda yazdığım kelimeleri hatırladım:

Sevgili Mia,

Bugün benimle gurur duyardın.

Natalie Farrell tutuklandı. O aptal 5K koşusundaydı ve onlarca kameranın önünde bileklerini kelepçe takıp onu götürdüler. Yüzündeki ifadeyi görmeliydin.

Yıllardır bugünün hayalini kuruyordum. Caleb'la birlikte kuruyorduk. Ara sıra yumuşadığı, bütün bunları yapmaya değip değmediğini sorguladığı zamanlar oldu ama vazgeçmesine izin vermedim. Veremezdim. Sonunda birlikte başardık.

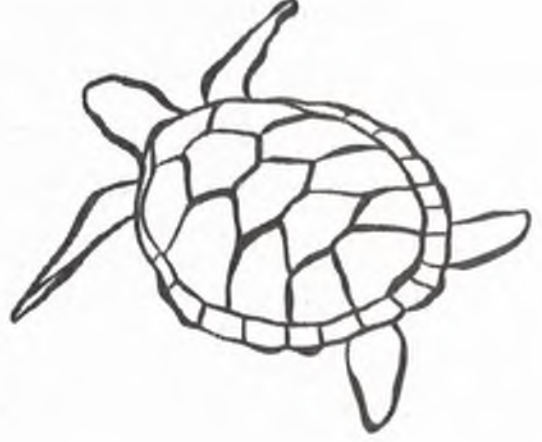
Natalie ömrünün sonuna kadar hapis yatacak. Teknik olarak işlemediği bir suçtan yatacak olsa da bunu hak ediyor. İşlediği cinayetten hüküm giymediği için bence gayet yerinde bir karar.

Sana intikamını alacağımı söylemiştim. Natalie'nin seni öldürmesinin yanına kâr kalmayacağını söylemiştim. Öldüğün gün bir söz vermiştim ve bugün o sözü yerine getirdim.

Seni seviyorum. Seni asla unutmayacağım.

Sevgiler,
Dawn Schiff

KIRK YEDİ

Asıl adı Amelia'ydı ama arkadaşları ona Mia derdi. Natalie bunu bilmiyordu çünkü o hiçbir zaman Mia'nın arkadaşı olmamıştı. Natalie'nin dünya görüşü bütünüyle ben-merkezciydi. Bir şey onun kendi küçük fanusunda olmuyorsa bundan haberi olmazdı.

Bir dönem aynı lisede okuduğumuzu fark etmeden dokuz ay boyunca benimkinin yanındaki bölmede çalışmayı da bu şekilde başarmıştı. Doğrusu eninde sonunda fark edip ipliğimi pazara çıkaracağını sanmıştım ama hiç fark etmemişti. Dürüst olmak gerekirse lisedeki hâlim şimdikinden çok farklıydı. O zamanlar bu kadar zayıf değildim ve saçlarım da daha uzundu. Ayrıca onun bir sınıf üstündeydim çünkü altıncı sınıfta Mia geçirdiği ağır zatürre yüzünden aylarca hastanede yattığından yılın çoğunda okula gelememişti. Natalie de lise üçte başka bir okuldan nakil olmuştu, böylece aynı okulda sadece bir yıl, iki farklı sınıfta okumuştuk.

Natalie yeni kız olmasına rağmen lisemizin kraliçesiydi. Buna şaşıran var mı? Mia'ysa... değildi. Annesi onu on hafta erken doğurmuştu ve hayatı boyunca serebral palsiyle yaşamıştı. Beyninde sorun yoktu ama diş teli takıyor, koltuk değnekleriyle

yürüyebiliyordu. Geveleyerek konuşuyordu, bilhassa da heyecanlandığında ve bundan müthiş utanç duyuyordu.

Mia'yla birinci sınıfta tanışmıştım. Bir sınıf gezisi için kendimize eş seçmemiz gerekiyordu ve çocukların her zamanki gibi eşleşmelerini izlemiştim; beni kendim gibi kimsenin sevmediği bir ezik seçmeye ya da daha da kötüsü, öğretmenle eşleşmeye bırakmışlardı. Bu yüzden diş telli ve koltuk değnekli yeni kız doğruca yanıma geldiğinde çok şaşırmıştım. *Dawn, benimle eş olur musun?*

O kadar şok olmuştum ki başta ne diyeceğimi bilememiştim. Daha yedi yaşında olmama rağmen her şeyin dışında bırakılmaya alışkındım. Kimse bütün sınıfı davet etmediği sürece beni doğum günü partisine çağırmazdı, hatta o zaman bile beni dışlamanın bir yolunu bulurlardı. İlkin Mia'nın benimle dalga geçiyor olabileceğini düşünmüştüm. Ama sonra bakışlarındaki samimiyeti görmüştüm ve o zamana dek olmayan bir şey olmuştu:

Başka bir kız benimle arkadaş olmak istemişti.

Tabii ki *evet* demiştim.

Mia gelmiş geçmiş en iyi arkadaştı, hayatımı yaşanmaya değer kılmıştı. Ondan önce yapayalnızdım. İnsanlar benimle hep dalga geçerlerdi ve Mia da aynı şeyleri yaşamıştı. Bu durum ikimiz için de hayatın ayrılmaz bir parçasıydı. Annem bu kadar tuhaf olduğum için bunu hak ettiğimi söylerdi. Mia daha destekleyici ebeveynleri olduğu için şanslıydı ve ona kol kanat geren bir abisi vardı. Büyüdüğümüzde daha güzel bir hayat yaşamayı umuyorduk ama çocukların acımasız olabileceklerini kabullenmiştik. Hem ikimiz birlikteyken o kadar da kötü değildi.

Çünkü birbirimizi koruyorduk.

Mesela üçüncü sınıfta Jared Kelahan, Mia'yla dalga geçmeyi kesmeyince onu oyun parkındaki demirlerden itmiştim; işte o zaman çenesini kapamıştı. Duncan Albright bana Kaplumbağa

Kız demeyi bırakmayınca Mia pantolonunun önüne su döküp onun altına işediğine dair son derece popüler bir dedikodu başlatmıştı. Diyeceğim o ki her zaman birbirimizin arkasını kollardık.

Ama üniversiteye gittiğimde işler kötüleşmeye başladı.

En yakın arkadaşımın yanında olamıyordum. Artık onu kollayamıyordum. Sadece telefonda konuşabiliyorduk ve ona her şeyin yoluna gireceğine dair güvence veriyordum. Ama bu yeterli değildi.

Mia engelliydi ancak bundan hiçbir zaman utanmamıştı. Bu yüzden onun böyle değişmesini izlemek acı vericiydi. Çocuklar onun koltuk değnekleriyle yürümesine gülüyorlardı. Ona çelme takıp düşürmeye çalışıyorlardı. Bir keresinde koridorda o kadar kötü düşmüştü ki ön dişi kırılmıştı. Sonra da o kırık dişiyle dalga geçmişlerdi.

Ama en kötüsü konuşma şekliyle dalga geçmeleriydi.

Ben Mia'nın sesine bayılıyordum. Tekrar duyabilmek için her şeyimi verirdim. Saatlerce telefonda konuşurduk ve alışmak biraz zaman aldıysa bile onu anlamakta hiç zorlanmamıştım. Ama özellikle de heyecanlı ya da gergin olduğunda dili dolanır, kelimeleri karıştırırdı.

Natalie, Mia'yla dalga geçecek bilhassa berbat bir yol bulmuştu. Aynı matematik dersini alıyorlardı ve Mia ne zaman bir soruya yanıt verse Natalie'yle en yakın arkadaşı Tara Wilkes onun konuşmasını taklit ederlerdi. Öğretmenin duyamayacağı kadar alçak sesle konuşurlardı ama çevrelerindeki herkes onları duyardı.

Bu, diğer çocukları da gaza getirmişti. Bütün derslerinde aynı şey olmaya başlamıştı. Dahası Mia şikâyet ettiğinde öğretmenleri hiçbir şey yapmamıştı. *Natalie'yle Tara hayatta böyle bir şey yapmazlar*, demişlerdi.

Aylarca bu işkenceye maruz kaldıktan sonra Mia derslerde parmak kaldırmayı bırakmıştı.

Ben uzakta olduğumdan çoğunlukla telefonla görüşüyorduk ama Mia'nın karakterindeki değişimi fark etmemek imkânsızdı. O hep güçlü biri olmuştu – benden daha güçlüydü. Bana başkasının önünde ağlamamamı tembihleyen oydu. Ama Natalie ve diğer kızlar onun şevkini kırmışlardı. Sesindeki hüznü duyabiliyordum.

Dayan, demiştim ona. *Lise bitti sayılır.*

Biliyorum, demişti. *İnan bana çabalıyorum. Natalie'nin kazanmasına izin vermeyeceğim.*

Ne yapacağımı bilmiyordum. Mia kızacak olsa bile anne babasını arayıp onları durumdan haberdar etmeyi düşünmüştüm. Hatta benden daha fazlasını yapabileceğini umarak Mia'nın abisine e-posta bile yazmıştım. Ama sonuç olarak Mia'nın bunun üstesinden gelebileceğine inanıyordum. Ne de olsa lise son sınıf bitmek üzereydi. Yakında her şeyi arkasında bırakıp üniversiteye başlayacaktı.

Sonra Sevgililer Günü'ndeki o olay oldu.

Mia kendini bildi bileli George diye bir çocuktan hoşlanırdı. Kreşten beri aynı okula giderdik ve Mia bunu söylerken gülse dahi günün birinde onunla evlenme hayalleri kurardı. George iyi çocuktu. Bilhassa yakışıklı, popüler ya da atletik değildi ama bizim gibi dışlanmış da değildi. Mia'yla hiç alay etmemişti. Koridorda ona rastladığında selam verirdi. İyi çocuktu.

14 Şubat'a birkaç gün kala Mia ondan bir dizi mektup almaya başlamıştı. Telefonda onları bana okurdu. Tam da George'dan bekleyeceğim kadar güzel mektuplardı ve Mia adına çok seviniyordum. Sonunda en yakın arkadaşımın hayatı düzene giriyor gibiydi. Ben de bir erkek arkadaşım olmasını delicesine istesem de –ki o zamanlar imkânsız görünüyordu– onu hiç kıskanmamıştım. Sadece Mia'nın mutlu olmasını istiyordum.

Sevgililer Günü gelip çattığında Mia, George'u elinde bir adet kırmızı gülle görünce yanına gitmişti. Gülün kendisi için olduğunu sanıyordu ama aslında George'un hoşlandığı başka

bir kız içindi. George, Mia'yla hiçbir zaman ilgilenmemişti. Mektupların hepsini Natalie'yle Tara yazıp Mia'yı kandırmışlardı – George'un bundan haberi bile yoktu. Hepsi Natalie'nin başının altından çıkmıştı. George nazikçe açıklama yapmaya çalıştıysa da Mia'dan hoşlanmadığını ve hiçbir zaman da hoşlanmayacağını açıkça belirtmişti.

Bundan iki gün sonra Mia intihar etti.

Bir avuç ilaç yuttu, sonra da banyoda bileklerini kesti. Anne babası onu bulduğunda çoktan ölmüştü. O gece beni arayıp haber vermişlerdi. Mia'yı onlar kadar seviyordum. Bir daha asla onun gibi bir arkadaşım olmayacaktı.

Mia ölmüştü. Ve hepsi Natalie'nin suçuydu.

İntikam istiyordum. Mia'nin ebeveynlerini bir şey yapmaya ikna etmeye çalışmıştım – Natalie'yi şikâyet etmeye. Ama Natalie'nin yanlış bir şey yaptığına dair hiçbir kanıt yoktu. Onun sözüne karşılık ölü bir kızın sözleriydi ve herkes Natalie'yi severdi. Mia'nın ebeveynleri her şeyi unutmak istiyorlardı. *Bırak huzur içinde uyusun, Dawn.*

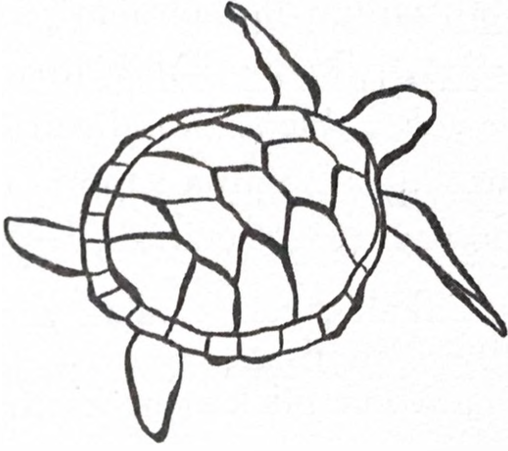
Ama bırakamamıştım. Çok öfkeliydim. Natalie Farrell'a olan nefretim içimi yakıyordu. Üniversiteye gidip en popüler çocuklarla çıkmasını, onlarca arkadaş edinmesini, Mia'nın *onun* yüzünden asla yapamayacağı şeyleri yapmasını izlemiştim.

Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Benden başka kimse önemsemiyordu. Mia'nın kendi anne babası bile olanları unutmaya razıydı.

Derken bir gün Natalie'den benim kadar nefret eden birini buldum. Onu tıpkı benim gibi Mia'nın ölümünden sorumlu tutan birini. Anne babası kadar kolay unutmaya razı olmayan birini.

Caleb.

Mia'nın abisi.

KIRK SEKİZ

NATALIE

Tutuklandığım için artık bana avukat atanabilirdi. Kendi avukatımı tutmak daha akıllıca olurdu fakat şu sıralar epey dardaydım ve elimde kalanı da kefaletimi ödemek için kullanmak istiyordum. Bu yüzden ücretsiz avukatı kabul etmiştim.

Şu anda avukatımla görüşüyor olmam gerekiyordu. Beni tavandan sarkan aşırı parlak ampulle aydınlatılmış sorgu odalarından birine almışlardı ve son kırk beş dakikadır konfordan uzak bir plastik sandalyede oturmuş, asla gelmeyeceğine gittikçe daha çok emin olduğum Archibald Ferguson adlı avukatı bekliyordum. Keşke kendi avukatımı tutacak param olsaydı. Ama anayasada ya da onun gibi bir şeyde avukat tutma hakkım olduğu yazdığından emindim. Bana bir avukat atadıklarını söyleyip köşeye çekilemezlerdi.

Sonunda sorgu odasının kapısı açıldı ama karşımda bir yeni yetme bulunca içimi sıkıntı bastı. Muhtemelen karakolda staj yapan bir lise öğrencisiydi, babasının büyük beden takım elbiselerinden birini giymişti. Neyse, en azından yardımı dokunabilirdi.

"Bir bardak su alabilir miyim?" diye sordum. "Boğazım kurudu. Bir de avukatımın gelmesine daha ne kadar kaldığını sorabilir misin?"

Oğlan boğazını temizledi. "Avukatınız benim."

Kurumuş boğazımı unutup oğlana bakakaldım. Şaka yapıyor olmalılardı. Bu daha *çocuktu*. Sakalı çıkacak yaşta bile görünmüyordu. Nasıl avukat olabilirdi? Nasıl *benim* avukatım olabilirdi?

"Ne?" dedim kekeleyerek.

"Avukatınız benim," diye tekrarladı ama ikinci seferde de hiç inandırıcı gelmedi. "Adım Archie Ferguson."

Beyaz, pürüzsüz elini uzattı ama sıkmadım. "Kaç *yaşındasınız?*"

Yüzünü buruşturdu. "Yirmi beş."

Sanırım bu, benim sandığımdan daha iyiydi zira ben onu on altı sanmıştım. Ama çok da iyi sayılmazdı. Bu çocuk, cinayet davasında birini savunabilecek bir tipe benzemiyordu. Daha ziyade McDonald's'ın arabaya servis bölümünde çalışacak birine benziyordu.

"Avukat mısınız?" diye sordum.

Gururla başını aşağı yukarı salladı. "Hazirandan beri görevimi icra ediyorum."

Harika. Beş aydır avukattı. Yüzümü ellerime gömüp hüngür hüngür ağlamak istedim. Ama her nasılsa kendimi tutmayı başardım.

Ferguson karşımdaki sandalyeye oturdu. Takım elbisesi cılız vücuduna en az iki beden büyük gelmişti; babasının ya da abisinin olmalıydı. Büyüdükçe içini doldururdu. O zamana kadar ben yirmi beş yıllık mahkûm olurdum.

"Pekâlâ, davanızı konuşalım, Bayan Farrelly," diye başladı.

"*Farrell.*" Gülünç derecede küçük masanın karşı ucundan ona ters ters baktım. "Soyadım Farrell."

Ferguson kaşlarını çattı. Önündeki kâğıt yığınına bakıp onları karıştırdı. "Farrell mı? Emin misiniz? Ben–"

"*Kendi soyadımı biliyorum.*"

"Elbette. Elbette, haklısınız." Ferguson'ın sesi çatallandı çünkü besbelli hâlâ ergenlik dönemindeydi. "Özür dilerim, Bayan *Farrell.*"

Hiçbir şey demedim.

"Pekâlâ..."

Tek kaşımı kaldırdım. "Evet?"

Boğazını temizlemeye çalışırken kısa bir öksürük krizine tutuldu. Ardından yerinden kalkıp su içmesi gerektiğini söyledi. Terden lekelediği kâğıtlarını da alarak odadan kaçarcasına çıktı ve yaklaşık on dakika sonra geri döndü.

"Kusura bakmayın," dedi karşımdaki sandalyeye otururken.

Ona dik dik bakmakla yetindim.

"Pekâlâ..." Tekrar öksürdü. Tanrı şahidim olsun, yine öksürük krizine girerse elimden bir kaza çıkacaktı. "Şey, ımm, davanızı konuşalım."

"Bakın," dedim, "alınmayın ama bu dava epey önemli, Bay Ferguson. Bu bir *cinayet* davası. Bana yardım edecek başka biri yok mu? Biraz daha deneyimli biri?"

Ferguson'ın yanakları kıpkırmızı oldu. "Neredeyse altı aydır bu işi yapıyorum. Birçok farklı davaya baktım. Endişelenmeyin. Emin ellerdesiniz."

"Endişeleniyorum ama." Başparmağımın tırnağını çiğnedim. "Cinayetle suçlandığımı biliyorsunuz, değil mi?"

Ağır ağır başıyla onayladı. "Evet, zorlu olacak. Ellerinde sağlam deliller var."

Sağlam *deliller* mi? Bu nasıl olabilirdi? Ben hiçbir şey yapmamışken ellerinde nasıl *deliller* olabilirdi? "Ne gibi?"

"Schiff denen kadının e-postasına girmişler, ona yaptığınız her şeyi yazmış." Doğru bağlanmamış görünen kravatını çekiştirdi. "İş yerinde ona ettiğiniz zorbalıkları birer birer listelemiş,

üstelik sizi zimmetinize para geçirirken yakalamış. Hatta ikiniz o gece buluşacakmışsınız."

"Bunların hepsi uydurma." Kalbim küt küt atıyordu. "Ben Dawn'a hep iyi davrandım. Ayrıca o gece buluşacak filan değildik. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bir de," dedi, "evindeki bir bıçakta parmak izleriniz varmış."

"Onu açıkladım. Evde hırsız varsa diye kendimi korumak için elime bıçak aldım. Hem zaten Dawn bıçaklanarak öldürülmedi ki."

Ferguson özür diler gibi gülümsedi. "Üstelik," diye ekledi, "polisler arabanızın bagajında kan ve saç bulmuş. Schiff'in evinde bulduklarıyla eşleşmiş."

Ağzım açık kaldı. *Bagajımda* Dawn'ın kanıyla saçını mı bulmuşlardı? Bunu açıklayacak kelimeleri düşünemiyordum bile.

"Hele ki," diye devam etti. Tanrım, *dahası* mı vardı? "Erkek arkadaşınızın ifadesi son derece olumsuz olmuş. Onu bertaraf etmemiz epey zor olacak."

"Gerçekten o kadar kötü mü?" diye sordum. "Yani evet, o gece birlikte değildik."

"Ve bu konuda yalan söylediniz."

Yüzümü buruşturdum. "Evet, yalan söyledim. Ama o dedektifi gördünüz mü? Çok korkutucu. Hem yemin altında ifade vermedim. Sadece o gece için mazeretim yoktu. Pazartesi gecesi mazereti olmayan bir sürü insan var."

Ferguson bana tuhaf tuhaf baktı. "Erkek arkadaşınızın söyledikleri bununla sınırlı değil."

"Bu hiç adil değil." Sağ elimi yumruk yaptım. "Santoro, Caleb'ı rahatsız edip duruyordu. Onu buldu ve muhtemelen hiç istemediği şeyler söylemeye zorladı."

"Hayır, öyle olmamış. Caleb McCullough karakola kendi isteğiyle gelmiş. İfade vermek istediğini söylemiş, onlar da ifadesini almışlar. Transkripti gördüm."

Onu doğru mu duyduğumu merak ederek gözlerimi kırpıştırdım. "Caleb ifade vermek mi *istemiş?*"

"Evet."

"Ama..." Kafam allak bullak olmuştu. Bu bana hiç doğru gelmiyordu. "Ne demiş?"

"Şey... iyi değil." Ferguson önündeki kâğıt yığınını karıştırmaya başladı ve bu o kadar uzun sürdü ki hepsini elinden çekip almak istedim. "O gece birlikte olduğunuza dair yalan söylemesi için ona baskı yaptığınızı söylemiş. Siz ona gitmesini söyledikten sonra saat dokuz buçuk civarı evinizden çıkmış. Dediğine göre ona bir yere gitmeniz gerektiğini söylemişsiniz."

"Ne?" diye cırladım. "Saçmalık! Yalan!"

"Eh, o öyle demiş. Ayrıca Dawn'la aranızın iyi olmadığını da söylemiş. Sürekli onunla uğraştığınızı. İkinizin birbirinizden nefret ettiğinizi."

Başım dönüyordu. Caleb hakkımda bunları mı söylemişti? Ama neden? Dawn'ı doğru düzgün tanımıyordu bile, dahası iş yerine nadiren geliyordu. Hem Dawn'a zorbalık ettiğimi düşüyorsa bile neden bunu polise söylemişti? İnsan kız arkadaşı hakkında bu kadar korkunç şeyler söyler miydi hiç?

"Sizin de gördüğünüz gibi," dedi Ferguson, "size karşı sağlam kanıtları var. Ama iyi haberler de var."

"Ne gibi?" dedim güçlükle. Zira böyle giderse müebbet yiyecektim.

"Eh," dedi, "ellerinde ceset yok."

Birden başımı kaldırıp ona baktım. "Nasıl yok? Dedektif Dawn'ın cesedini bulduklarını söylemişti." *Dövülerek öldürülmüş.*

"Aslında..." Yine önündeki kâğıtları karıştırdı. "Çok kötü dövüldüğü ve dişleri kırıldığından dental kayıtları kullanamadıkları için cesedin kimliğini belirlemekte zorlanıyorlardı. Ama DNA testi sonuçları onun Dawn Schiff olmadığını ortaya çıkardı."

Kafam iyice karıştı. Bizim muhitte Dawn'ın yaşlarında bir kadın daha mı öldürülmüştü? İnanması güç bir tesadüf gibi geliyordu ama büyük şehirlerde birçok insan öldürülürdü ve bunun bir kısmı genç kadınlardı. "Yani... Dawn ölü olmayabilir, öyle mi?"

Bana tuhaf tuhaf baktı. Evinin zeminindeki kanın miktarı, buna ek olarak benim arabamda bulunan kan ve hâlâ ortaya çıkmamış olması kesinlikle öldüğünü işaret ediyordu. Ve ben hâlâ baş şüpheliydim.

"Ceset bulunamazsa cinayetten suçlanabilir miyim?" diye sordum.

"Zor ama mümkün. Fakat bence kefaletle serbest bırakılma şansınız yüksek."

Kefaleti ödeyecek param olsaydı bu harika bir haber olurdu. "Peki, hüküm giyer miyim?" diye üsteledim.

Duraksadı. "Bunlar ciddi suçlamalar, Bayan Farrell. Üstelik dediğim gibi, bölge savcısının elinde sağlam kanıtlar var. Bu şartlar altında suçunuzu itiraf edip ceza indirimi almanız en iyisi olur."

"Suçumu itiraf mı edeyim?!" diye bağırdım. "Ama ben hiçbir şey yapmadım ki!"

Ferguson bana kuşkulu bir bakış attı. "Bakın, bizim avukat-müvekkil gizliliği hakkımız var. Bana doğruyu söyleyin ki size yardım edebileyim. Söyleyeceklerinizi bir başkasına anlatmam yasak, bu yüzden bana karşı dürüst olabilirsiniz."

"Ben yapmadım," diye ısrar ettim. "Yemin ederim."

Ferguson kaşlarını çattı. Genç olabilirdi ama belli ki beş aydır suçluları savunmak onu katılaştırmıştı. "Peki," dedi. "Ama her hâlükârda itiraf pazarlığı yapmak hayrınıza olabilir. Birkaç yıl hapis yatıp çıkarsınız. Mahkeme önüne çıkarsak, hele ki bu süreçte ceset bulunursa müebbet hapis cezasına çarptırılırsınız."

Müebbet hapis.

Müebbet hapis.

Ferguson pazartesi günü yapılacak kefalet duruşmasından bahsetmeye başladı ama sözlerini doğru düzgün algılayamıyordum. *Müebbet hapis.* Bu iki kelime kafamın içinde dönüp duruyordu. İşler kötü giderse ömrümün sonuna kadar bir hücrede yaşayabilirdim. Parmaklıklar ardında. Bu, bölmede çalışmaktan çok daha kötüydü.

Müebbet hapis.

Bunun olmasına izin veremezdim. *Veremezdim.*

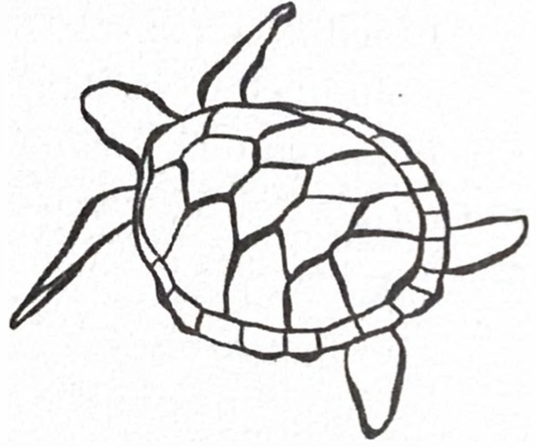
Müebbet yiyeceksem, ömrümün geri kalanını hapiste geçireceksem her şeyi bitirirdim. Denizin kabardığı vakit gece yarısı Wollaston Plajı'na gidip kendimi iskeleden suya atardım. Kimse beni kurtaramazdı.

İşlerin o raddeye gelmemesini umdum. Lisedeyken bir kız intihar etmişti ve o olay beni o kadar etkilemişti ki yıllarca aklımdan çıkaramamıştım. Ama şimdi anlıyordum. O kızı intihara sürükleyen umutsuzluğu nihayet kavrayabiliyordum. Böyle yaşamaktansa hiçliğe karışmanın daha iyi olacağını düşünmenin nasıl bir his olduğunu.

Bunun benim de başıma gelmesine izin veremezdim. *Veremezdim.*

KIRK DOKUZ

DAWN

Kaplumbağaların ilginç çiftleşme âdetleri vardır. Erkek olan dişi olanı takip eder ve klokasının çevresini kokladıktan sonra kur yapma ritüeline başlar. Çiftleşirlerken kuyruklarını birbirine dolarlar ve meni erkek olandan dişi olana aktarılır. Fakat dişi olan yumurtalarını hemen bırakmak zorunda değildir. Dilerse yumurtalarını bırakmadan önce spermi birkaç yıl saklayabilir.

Her sevişmemizden sonra Caleb'ın uykusu gelirdi. Bütün insan erkekleri böyle miydi? Bilmiyordum. Birlikte olduğum tek erkek Caleb'dı. Ömrümün sonuna kadar ondan başkasıyla olmayacağımdan da emindim. Hatta o olmasaydı şu an hâlâ bakireydim. Sağ olsun, Natalie'nin belirttiği gibi bekâretimi bir kaplumbağaya vermezdim.

Başımı yastığa dayamış, Caleb'ın telefonundan video izlemeye devam ediyordum, o da kolunu göğsüme atmış hâlde yanımda yatıyordu. İlk geldiğinde bir an önce bu motelden çıkmamız gerekiyormuş gibi konuşmuştu ama sonra bütün günün parasını ödediğimizden acele etmemize gerek olmadığını söylemişti. Natalie hapisteyken her şey durmuştu anlaşılan.

"Sen de izlemek ister misin?" diye sordum telefonu ona doğru çevirerek.

Esnedi. "Gerek yok. Ben zaten oradaydım, unuttun mu?"

Kolunu etrafıma daha sıkı sararak bana sokuldu. Caleb'la Mia öldükten bir yıl sonra yeniden görüşmüştüm. Anne babasını görmeye gittiğimde o da oradaydı. Onu çocukluğumuzdan tanıyordum ama o zamanlar arkadaşımın abisine pek dikkat etmemiştim. Gerçi Mia'ya karşı çok korumacı olduğundan onu severdim. Yıllar sonra tekrar gördüğümde bu kadar uzun boylu ve sevimli olması beni şaşırtmıştı. Hoşlandığım birkaç erkek olmuştu ama hislerimi bastırmayı öğrenmiştim. Onların hiçbirinin benden hoşlanmayacağını biliyordum.

Caleb, Mia'nın *üvey* abisiydi. O küçükken babası ölmüştü ve annesi tekrar evlenmişti. Bu yüzden soyadları farklıydı. Caleb küçük kardeşini taparcasına severdi ve o olayın yaşanmasına izin verdiği için bir yıldır kendini paralıyordu. Natalie'den haberi yoktu, en azından her şeyi bilmiyordu. Ta ki ben ona anlatana kadar.

Öfkeden çıldırmıştı. Ben üniversiteye geri döndüğümde iletişimi koparmamaya söz vermiştik. Çoğunlukla Natalie hakkında konuşurduk; elebaşı Natalie olduğundan Tara'yı onun kadar suçlamıyordum. Caleb'la Natalie'nin Mia'ya neler yaptığını ve yaptıklarının bedelini ona nasıl ödeteceğimizi tartışırdık. Yine de hiçbir zaman somut bir fikrimiz olmamıştı. Şey, ben Natalie'yi karanlık bir ara sokakta sıkıştırmayı önermiştim ama Caleb kabul etmemişti. Kimseye fiziksel zarar vermek istememesi seçeneklerimizi kısıtlıyordu. Çoğunluğu fanteziden ibaretti.

Yaptıklarının yanına kâr kalmasına izin veremeyiz, derdi Caleb. *Bu doğru değil.*

Arkadaşlığımızın ne zaman farklı bir şeye evrilmeye başladığını hatırlamıyordum. Hiçbir zaman Mia'yla aramızdaki gibi bir dostluğumuz olmamıştı –öyle olmasını beklememiştim de zaten– ama onun bana çoğu insandan farklı bir gözle baktığını fark etmiştim. Nedenini anlamıyordum.

Mia öldükten üç yıl sonra Caleb ve ben bir restoranda güzel bir akşam geçiriyorduk. İlk defa çatal bıçak takımları temizdi ve bardakların üzerinde değiştirilmelerini gerektirecek lekeler yoktu. Hesap geldiğinde Caleb hemen aldı.

Hayır, diye karşı çıktım, *hesabı ödeme sırası bende.* Yemeği dışarıda yediğimiz zamanlar hesabı sırayla öderdik. O akşamki hesapla bir önceki arasında büyük bir fark varsa aradaki farkı kapamak için ona para vermeyi teklif ederdim.

Ben ödemek istiyorum, dedi adisyonu parmaklarımın arasından çekip alarak. İtiraz etmeye başladığımda, *Zam aldım*, diye ekledi.

Peki, dedim sonunda istemeyerek de olsa, *ama en azından hesabın doğru olup olmadığına bakmama izin ver.*

Sayılara baktım ve gerçekten de büyük bir hata vardı. İki bira yazmışlardı ama Caleb sadece bir bira içmişti. *Altı dolarını kurtardım*, dedim ona gururla. *Ben olmasam ne yapardın?*

Haklısın, dedi. *Sen olmasan ne yapardım hiç bilmiyorum.*

Sonra bana çarpık bir gülümsemeyle baktığını gördüm. Ne düşündüğünü bilmiyordum, ta ki birdenbire, *Dawn, seni öpebilir miyim?* diye sorana kadar.

Şaşkınlığa uğradım. Bir süredir bana farklı davrandığını fark etmiştim ama bu tamamen beklenmedik bir şeydi. Daha önce kimse beni öpmemişti. İzin istemesi de beni bir hayli etkilemişti, bu yüzden kendimi evet derken buldum.

Bu benim ilk öpücüğümdü. Ve hayal ettiğimden çok daha iyiydi. Onlarcasının ilkiydi ve bir noktadan sonra Caleb izin istemeyi bıraktı.

Ardından her nasılsa ona âşık oldum.

O da beni seviyordu. Bu son olaylardan önce evlenmekten bahsediyordu. Ben... ben olmama rağmen benimle evlenmek istiyordu. Eninde sonunda hüsrana uğrayacağından emindim. Mia beni olduğum gibi kabul etmişti ama Caleb'ın bende aslında olmayan bir şey gördüğünden şüpheleniyordum.

Daha da endişe verici olanıysa bana olan aşkı büyüdükçe Natalie'ye olan nefreti azalıyordu. Artık ondan eskisi kadar bahsetmiyordu. İntikam almak istemiyordu. *Üzerinden yıllar geçti*, diyordu. İşte o zaman anlamıştım. Bu işi hemen şimdi, o hevesini daha da yitirmeden yapmalıydık.

"Bir saat içinde yola çıkmalıyız," dedi, bir saat içinde yola çıkmayı istemeyeceğini düşünmeme neden olan uykulu sesiyle. "Buranın elli kilometre güneyinde başka bir motel buldum."

"Tamam," diye onayladım.

Başını dirseğinin üzerine koydu. "Geceyi seninle geçiririm diye düşündüm. Bence güvenli."

"Emin misin?"

Gözlerini kırpıştırdı. "Gel tehlikeli yaşayalım."

Natalie'yi motelden arama aptallığını yaptıktan sonra ona karşı çıkamazdım. Hem gece yanımda kalmasını *istiyordum*. Bu moteller karanlık çöktükten sonra çok ürkütücü oluyorlardı.

"Acaba o cesedin bana ait olmadığını anlamışlar mıdır?" dedim dalgın dalgın. "Haberlerde bahsinin geçtiğini görmedim."

"Anlamadılarsa bile yakında anlarlar," dedi Caleb. "Yüzü çok yaralı olduğundan DNA testi yapmak zorunda kalmışlardır. O da zaman alıyor."

"Sanırım..."

Kirli sakalını kaşıdı. "Ne büyük tesadüf, değil mi? Yani senin yaşlarında bir kadın tam da aynı anda ortaya çıkıyor..."

Bunu söyleyip duruyordu. Sürekli ne tuhaf bir tesadüf olduğundan bahsediyordu. Ama *o kadar* da tuhaf değildi. Bu ülkede her yıl binlerce kadın öldürülüyordu. Ama *tesadüftü*. Bunu söylerken bana tuhaf tuhaf bakmasına gerek yoktu.

"Sence kaç yıl yatar?" diye sordum.

"Uzun yıllar yatacağı kesin."

"Öyle mi dersin?"

"Tabii. Sonuçta bu bir cinayet davası."

Alt dudağımı çiğnedim. "Ama DNA testi ölü kadının ben olmadığımı kanıtlar kanıtlamaz ortada bir ceset kalmayacak. Ortada bir ceset yokken de ona müebbet vermezler, öyle değil mi?"

"Eh, bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok."

"Doğru..."

Caleb başımı kendine çekerek beni öptü. Son bir aydır zihnimi meşgul eden düşünceyi aklımdan uzaklaştırırken midem çalkalandı. Her ne kadar canımı sıkmasına müsaade etmemeye çalışsam da düşünmeden edemiyordum işte.

Onu öpmüştü. Natalie'yi öpmüştü.

Başta sorun etmemiştim. Ama şimdi ne zaman dudakları dudaklarıma değse onu öptüğünü hayal ediyordum. İkisini öpüşürken *görmüştüm.* Bilmesem Caleb'ın bundan zevk aldığını düşünürdüm. Muhtemelen bir dereceye kadar zevk almıştı da. Natalie'nin iyi öpüştüğünden emindim. Bu konuda epey deneyimliydi.

"Onunla öpüşmek nasıldı?" diye soruverdim birden.

Caleb'ın dudakları aralandı. "Efendim?"

"Natalie'yi öptüğünde diyorum, ne hissettin?"

Bakışları karardı. "Ne hissetmiş olabilirim? Berbattı. İğrendim."

"Gerçekten mi? Çünkü o sırada pek de iğrenmiş görünmüyordun." Sonra hızlıca ekledim: "Sadece merak ediyorum. Kızgın değilim."

Caleb doğrulup oturdu. Çenesindeki bir kas seğiriyordu. "Bundan bahsetmek istemiyorum."

"Demek istediğim, rolünü oynamaktan pek de şikâyetçi değil gibiydin. En azından bana öyle geldi."

Bunu neden yaptığımı bilmiyordum. İstediğimizi almıştık ve bu, Caleb'ın Natalie'yle çıkması sayesinde mümkün olmuştu. Ama hislerime söz geçiremiyordum.

"Dalga geçiyor *olmalısın*, Dawn," diye kızdı. "Onunla çıkmak istemediğimi *biliyorsun.* O şeylerin hiçbirini yapmak istemedim. Sana *olmaz* dedim. Ama sen ısrar edip durdun."

Yanlış değildi. Caleb sahiden de Natalie'yle çıkmak istememişti. Onunla arkadaş olmasının yeterli olacağını düşünüyordu. Ama ben sevgilisi olursa onu çok daha kolay suçlu gösterebileceğini düşünmüştüm. Böylece onu ikna etmiştim. Hatta bunun için epey bir dil dökmem gerekmişti çünkü hakikaten istemiyordu. Ama ben ayak diremiştim. Kabul edene kadar peşini bırakmamıştım.

"Yapmak zorunda değildin," diye hatırlattım. "Kabul etmeyebilirdin."

"Sen *kendinle* tanıştın mı?" diye lafı yapıştırdı.

"Sadece söylüyorum..."

"Beni buna sen zorladın! Bana yalvardın! *Ağladın!*"

Gerçekten de muhteşem bir performans sergilemiştim. Üstelik rol yapmıyordum bile. Natalie'yi parmaklıklar ardına tıkmak benim için o kadar önemliydi. Yani evet, biraz gözlerim yaşarmıştı. Ama içten içe yine de reddetmesini bekliyordum. Çünkü Caleb'ın yalnızca beni sevmesi gerekiyordu. Bir kadını gerçekten seven biri başka bir kadını öpmeyi kabul etmezdi. Sebebi ne olursa olsun.

Caleb kaşlarını çattı. "Onunla yatmadım bile. İnan bana bunu yapmamak hiç kolay değildi."

"Eminim."

"O anlamda demedim! Sadece onunla hiçbir şey yapmadığımı söylemeye çalışıyorum."

"Öpüşmek dışında."

"Evet ama ileriye gitmedim. Ondan da iğrendim zaten. Sonrasında kusmak istedim."

Caleb yalan söylüyordu. O Natalie'den benim kadar nefret etmiyordu. Eskiden yaşananları unutmaya hazırdı. Natalie'yi oyuna getirip onu hak ettiği gibi hapse attırmak için Vixed'da işe girmemizi önerdiğimde bana aklımı oynatmışım gibi bakmıştı. On yıl önce olsa seve seve kabul ederdi. Ama şimdi onu zorlamaya mecbur kalmıştım. Ağlaya yalvara.

Mia öleli on üç yıl oluyordu. Bu artık bir tek benim umurumdaymış gibi hissediyordum. Kendi abisi bile ondan vazgeçmişti.

Ben hâlâ umursuyorum, Mia. Her şeyi senin için yaptım.

Natalie bedel ödeyecekti. Bilgisayarımdaki e-postalar müthiş bir zekâ ürünüydü. Kim bilgisayarının şifresini bir yapışkanlı kâğıda yazıp fare altlığının altına yapıştıracak kadar aptal olabilirdi ki? Ama polislerin yuttuğundan emindim. Mia'ya yazdığım o e-postalar birer sanat eseriydi. Mia'nın onu öldüren kadının çöküşünde küçük de olsa rol alabilmesine çok seviniyordum. Hatta daha gerçekçi görünmesi için Caleb, Mia'nın o e-postaları "yanıtlayabileceği" izi sürülemez bir sahte hesap bile açmıştı. Sözde Mia'dan gelen bir düzine e-postayı Caleb yazmıştı ve bu e-postalarda Mia'ya her zaman istediği hayatı vermiştik. Hep Batı Yakası'nda yaşamayı hayal ederdi, bir de tabii George'la evlenmeyi.

Kendi e-postalarımda Natalie'yi psikopat gibi göstermiştim. Ve kaybolduğum gece evime geldiğini yazmıştım. Sonra Caleb'ın kirli sepetine yerleştirdiği kanlı seramik kaplumbağa vardı. Parmak izleri de stratejik biçimde evimin her yanına yayılmıştı. Sonunu getirecek bir küçük sürpriz daha vardı.

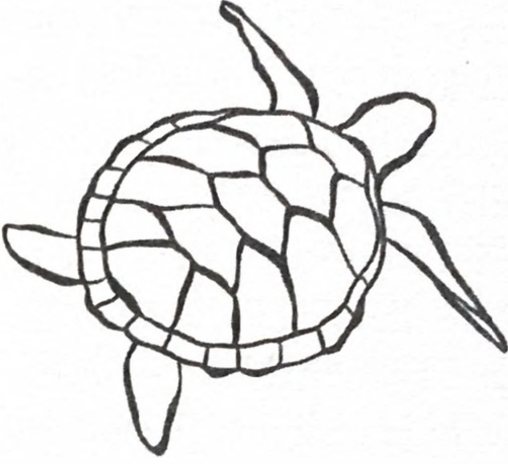
Natalie bitmişti. Cinayetle suçlanmamasına imkân yoktu.

Caleb elime uzandı. Parmaklarını benimkilere geçirdi. Bir keresinde Natalie'nin onun elini böyle tuttuğunu görmüştüm. "Gerçekten kızgın değilsin, değil mi?"

"Hayır, değilim," diye yalan söyledim. "Bir an önce yola koyulsak iyi olur."

Başıyla onayladı. Yataktan kalkıp giyinmeye başladık. Natalie ona izimi bulduğunu söylediği için şanslıydık. Yoksa her şey mahvolabilirdi. Ucuz yırtmıştık.

Artık işimi şansa bırakmayacaktım. Her şey plana göre ilerlemek zorundaydı.

ELLİ

NATALIE

Daha önce geceyi nezarethanede geçirdiğim olmamıştı.

Yani tabii ki olmamıştı. Polislerin yaka paça yakaladığı tipte insanlardan değildim ben. Sarhoş olup toplum içinde olay çıkarmazdım. Uyuşturucu kullanmazdım. Genel itibarıyla bütün kurallara uyardım.

Yine de buradaydım işte.

Bir kafeste bu şekilde tutulmak insanlık dışıydı. Kendimi insandan ziyade hayvan gibi hissetmeme neden oluyordu. Burası boğucuydu. Bunaltıcıydı.

Başka bir kadınla birlikte küçücük bir hücredeydim. Kadın benden pek de cüsseli değildi ama kesinlikle ürkütücüydü. Yüzü çopur çopurdu ve kaşlarından birini ortadan ikiye ayıran çentikli bir yara izi vardı. Vücudu dövmelerle kaplıydı. Boynunda bile vardı. Bir keresinde ben de dövme yaptıracaktım ama sonra korkup vazgeçmiştim – kaldı ki benimki kürek kemiğimde minicik bir kalp olacaktı. Birinin boynunuza kocaman bir kurukafa dövmesi yapmasına izin vermek için ne kadar gözü pek olmanız gerekiyordu?

Yatma vakti geldiğinde hücrenin ışığını kapamışlardı ama parmaklıkların hemen ardındaki koridorun ışıkları hâlâ yanıyordu. Sürekli yanıp sönen şu floresan lambalardandı; iş yerindekilerden bile beterlerdi. Bunlar böyle yanıp sönerken uyuyamazdım ama kalkıp kapamalarını isteyecek hâlim yoktu, hem etraf zifiri karanlık olursa bu hücre daha da korkutucu bir hâl alırdı. Ayrıca sidik kokusu o kadar bayıltıcıydı ki ağzımdan nefes almak istiyordum. Akşam yemeğinde yediğim gizemli gri et midemde çalkalanıp duruyordu.

Buraya geldiğimde bana 5K tişörtümle eşofman altımı tulumla değiştirme seçeneği sunmuşlardı. O zaman iyi bir fikir gibi gelmişti. Ama şimdi bu kararımdan pişman oluyordum. Tulum acayip kaşındırıcıydı. Kullandıkları deterjan yüzünden miydi bilmiyordum. Ben evde hipoalerjenik deterjan kullanıyordum ama tahminimce hapishanenin çamaşırhanesinde aynı deterjandan yoktu.

Hiç değilse hücrede yatak vardı da yerde yatmak zorunda kalmamıştım fakat yatsam da olurdu. Yatağın üzerinde güya şilte vardı ancak uyku tulumundan pek de farkı yoktu.

Üstelik burası buz gibiydi. Üzerime verdikleri tek şey muhtemelen tulumdan bile kaşındırıcı olan incecik bir yün battaniyeydi. Yine de bunun için fazlasıyla minnettardım. Kış daha gelmemişti bile. Burası dışarıdan daha soğuk olmalıydı.

Sadece uyumak istiyordum. Bu kadarını ummak çok muydu?

"Hişt, sen."

Başımı hücredeki diğer yatağa doğru çevirdim. Boynunda dövmeler olan kadındı.

"Ne?" dedim.

"Burası çok soğuk," dedi.

"Biliyorum." Kaşındırıcı yün battaniyenin altında titredim. "Buz gibi hatta. Gardiyana söylesek mi?"

Kadın güldü. "Söylesek ne yapacak sanıyorsun? Termostatı mı yükseltecek?"

"Ne bileyim..."

"Dinle, battaniyene ihtiyacım var."

Şilte demeye bin şahit isteyen şeyin üzerinde kıpırdandım. "Ne demek istiyorsun?"

"*Üşüyorum* demek istiyorum. Battaniyene ihtiyacım var."

"İyi de o zaman benim battaniyem olmaz."

"Çok da umurumda."

"Ama..."

Kadın yatağında doğruldu. Kalkıp küçük hücrede bana doğru gelmeye başladı. İşte şimdi soğuktan çok korkudan titremeye başladım. Ağız kokusunu alabileceğim kadar yaklaşıp üzerime eğildi. Bir kolunu uzatınca irkildim, yüzüme yumruk atıp burnumu dümdüz edeceğinden emindim. Ama bunun yerine battaniyemi tuttuğu gibi üzerimden çekip aldı.

Daha önce üşüyorsam şimdi hâlim bin beterdi. O incecik battaniyenin aslında beni ne kadar ısıttığını fark etmemiştim. Onsuz yaprak gibi titriyordum. Ama hücre arkadaşımın umurunda değildi. Neyse ki yastığımı almamıştı, pankek misali dümdüz olsa bile...

Titremeler eşliğinde sırtüstü uzanıp uyumaya çalıştım. Bundan sonra hayatım böyle olacaktı. Kefalet bedelini ödeyecek param yoktu, dolayısıyla mahkeme gününe kadar buradaydım. Mahkeme de avukatımın beni uyardığı kadar kötü geçerse ömrümün sonuna kadar buradan çıkamayabilirdim.

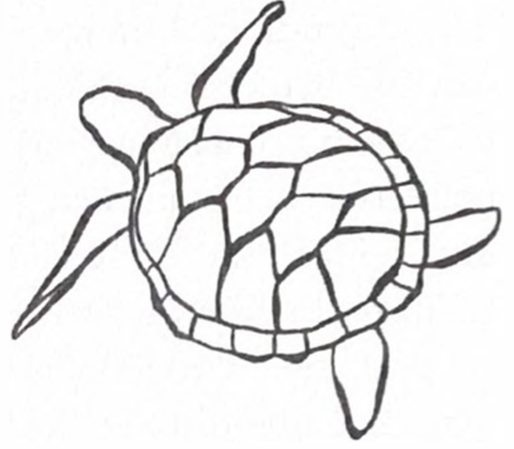
Hiç anlamadan gözlerimden yaşlar süzülmeye başladı. Kolay kolay ağlamazdım ama bu son olay beni yıldırmıştı. Kaşındırıcı, berbat battaniyemden olmak beni yıldırmıştı. Elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim çünkü burada mendil bulmak mucize olurdu.

"Hişt!" diye bağırdı hücre arkadaşım. "Gürültü yapıp durma! Burada uyumaya çalışıyoruz."

Hayatım nasıl bu hâle gelmişti? Dawn'a elimi bile sürmemiştim. Onu öldürdüğümü nasıl düşünebilirlerdi? Neden kimse bana inanmıyordu?

ELLİ BİR

DAWN

Caleb motelden ayrılmak için geç saatlere kadar beklemenin daha güvenli olacağına karar vermişti. Bu yüzden yeni motele vardığımızda neredeyse gece olmuştu.

Tıpkı ayrıldığımız motele benziyordu. Bire bir aynısıydı. Sanki kırk dakika boyunca blokun etrafında araba sürüp başladığımız yere geri dönmüşüz gibiydi. Ama burayı Caleb seçmişti ve şu anda hiç tartışacak havada değildim. Hem başka bir yer buradan daha iyi olacak değildi ya. Bundan daha iyi her yer kimin giriş yaptığına daha dikkat ederdi ki bu bizim istediğimiz son şeydi.

Caleb bize oda tutmaya ana lobiye gitti. Peruğumla şapkamı takmıştım, yedek bağa çerçeveli gözlüğüm de montumun cebindeydi. Koltukta eğilir vaziyetteydim ama aslında bunu yapmama gerek yoktu. Motelin önündeki aydınlatma son derece yetersizdi ve etrafta da kimsecikler görünmüyordu. Böyle eğilerek muhtemelen daha çok şüphe çekiyordum.

On dakika kadar sonra Caleb elinde şıngırdayan bir anahtarla arabaya döndü. "Yine ikinci kat," dedi.

Yanımda getirmeye cesaret edebildiğim az sayıda eşyanın olduğu küçük çantamı aldım. Birkaç kot pantolon, iç çamaşırı, tişört ve bir de Kaplumbuş'tan ibaretti. Daha fazlasını alsaydım polisler varmalarını istediğimiz sonuçtan ziyade tatile çıktığımı düşünebilirlerdi. Çantayı omzuma atıp arabadan indim ve Caleb'ın peşi sıra motel odasına girdim.

Oda tıpkı önceki gibi izbeydi. Her şeyin üzeri kirle kaplıymış gibi görünüyordu. Dokunduğunuzda parmağınıza bulaşacak toz tabakası gibi değil de hâlihazırda ikinci el olan eşyaların, yıllarca kullanılmasından ötürü içlerine nüfuz eden türden bir kirdi bu. Caleb ışığı yaktığında abajurun bile kirli olduğunu gördüm.

Yatağı yakından inceledim. İnce battaniye kahverengiydi, onu çekip açtığımda altındaki çarşafın açık sarı, yastık kılıfınınsa *gri* olduğunu gördüm. Kimse biraz olsun örtüleri eşleştirmeye uğraşmıyor muydu? Gri yastık kılıfını sarı çarşafla eşleştirdiğimi hayal dahi edemiyordum.

Caleb yüzümdeki ifadeyi görünce, "Daha iyi bir yer olmadığı için üzgünüm," dedi.

"Önemli değil." Kesinlikle önemliydi. Örtüler konusunda yapabileceğim bir şey yoktu ama yarın bütün gün, kir seviyesi kabul edilebilir bir duruma gelene dek bu odayı dip köşe temizleyecektim. "Yeterince iyi."

"Birkaç gün idare edeceğiz."

Aynen. Sonra da buranın tıpatıp aynısı olan başka bir yere gidecektik.

Peruğumla şapkamı çıkardım ve tam bir dakika boyunca kafamı kaşıdım. Peruk berbattı. Saçımı uzatmayı denesem iyi olurdu ama uzun saçtan nefret ediyordum. Saçımın tenime değmesinden nefret ediyordum. "Telefonunu alabilir miyim?" diye sordum.

Caleb elini cebine sokup iPhone'unu çıkardı. Bana verir vermez internete girdim. Natalie hakkında paylaşılan haberleri

arıyordum. Davada yeni bir gelişme olup olmadığını öğrenmek istiyordum. Polislerin, Cohasset'te bulunan kadın cesedinin Dawn Schiff'e ait olmadığını bildirdiği yazıyı görünce yüreğim ezildi.

"Cesedin ben olmadığımı anlamışlar," dedim.

Caleb endişeye kapılmışa benzemiyordu. "Eninde sonunda anlaşılacaktı."

"Sence Natalie kefaletle serbest kalır mı?" diye sordum.

"Bilmem."

"Muhtemelen kalır." Telefonu ekranı yukarı bakar şekilde yatağın üstüne koydum. "Eminim hâkim ona âşık olur ve kıyak geçer."

Caleb burnundan güldüyse de bir şey demedi. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Ona ilgisiz bir tavırla Natalie'yi çekici bulup bulmadığını sormuştum –ne de olsa onu öpmüştü– ve o da saçmalıyormuşum gibi tepki vermişti. Ama Natalie *gerçekten* çekiciydi. Bunu görmemesi için kör olması gerekirdi.

Hep Caleb'ın tipinin ne olduğunu merak etmiştim. Ben kimsenin tipi değildim. Beni sevdiğine inanıyordum ama görünüşüm için değil, görünüşüme rağmen seviyordu. Benden önce nasıl kızlarla çıktığını bilmiyordum. Acaba sarışınlara düşkünlüğü var mıydı? Çoğu erkeğin vardı.

Mia burada olsaydı bu soruyu yanıtlayabilirdi. Caleb'ı çok severdi ve onun hakkında her şeyi bilirdi. Konuşmalarımız sırasında durduk yere ondan bahsederdi, mesela izlediğimiz televizyon programının onun en sevdiği program olduğunu ya da akşam yemeğindeki iğrenç kuru fasulyeyi yastığının altına saklamayı öğrettiğini söylerdi. O zamanlar Caleb hakkında anlattıkları pek ilgimi çekmiyordu ama şimdi keşke onu daha dikkatli dinleseymişim diyordum. Caleb'ın sevgilisiyle birlikte eve geldiği o Şükran Günü beni yemeğe davet ettiğinde keşke gitseymişim.

Caleb ve ben çıkmaya başladığımızda o sevgilisinden ayrılalı çok oluyordu ama yine de kızın nasıl biri olduğunu hep merak

etmiştim. Sonuçta Şükran Günü eve getirecek kadar sevmişti onu. Acaba Natalie gibi sarışın, mavi gözlü ve ruhsuz muydu?

Kaskatı motel yatağına, neredeyse dümdüz olmuş yastığa uzandım. "Sence müebbet alır mı?"

Caleb yanında getirdiği sırt çantasını karıştırıyordu. "Bilmem. Belki. Muhtemelen."

"Belki mi muhtemelen mi?"

"Muhtemelen."

"Ama..." Rahatsız yatağın üzerinde kıpırdandım. "Ortada ceset yok. Ceset olmadan onu mahkûm edebilirler mi?"

"Araştırdık ya. Savcıların elinde kurbanın öldüğüne dair yeterince kanıt varsa birini mahkûm edebilirler. İletişim eksikliği, eğlence faaliyetleri eksikliği, banka faaliyetleri, evini terk etme gibi. Ve tabii bir de suç mahalli izleri. Biz bunların hepsini ayarladık."

"Evet ama ortada ceset olmadan onu mahkûm etmeleri daha zor olacak."

"Daha zor olsa da şansımız yüksek."

"Ama ceset olsaydı daha da yüksek olurdu."

Caleb çantasını karıştırmayı bırakıp bana baktı. "Dawn, bundan bahsedip durman gerçekten canımı sıkmaya başladı. Sen hâlâ hayatta olduğun için ortada ceset falan yok."

"Ama–"

"Ceset meset olmayacak. *Asla.*"

Doğru bir noktaya değinmediğini söyleyemezdim. Ama bu plana benim kadar bağlı olmadığını düşünmeden edemiyordum. Başta yapmak bile istememişti. İlk söylediğimde bana delirmişim gibi bakmıştı. Natalie kardeşinin intihar etmesine sebep olmuştu ama o *geçmişin üstüne sünger çekmeye* hazırdı. Beni Dorchester'a geri götürüp polislere sapasağlam olduğumu söylemesi tek lafıma bakardı.

"Ben sadece yaptığı şeyin bedelini ödediğinden emin olmak istiyorum," diye mırıldandım.

Caleb yanıma oturunca yataktan çatır çutur sesler çıktı. “Biliyorum. Ben de bunu istiyorum. Ama biz yapabileceğimiz her şeyi yaptık. Daha fazla risk almaya değeceğini düşünmüyorum.”

“Evet...”

Elimi tuttu. “Bana katılıyorsun, değil mi?”

“Şey...”

“Dawn.” Elimi sıktı. “Katıldığını söyle. Aptalca bir şey yapmayacaksın.”

“Caleb...”

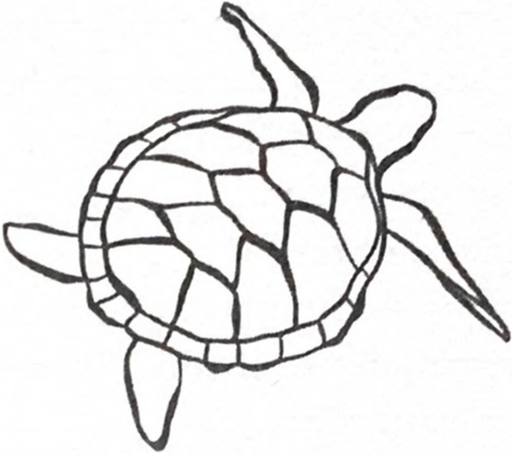
“Söz ver bana. Başka hiçbir şey yapmayacaksın. *Söz ver.*”

“Tamam. Katılıyorum.” Elimi elinden çektim. “Hem ne yapacağımı sanıyorsun?”

Bana imalı imalı baktı. “Düşünmek bile istemiyorum.”

Çantasına geri döndü, ben de telefonunu tekrar elime alıp haberleri kaydırdım. Aslında ona sadece duymak istediği şeyi söylemiştim. Caleb anlamıyordu. Benim için bu plandan daha önemli bir şey yoktu. *Hiçbir şey* Mia'nin ölümünün intikamını almaktan daha önemli değildi. O bile.

Ben bile.

ELLİ İKİ

NATALIE

Kendimi yürüyen zombi gibi hissediyordum ve ebeveynlerimle konuşacak hâlde değildim. Ama gardiyanlardan birinin dediğine göre telefondaydılar.

Gerçi bazı bakımlardan onlar benim tek umudumdu. Bankada kefaletimi ödeyebileceğim kadar param yoktu. Yani onları bana biraz borç vermeye ikna edemezsem mahkeme gününe kadar burada kapalı kalacaktım.

Bu hiç cazip bir düşünce değildi.

Gardiyan beni duvarda asılı bir düzine telefona götürdü. Ne yapacağımı bilemeden yan yana dizili telefonlara baktım. Sonra bana herhangi bir talimat vermeyen gardiyana döndüm.

"Şey," dedim. "Ne yapacağım?"

"Ahizeyi kaldırıp konuşacaksın," diye çıkıştı.

Ben de ona telefonların nasıl çalıştığını biliyorum diye bağırmak istedim ama bu durumu daha iyi hâle getirmezdi. Derken telefonlardan birinin ahizesinin yuvasında değil, altındaki masanın üzerinde olduğunu gördüm. Ahizeyi elime aldığımda yapış yapıştı.

"Alo?" dedim boğuk bir sesle.

"Natalie!" Annemin sesi her zamanki gibi fazla yüksekti. "Natalie, iyi misin?"

Hapisteydim. Nasıl iyi olabilirdim acaba? "İyiyim."

"Yemek yiyor musun? Orada yiyecek var mı?"

"Evet, var. Burası ölüm hapishanesi değil."

Annem telefonda benden sert cevaplar duymaya alışkındı, bu yüzden birden ağlamaya başlayınca çok şaşırdım. Bunun üzerine benim de boğazımda bir yumru belirdi.

"Natalie, bunu nasıl yapabildin?" diye hıçkırdı.

Kulaklarıma inanamayarak ahizeye baktım. Suçlu olduğumu nasıl düşünürdü? Seth'in firmadan para çaldığımı düşünmesi yeterince kötüydü. Şimdi de öz annem katil olduğumu mu düşünüyordu?

"Ben yapmadım, anne," diye fısıldadım.

"Ah, Natalie..."

"Ben yapmadım! Bunu nasıl düşünürsün?"

"Kabul et," dedi burnunu çekerek. "Bu tam da senin yapacağın bir şey."

Ne diyeceğimi bilemedim. *Tam da benim yapacağım bir şey mi?*

"Yani," diye devam etti, "küçükken sürekli sorun çıkarıp dururdun. Arkadaşın Tara'yla birlikte zorbalık ettiğiniz kızı hatırlıyor musun... hani kız *canına kıymıştı?*"

Hep bunu hatırlatıyordu. Amelia'nın anısına yardım derneği kurmam umurunda değildi. Ben hâlâ onun intihar etmesine sebep olan kızdım. Ama polislerin bana karşı suçlamada bulunmadıklarını belirtmeliydim. Doğru düzgün ifademi bile almamışlardı.

Hatamı telafi etmeye çalışmıştım. Tara ve ben Amelia'ya o sahte mektupları yazarken intihar edebileceği bir an olsun aklımdan geçmemişti. Bundan çok daha güçlü görünüyordu. Tam bir savaşçıydı. Canına kıydığında herkes şok olmuştu. O zamandan beri yanlışımı düzeltmeye çalışıyordum. Yanlış

olduğunu bilemeyecek kadar küçükken yaptığım aptalca şeyi telafi etmeye çalışıyordum.

"Daha çocuktum," diye hatırlattım anneme.

"Seni o zaman hapse atmadıkları için şanslısın."

"Anne..."

"Baban Güney Walpole'de bir hapishane olduğunu söylüyor. Sanırım seni ziyarete gelebileceğimiz en uygun yer orası olur."

Ben daha mahkemeye bile çıkmamışken hapishanelerden bahsediyordu. "Bak, seninle para hakkında konuşmam lazım. Kefalet için bana biraz borç verebilir misin?"

"Şey... ne kadar?"

"Bilmiyorum. Ama epey yüklü bir miktar olacak. Muhtemelen beş sıfırlı."

"Ah, tatlım..."

"Lütfen, anne." Sesim çatallandı. "Yardımına ihtiyacım var. Burada kalmak istemiyorum. Burası korkunç bir yer..."

Hattın öbür ucunda uzun bir sessizlik oldu, ardından hışırtı sesleri geldi. Birkaç saniye sonra babamın tok sesini işittim. "Natalie, böyle bir şey için paramız olmadığını biliyorsun. Sabit gelirle yaşıyoruz."

"Evet ama–"

"Hiç bize vicdan yaptırma," diye çıkıştı. "Her ne yaptıysan sonuçlarına da katlanmalısın."

"Ama ben bir şey yapmadım!"

Gardiyan sesimi yükselttiğimi fark etti. Bana ters ters baktı. "Bir dakikan kaldı, Farrell."

"Lütfen!" dedim çatallaşan sesimle. "Burada yapamam. Gerçekten yapamam."

"Maalesef alışmak zorundasın. Avukatının dediğine göre uzun bir süre orada kalacaksın."

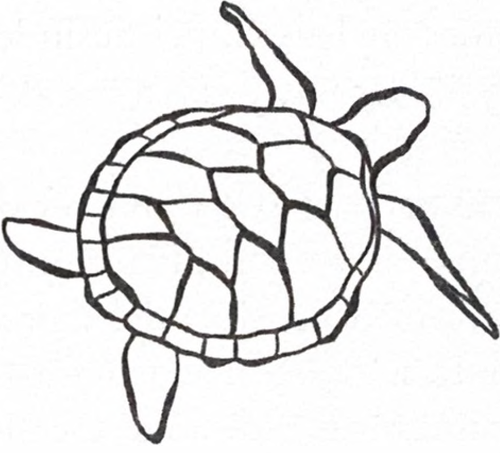
"Ama baba–"

Lafımı bitiremeden gardiyan gelip aramayı sonlandıran tuşa bastı. Başımı salladım. "Veda etmeme bile izin vermedin."

"Vaktinin dolmak üzere olduğunu söylemiştim." Sesinde anlayıştan eser yoktu. Bundan sonra bana böyle davranacaklardı. "Şimdi hücrene geri dön."

Beni boynunda dövmeler olan kadınla paylaştığım hücreme götürmesine izin verdim. Kefalet ücretini nereden bulacağımı bilmiyordum, hele ki rakam Ferguson'ın beni uyardığı kadar yüksek olursa. Annemler veremezlerdi. Kim'le arkadaşlığımız ondan borç isteyebileceğim kadar samimi değildi ama kocası zengin olduğundan istese verebilirdi. Seth söz konusu bile değildi, benimle bir daha konuşursa kendimi şanslı sayardım.

Ücretin yalnızca yüzde onunu ödeyeceğimi hesaba katsak bile kefaletin bankadaki paramdan daha az olma ihtimali yoktu. Görünüşe bakılırsa uzunca bir süre burada olacaktım.

ELLİ ÜÇ

DAWN

Motel odası karanlıktı ve Caleb yanımda mışıl mışıl uyuyordu.

Haklıydım; bu yeni motelin de öncekinden aşağı kalır yanı yoktu. Yatak aynı derecede sert ve rahatsızdı. Televizyonsa daha da kötüydü. Neredeyse hiçbir kanal çekmiyordu. Burası tek gece kalınacak bir yerdi. Ya da sadece öğleden sonra. Haftalarca, hatta belki aylarca yaşanacak bir yer değildi.

Kaplumbuş'a sarılarak Caleb'ı uyurken izledim. Bazen bunu yapardım. Caleb horlamazdı ama ağzından derin derin nefesler alırdı ve bu yüzden de ara sıra ıslık sesi çıkarırdı. Saçları yastık yüzünden dağılmıştı, öyle ki biraz daha uzun olsaydı gözlerine girerdi. Bir erkeğe göre uzun kirpikleri vardı ve uyurken hafifçe titreşiyorlardı. Belki de rüya görüyordu.

Acaba rüyası neyle ilgiliydi? Bir keresinde bana rüyalarını hiç hatırlayamadığını söylemişti. Ama görüyor olmalıydı. Herkes rüya görürdü. Belki de Natalie'yi görüyordu.

Gerçek şu ki Caleb beni ilk öptüğünde ben ona zaten âşıktım. O zamanlar çok yakındık. Sık sık görüşürdük ve başlarda çoğunlukla Mia hakkında konuşurken sonraları başka şeylerden de konuşmaya başlamıştık. Bu başka şeyler hep onun ortaya

attığı şeylerdi. Ama benim ona karşı hissettiklerimi onun da bana karşı hissedebileceğini düşünmeye hiç cesaret edememiştim.

O ilk öpücük hiç beklemediğim biçimde muhteşemdi. Daha önce bir erkek tarafından hiç öpülmemiştim. Öyle filmlerdeki gibi adamın dilinin kızın ta midesine kadar indiği o iğrenç öpücüklerden değildi. Hoş bir öpücüktü. Yumuşak dudaklarını benimkilere değdirmişti – yemekten sonra ağzına naneli şeker attığından nefesi bile güzel kokuyordu. Neredeyse masum bir öpücük sayılabilirdi ama yüzüne baktığımda niyetini açıkça görebilmiştim. Benim ona karşı hissettiklerimi o da sahiden bana karşı hissediyordu.

Benim iyiliğim için her şeyi ağırdan almıştı. Uzunca bir süre sadece el ele tutuşup öpüşmekle yetinmişti. Ucunda kaplumbağa olan altın zincirli kolye gibi düşünceli hediyeler alıyordu. İlk kez sevişmeden önce neredeyse bir yıldır beraberdik. Yalan söylemeyecektim, çok korkuyordum. Ama Caleb son derece düşünceli ve yavaş davranmıştı. O geceyi özel kılmıştı.

Caleb'dan önce de hoşlandığım çocuklar olmuştu ama hiçbirinin beni beğenmeyeceğini bilecek kadar gerçekçiydim. Fakat Caleb öyle değildi. Natalie'ye akşam yemeğine gitmek isteyip istemediğini sorduğunda Natalie hemen kabul etmişti. Caleb'ın onu ikna etmeye çalışmasına bile gerek kalmamıştı. Natalie ondan *hoşlanıyordu.*

Bir keresinde onları dinlenme odasında öğle yemeği yerken gördüğümü hatırlıyordum. Gayet normal bir çift gibi görünüyorlardı. Kaplumbağalarla ya da intikamlarla hiçbir ilgisi olmayan şeyler hakkında güzel güzel konuşuyorlardı. Caleb şaka yapmıştı ve Natalie de gülmüştü. İçten bir kahkahaydı. Bu bana hiç olmazdı. Ben başka biriyleyken o kişi gülerse ya kibarlıktan gülerdi ya da *bana* gülerdi.

İşte o anda Caleb'ın *normal* olduğunu fark etmiştim. Hiç de benim gibi değildi. İkimiz de Mia için adalet istiyorduk

ama bunun dışında ortak tek noktamız yoktu. Mia bizim tek bağımızdı. Ve eninde sonunda bunu Caleb da fark edecekti.

Natalie'ye karşı hiçbir şey hissetmediği yalandı. Natalie'nin ortaya koyduğu imaj son derece sevilesiydi. O, herkesin çekimine kapıldığı biriydi. Hep öyleydi. Altın kızdı.

Aslında nasıl bir yılan olduğunu kimse fark etmiyordu. Yüzünüze gülüp sizi arkadan bıçaklayabilecek biri olduğunu. Partilere herkesi davet ederdi ama yalnızca en sevdiği kişilerin müsait olduğunu bildiği saatlere parti ayarlardı. Müşterilerine yalan söylerdi. Başka bir kadının kocasıyla yatıp evliliğini mahvetmişti.

Yarın sabah onun için kefalet duruşması yapılacaktı muhtemelen. Bütün hafta sonunu hapiste geçirmişti. Bu iyi bir başlangıçtı ama yeterli değildi. DNA testi o gizemli cesedin bana ait olmadığını ortaya çıkarmış olsa bile Caleb'ın yerleştirdiği delillerin –kadehlerin üzerindeki parmak izleri, arabasındaki saç ve kan, kirli sepetindeki seramik kaplumbağa– mahkeme gününe kadar hapiste kalmasını sağlayacağını umuyordum. Natalie'nin pek parası yoktu; kazandığından fazla harcıyordu ve ailesi de benimki kadar dar gelirliydi.

Gelgelelim büyük bir sorun vardı. Natalie'yi cinayetten mahkûm etmeye çalışıyorlardı ama ortada bir ceset yoktu. Hatta cinayet işlendiğine dair sağlam bir kanıt bile yoktu.

Sargının altında sol bileğim sızladı ancak sargıda taze kan yoktu. Caleb kendimi böyle kesmemi hiç istememişti. Bunun çok riskli olduğunu düşünmüştü, bilhassa da Mia bu şekilde öldüğünden. Ama ben dikkatli davranmıştım. Çok derin kesmemiştim. Yerde kan olmak zorundaydı. Yoksa polisler tatile çıktığımı filan düşünebilirlerdi. Cinayet işlendiğine dair inandırıcı deliller olmalıydı.

Ses çıkarmamaya çalışarak yataktan kalktım. Caleb hafiften kıpırdandıysa da uyanmadı. Çok derin uyurdu. Onun hakkında her şeyi biliyordum, hatta belki de Mia hayattayken onun bil-

diğinden daha fazlasını biliyordum. Hiç müzik kulağı olmasa da banyoda rock şarkıları söylemeyi sevdiğini biliyordum. En sevmediği yiyeceğin turşu olduğunu biliyordum; turşuya *değmiş* bir şeyi bile yiyemezdi. Ayak numarasının kırk dört olduğunu biliyordum. Ve on üç yılı kardeşini koruyamadığı için kendini paralayarak geçirdiğini biliyordum.

Caleb'ın ceketi kapının yanındaki portmantoda asılıydı. Elimi ceplerinden birine sokarak cep telefonunu aradım. Birkaç buruşuk peçete çıktı, onları çöpe attım. Peçeteleri cebine koymasına sinir oluyordum – bunu hep yapıyordu. Cebini tekrar karıştırırken avucum dikdörtgen bir şeyin üzerine kapandı.

O şeyi cebinden çıkardım. Küçük, mavi bir kadife kutuydu.

Olamaz. Yüzük almıştı.

Kutuyu açmadım. *Açamadım.* Her şey bittiğinde evlenmekten bahsedip duruyordu ama polisler öldüğümü düşünürken bunu nasıl yapacağımızı bilmiyordum. Caleb çoğu konuya mantıklı yaklaşırdı ancak bunu hiç düşünmemişti. Sadece benimle evlenmek istiyordu ama bunun ne kadar büyük bir hata olabileceğini göremiyordu.

Sırf Natalie yüzünden de değildi üstelik. Genel anlamda hata olurdu. Ömrünün sonuna kadar benimle uğraşmak istemezdi. Mia'ya olanlar yüzünden çektiği vicdan azabı kafasını karıştırmıştı. Bana karşı kendini sorumlu hissediyordu.

Yüzük kutusunu geri cebine koydum. Hiç görmemişim gibi davranacaktım.

Telefonu öbür cebindeydi. Ekran kilidini açmak için altı haneli şifreyi girdim; bana bu bilgiyi verecek kadar güveniyordu. Natalie'nin de bilip bilmediğini merak ettim. Biliyorsa şaşırmazdım ama bu büyük bir risk olurdu. Telefonda Natalie'nin görmesini istemeyeceğimiz şeyler vardı. Caleb'ın, ağlamaklı bir sesle "bana yardım et" diye yakarışımı çektiği kayıt gibi. Bu onun fikriydi – bu aramanın evimi daha hızlı aramalarını sağlayacağını düşünmüştü. Öyle de olmuştu ama Natalie ken-

disi gitmeseydi çok daha iyi olurdu çünkü bu şekilde parmak izlerini açıklamanın yolunu bulmuştu.

Her şeyi en ince ayrıntısına kadar planlamıştık. Sadece tek bir eksik parça vardı.

Sonunda bunun nasıl bitmesi gerektiğini anladım. Aslında başından beri biliyordum, sadece kendime itiraf etmek istememiştim. Caleb'la bu planı ilk konuştuğumuzda yeni bir kimlikle hayata baştan başlama fikrini sevmiştim. Artık Dawn Schiff olmak zorunda değildim. Ama asla böyle ilerlemeyeceğini anlamalıydım. Caleb ve ben birbirimize âşık olalım diye değil, Mia için adaleti sağlayabilelim diye bir araya gelmiştik. Natalie'ye onu intihara sürüklemenin bedelini ödetebilelim diye.

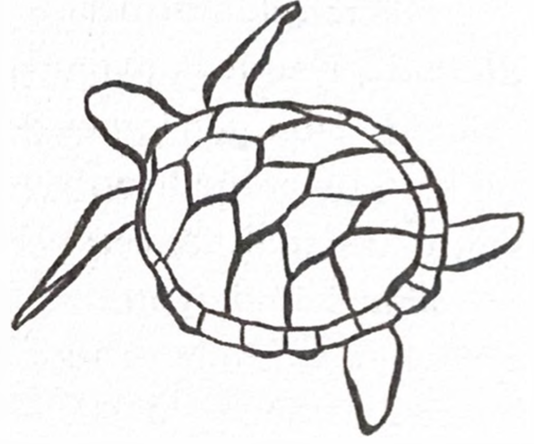
Bunu ancak bir şekilde başarabilirdik. Natalie'nin sonunu getirebilecek tek bir şey vardı.

Ceset gerekiyordu.

Ve onun, benim cesedim olması gerekiyordu.

ELLİ DÖRT

NATALIE

Kefalet duruşması olabildiğince iyi geçti. Hâkim pasaportumu teslim ettiğim sürece kefaletle serbest bırakılmama izin verdi. Ne yazık ki karşılamamın imkânsız olduğu inanılmaz yüksek bir rakamdı. Yüzde onluk kefalet bile benim ödeyebileceğimden fazlaydı.

Yani mahkeme gününe kadar tutuklu kalmaya devam edecektim. O gün de hiç şüphesiz hapis cezasına çarptırılacaktım. Sonraki birkaç seneyi parmaklıklar ardında geçirecektim. O da *şanslıysam*.

Ferguson'ın dediğine göre bölge savcısı büyük ihtimalle beni kasten adam öldürmekle suçlamaya çalışacaktı. Sabah bana anlaşma niyetinde olmadıklarını söylemişti. Dawn'ın e-postalarındaki suçlamalardan dolayı sansasyonel bir davaydı ve hak ettiğim cezayı aldığımdan emin olmak istiyorlardı. Ceset olmadan bile beni mahkûm edebilecekleri kadar cinayet kanıtı olduğundan eminlerdi.

Ömür boyu hapis yatmamı istiyorlardı. Parmaklıklar ardında çürümemi istiyorlardı.

Hücremde otururken tek düşünebildiğim eve gitmek istediğimdi. Kendi banyomda duş almak istiyordum. Kocaman, sulu bir çizburger yemek istiyordum. Kendi yatağımda, sıcacık bir battaniyenin altında tek başıma yatmak ve sabah dilediğim saatte kalkmak istiyordum.

Ama içimden bir ses bunları bir daha asla yapamayacağımı söylüyordu. En azından uzunca bir süre.

Bu yüzden gardiyanlardan biri bana seslenince çok şaşırdım. "Farrell! Kefaletin ödendi."

"Ne?" Oturmuş kendime acıdığım banktan ayağa fırladım. "Kim ödedi?"

Gardiyan omuz silkmekle yetindi ama ben de onu sorguya çekmek istemiyordum zaten. Tek istediğim buradan çıkmaktı. Mahkemeye kadar birkaç haftalığına olsa bile.

Cep telefonumu, cüzdanımı ve diğer eşyalarımı verdikten sonra beni bekleme salonuna götürdüklerinde kefaletimi kimin ödediğini öğrendim. Hiç ummadığım biriydi.

"Selam, Nat," dedi Seth.

İşten doğruca buraya gelmiş olmalıydı çünkü üzerinde gömlek ve kravat vardı. Yorgun görünüyordu ama ondan daha beter hâlde olduğumdan emindim. Saçım kuş yuvasına dönmüştü. Parmaklarımı arasından geçirmeye bile korkuyordum.

"Burada ne işin var?" diye sordum. "Benden nefret ettiğini sanıyordum."

Yandan yandan güldü. "Arabada konuşalım, olur mu?"

Olmaz demeyecektim. Yorgundum, açtım ve tek istediğim eve gitmekti, bu yüzden eve gidene kadar beni azarlayacaksa bile onu geri çevirmeyecektim.

Seth'in peşinden Audi'sinin bizi beklediği otoparka çıktım. Yolcu koltuğuna oturup başımı koltuk başlığına yasladım ve gözlerimi yumdum. Dikkat etmezsem hemen burada uykuya dalabilirdim. İçeriye bir daha asla dönmek istemiyordum. Asla.

Seth de arabaya bindi. Motoru çalıştırmasıyla yola koyulduk. Profilini izleyerek amacının ne olduğunu merak ettim. Onu son gördüğümde kızgın ve kırgındı, beni firmadan para çalmakla suçlamıştı. Ama artık kızgın görünmüyordu.

"Şey," dedi sonunda. "Bütün... bütün hesapları kontrol ettim, eksik para çıkmadı."

"Hadi canım."

Kaşlarını çattı. "Özür dilerim. Sana inanmalıydım. Ama o dedektif kendinden çok emin konuşmuştu."

"Hı hı."

"Gerçekten çok özür dilerim." Sesi hafiften çatallandı. "Adam beni... beni etkiledi. Senin asla böyle bir şey yapmayacağını bilmeliydim."

Yaptığından pişman olmuştu. Ayrıca yanımda olması da çok değerliydi. Başka kimse yanımda olmamıştı. Evet, bana korkunç davranmıştı ama onu affedebilirdim. "Kefaleti ödediğine inanamıyorum. Miktarı çok yüksekti."

"Param var." Omzunu kaldırdı. "Aslında bana iyilik yaptın. Melinda'nın üzerine konabileceği para azalmış oldu. Ayrıca senin iyi bir avukata ihtiyacın var. Konuştuğum şu Ferguson denen adam berbattı. Kaç yaşında, yirmi falan mı? Ben sana o konuda yardım edeceğim."

Seth'e hiçbir şey borçlu olmak istemiyordum ama teklifini reddedebilecek durumda değildim. Haklıydı. Benim iyi bir avukata ihtiyacım vardı. Mesleğini altı aydan uzun süredir icra eden birine.

"Ben Dawn'a hiçbir şey yapmadım," dedim.

"Biliyorum. Bütün bu olanlar çok saçma. Ama hepsini çözeceğiz."

Bana inanıyordu. Hatta ebeveynlerim bile suçlu olduğumu düşünürken bana inanan tek kişi oydu. Sırf lisede Amelia denen o kızla yaşadığım olaydan dolayı korkunç biri olduğumu düşünüyorlardı.

"Aç mısın?" diye sordu Seth. Saat neredeyse öğlene geliyordu. "Bir şeyler yiyebiliriz."

Boğazımdaki yumruyu yutkundum. "Sadece eve gitmek istiyorum."

"Tamamdır."

O araba sürerken ben de telefonuma gelen mesajları kontrol ettim. Onlarca yazılı ve sesli mesaj vardı. Hepsiyle ilgilenecek enerjim yoktu. Şu anda yapamazdım.

Derken Caleb'dan gelen bir mesaj dikkatimi çekti. Cumartesi akşamı göndermişti.

Motele baktım ama bir şey bulamadım.
Buradan bir şey çıkmaz.

Mesaja uzun uzun baktım. Birkaç gün önce olsaydı benim için ta Rhode Island'a gitmesine minnettar olurdum. Ama şimdi ne düşüneceğimi bilemiyordum.

Santoro'nun Caleb'ı beni ele vermeye zorladığını sanmıştım. Oysa durum tam tersiydi. Caleb polise kendisi gitmişti. Mazeretimin yalan olduğunu onlara kendi isteğiyle söylemişti. Hatta başka şeyler de söylemişti.

"Caleb bugün işte miydi?" diye sordum.

Seth başını iki yana salladı. "Ben görmedim. Ama eminim seni görmeye gelecektir. İstediğin buysa."

İstediğim bu değildi. Artık Caleb'a güvenmiyordum. Sebebini bilmiyordum ama bana sırt çevirmişti.

"Caleb hakkında ne düşünüyorsun?" diye soruverdim birden.

"Eh, daha iyisini bulabileceğini düşünüyorum tabii ki."

"Ben ciddiyim, Seth."

"Bilmiyorum." Bir Subaru önüne kırınca kornaya bastı. "Bencilce bir nedenden ondan hoşlanmıyorum. Bütün bunlar olup biterken sana yeterince destek olduğunu düşünmüyorum.

Ama iyi bir insana benziyor. Sanırım. Hem muhtemelen Dawn için endişeleniyordur."

"Dawn için neden o kadar endişelensin ki? Onu doğru düzgün tanımıyor bile."

Seth bana kısa bir bakış attı. "Sen neden bahsediyorsun? Onlar birbirlerini tanıyorlar. İnternet sitesi işi için bana Caleb'ı tavsiye eden Dawn'dı."

"*Ne?*"

Birdenbire dünyam sarsıldı. Caleb'ı tavsiye eden Dawn mıydı? Bu nasıl mümkün olabilirdi? Kibarca selamlaşmak dışında birbirleriyle hiç konuşmamışlardı. Hatta birkaç kez Caleb onun adını yanlış söylemişti ki bu şimdi inanılmaz şüphe uyandırıcı geliyordu.

"Evet," diye onayladı Seth. "Dawn onu anlat anlat bitiremedi. Nasıl olduğunu bilirsin. Bir konuya takıldı mı susmak bilmez."

Siktir.

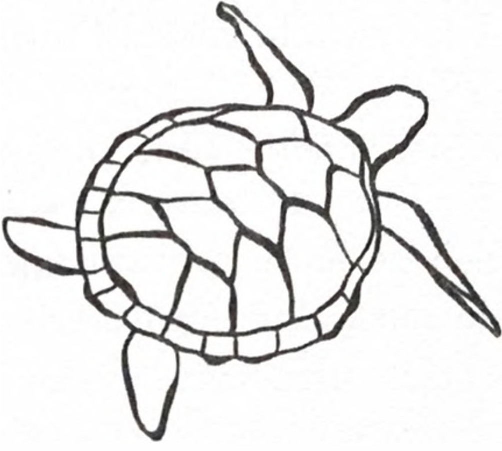
Bir anda Caleb'ın evime rahatlıkla girip çıkabildiğini fark ettim – bu konuda herkesten daha rahattı. O kaplumbağayı kirli sepetime Caleb yerleştirmiş olabilir miydi? Arabamın bagajına da kolayca erişebilirdi. Ofise gelip gittiğinden o kaplumbağaları her gün masama koymuş olabilirdi. Hem kaç kere onun evinde şarap içip kadehlerinde parmak izimi bırakmıştım?

Caleb benim mazeretimi ortadan kaldırdığında kendininkini de elemişti. Dawn'ın öldürüldüğü gece için mazereti yoktu. Dahası yorgun olduğunu ve erken gitmek istediğini söyleyen oydu. Ben onu kalması için ikna etmeye çalışmıştım.

Caleb'ın Dawn'ı öldürüp suçu benim üstüme yıkmaya çalışıyor olması mümkün müydü? Kulağa inanılmaz geliyordu ama tuhaf bir biçimde de mantıklıydı. Hatta mantıklı gelen *tek* şey buydu.

Ama *neden?*

O motel... Oraya gitmem gerekiyordu.

ELLİ BEŞ

Eve gidiş yolunun kalanında durumu Seth'e açıkladım. Ne olursa olsun ona güveniyordum. Bana iyi tavsiyeler verirdi.

"Sadece duş alıp üzerimi değiştirmem lazım." Hâlâ cumartesi sabahı yarış için giydiğim kıyafetler vardı üzerimde. Bunları vücudumdan sıyırıp atmak için sabırsızlanıyordum. "Sonra motele gideceğim."

"Ben de geliyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "İşin yok mu?"

"Ben yöneticiyim. Önemli bir mesele için öğleden sonra izin almaya hakkım var. Seni oraya ben götüreceğim."

"Bunu yapmak zorunda de–"

"Ben götüreceğim dedim," diye yineledi daha sert bir sesle. "Son birkaç gecedir doğru düzgün uyumamışsındır. Bu hâlde direksiyon başına geçemezsin. Bırak ben götüreyim işte."

Yine itiraz etmeye başladım ama ona neden karşı koyduğumu bilmiyordum. Yorgunluktan geberiyordum. Direksiyon başında uyuyakalmaktan korkuyordum. Biraz kestirmek isterdim ama bu işi çözmeden gözüme uyku girmeyeceğini biliyordum.

Evimin önüne park ettiğimizde ön bahçemde birkaç muhabir olduğunu gördüm. Görür görmez de midem kasıldı. Tutuklanma ânıma ait görüntüler bütün haberlere çıkmıştı; Dedektif Santoro beni tutuklamak için daha kötü bir zaman seçemezdi. Ya da hangi açıdan baktığınıza bağlı olarak daha iyi bir zaman.

"Şu an bununla uğraşamam," diye mırıldandım.

Seth dikiz aynasına baktı. "Merak etme. Ben halledeceğim."

Arabadan indi ve ben de yan aynadan muhabirlerle konuşmasını izledim. Onlara ne dediğini bilmiyordum ama hepsi gitti. O anda Seth'e inanılmaz minnet duydum.

Evime girdiğimde bir an için oturma odasında öylece durup sessizliğin tadını çıkardım. Yanıp sönen ışıklara ve buz gibi soğuğa ek olarak nezarethane hep çok gürültülüydü. Benimkinin yanındaki hücrede kalan kadın uyuşturucu ya da alkol yoksunluğu çekiyor gibiydi ve dün gece sabaha kadar böcek görüp durduğunu bağırmıştı. Mutlak sessizliğin ne kadar harika bir şey olduğunu hiç fark etmemiştim.

Seth eşikte oyalandı. "İstersen arabada bekleyebilirim..."

"Hayır, gerek yok. Duş alacağım, sonra yola çıkarız."

"Tamamdır."

Yatak odasına çıktığımda cep telefonum çalmaya başladı. Hapisten çıktığımı aileme bile haber vermediğimi fark ettim. Ama bunun acelesi yoktu. Şu anda onlarla uğraşmak istemiyordum. Arayan annemse telesekretere düşmesine izin verecektim.

Ama annem değildi. Caleb'dı.

Ekranda yanıp sönen ismine baktım. Caleb McCullough. Bir hafta öncesine kadar onun doğru erkek olduğunu düşünüyordum. Ama şimdi ne düşüneceğimi bilmiyordum. Bana karşı dürüst olmadığı aşikârdı. Acaba şimdi ne söyleyecekti?

Telefonu açtım. "Alo?"

"Nat! Kefaletle serbest kaldığını duydum."

Haberler çabuk yayılıyordu. Telefonu sımsıkı tutarak yatağımın kenarına oturdum. "Evet. Ailem kefalet ücretini ödememe yardım etti." Bu yalanı kolaylıkla söylemiştim.

"Harika." Sesi normal geliyordu. Endişeliydi ama fazla endişeli değildi. Tam kararında endişeliydi. *Bu adam soğukkanlı bir katil olabilir.* "Nasılsın? İyi misin?"

Nasıl olabilirdim? Üç gündür hapisteydim! Ama dilimi tuttum. Ona çıkışmayacaktım. Bildiğimi anlamasını istemiyordum. "Sadece yorgunum, hepsi bu."

"Motelle ilgili mesajımı aldın mı?"

"Şey, evet..."

"Oraya gittim," dedi. "Danışmada bir adam vardı, ona şüpheli birini görüp görmediğini sordum. Ona Dawn'ın gazetelerde yayımlanan fotoğrafını gösterdim..."

"Sonra ne oldu?"

"Hiçbir şey. Neden bahsettiğimi bilmiyordu."

"Anladım." Öksürdüm. "Oraya gittiğin için teşekkür ederim."

"Ne demek. Yaşadıkların korkunç şeyler."

Aklımdan yüzlerce düşünce geçiyordu. Ona Vixed'da çalışmaya başlamadan önce Dawn'ı tanıyıp tanımadığını sormak istiyordum. Polislere neden beni ispiyonladığını sormak istiyordum. Arabamın bagajına saçla kanı yerleştirenin o olup olmadığını sormak istiyordum.

Beni hiç umursamış mıydı yoksa her şey bir oyundan mı ibaretti diye sormak istiyordum.

"Senin için yapabileceğim bir şey var mı?" dedi.

"Bir süre yalnız kalmak istiyorum," dedim.

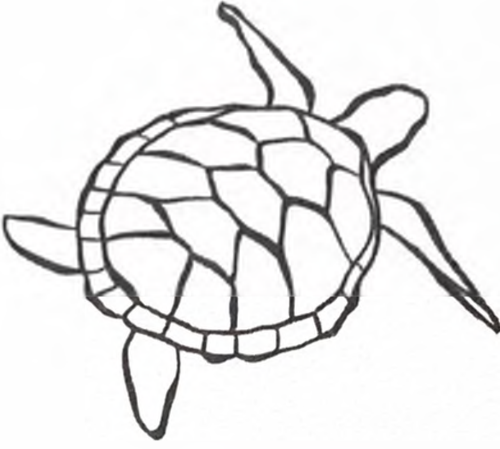
"Elbette. Daha sonra beni arar mısın?"

Benim için endişelendiğinden dolayı mı aramamı istiyordu? Yoksa ne düşündüğümü öğrenmek için mi? "Tabii."

Caleb'ın amacı neydi? Dawn'ı tanıdığını biliyordum ama kesin olarak bildiğim tek şey buydu. Katil olabilecek birine benzemiyordu. Bu düşünce aklıma bir türlü yatmıyordu.

O motelde bilmemi istemediği bir şey vardı. Artık bundan emindim.

Ne olduğunu öğrenecektim.

ELLİ ALTI

Bir saat sonra duştan çıkıp üzerime kot pantolonla kazak giymiş ve resmen yepyeni biri olmuştum. O kadar iyi hissediyordum ki arabaya binip uzun bir yolculuk yapma düşüncesi canımı sıkıyordu. Ama o kadar kötü olamazdı. Arabayı Seth kullanacaktı ve bu işi çözmek istiyordum. O moteldeki biri beni arayıp duruyordu. Sebebini öğrenmeliydim.

Oturma odasına indiğimde Seth ayağa kalktı. "Hazır mısın?"

"Evet. Kesinlikle."

"Kendini iyi hissediyor musun?"

Gözlerimi ovuşturdum. "Biraz yorgunum. Ama onun dışında iyiyim."

"Birkaç Collahealth kapsülü mü içsen?"

Bunun üzerine ikimiz de güldük.

Tekrar yollara düştük ancak hapishanede verdikleri iğrenç kahvaltıdan bu yana pek bir şey yememiştim. Bir fast-food zincirinin arabaya servis kısmına uğradık ve normalde asla yemeyeceğim bir şey söyledim. Çünkü *açlıktan ölüyordum* ve tek istediğim büyük, yağlı bir hamburgerdi.

Hamburgerin yarısını üç ısırıkta mideye indirdiğimde Seth güldü. Geçen yıl sevgiliyken sık sık arabada fast-food yerdik. Sonuçta restoranlara gidemezdik. Burada Seth'le arabada oturmuş, ağzıma patates kızarması tıkarken dejavu hissine kapıldım.

"Melinda'yla işler nasıl gidiyor?" diye sordum.

"Berbat. Bunu duyduğuna şaşırabilirsin ama boşanmak korkunç bir şeymiş."

"Çok üzgünüm."

"Üzülme."

Deri koltukta kıpırdandım. "Kendimi sorumlu hissediyorum."

"Değilsin," dedi düz bir sesle. Tabii, kesin değildim. "Bak, aramızda olanların her şeyi daha da çekişmeli hâle getirmediğini söylemeyeceğim. Ama bu eninde sonunda olacaktı. Artık birbirimizden *hoşlanmıyorduk* bile. Üç *yıldır* seks yapmadığımızı biliyor muydun?"

Biz birlikteyken buna benzer bir şey söylemişti ama hep abarttığını düşünmüştüm. Artık öyle düşünmüyordum.

"Senin suçun değildi," dedi. "Öyleyse bile tek nedeni bana mutlu olabileceğimi hatırlatmış olmandı."

Bunu içimi rahatlatmak adına mı söylüyordu yoksa ciddi miydi bilmiyordum. Ama şu anda ne diyorsa kabullenecektim. Kendimi zaten yeterince kötü hissediyordum. Hayatımda yaptığım korkunç şeylere bir de yuva yıkmayı eklemesem de olurdu.

Seth radyoyu açtı. Klasik rock müziği çok severdi. Ben pek sevmezdim ama şu anda hiç umurumda değildi. Caleb'a en sevdiğim şarkıcının Celine Dion olduğunu söylediğim zamanı hatırlıyordum. Yüzü aydınlanmıştı. *Celin Dion benim de en sevdiğim şarkıcı!* Acaba bu da bana yaklaşmak için uydurduğu başka bir yalan mıydı? Hangi adamın en sevdiği şarkıcı *Celine Dion* olurdu ki?

Motele neredeyse doksan dakikada vardık. Çok büyüktü – geniş bir alana yayılmış iki katlı bir yapıydı– ve doğruca dışarıya

açılan onlarca odası vardı. Ayrıca dağ başındaydı. Saklanmak için mükemmel bir yerdi.

Neon bir tabela motelin ana bürosunu işaret ediyordu. Seth oranın hemen önüne park etti ve bir müddet arabada oturduk. Sonunda, "Hazır mısın?" diye sordu.

Sessizce başımla onayladım. Midemde kelebekler çırpınıyordu – Caleb'ın burada bilmemi istemediği ne olduğunu öğrenmekten delicesine korkuyordum. Ne yapmıştı? Erkek arkadaşım soğukkanlı bir katil miydi? Dawn bu motel odalarından birinde, naylon kaplı bir şiltenin üzerinde ölü mü yatıyordu?

Menteşelerinden sarkan ön kapıya gittik. Bu motel tam bir batakhaneydi. Danışma masasının ardında bir adam oturuyordu, göz kapakları düşüktü, kahverengi saçları uzun ve dağınıktı. İçerisi on yıldır temizlik yüzü görmemiş gibiydi. Köşedeki kanepeye otursam havaya büyük bir toz bulutu kalkardı.

"Yardımcı olabilir miyim?" dedi adam uyuşuk bir tavırla.

"Evet, teşekkürler." Çantamdan cep telefonumu çıkarıp Caleb'ın bir fotoğrafını açtım. Daha doğrusu Caleb'la benim fotoğrafımdı. Onun hayatımı birleştirebileceğim adam olduğunu düşündüğüm zamanlar çektiğim bir selfieydi. "Bu adamı gördünüz mü?"

Adam fotoğrafa doğru düzgün bakmadı bile. "Bilmem. Buraya bir sürü insan girip çıkar."

Seth arka cebinden cüzdanını çıkardı. Birkaç banknot alıp masanın üzerine koydu. "Bir daha bakabilir misiniz?"

Adam masanın üzerindeki paralara baktı. Banknotları toplayıp ön cebine sokuşturdu. Sonra öne eğilip telefonuma daha dikkatli baktı.

"Ah, evet," dedi. "Şimdi hatırladım. Buraya geldi. Cumartesi günü."

Yüreğim ezildi. Bu bilginin bana hiçbir yararı yoktu. Caleb cumartesi günü buraya geldiğini söylemişti zaten. Dolayısıyla bu yalnızca doğruyu söylediğini kanıtlardı.

"Onunla konuştunuz mu?" diye sordu Seth.

Adam başıyla onayladı. "Evet, çıkış yaptırdı."

Soluğum kesildi. "Çıkış mı yaptırdı?"

"Aynen. Sanırım pazartesi gecesi oda tutmuştu, cumartesi de çıkış yaptırmaya geldi."

Seth'le bakıştık. İşte buydu. Caleb'ın yalan söylediğinin kanıtı. Erkek arkadaşım bütün hafta bana yalan söylemişti. Ama... neden?

"Yanında biri var mıydı?" diye sordu Seth.

Adam duraksadı. "Odada onunla kalan bir kadın vardı sanırım. Ama kesin olarak emin değilim. Böyle şeylere çok fazla dikkat etmemeye çalışırım. Anlarsınız ya? Bağrışlar ya da silah sesleri duymadığım sürece görmezden gelirim."

Kadın mı?

Birden telefonumun arama motoruna Dawn Schiff adını yazdım. Dawn'ın o korkunç kimlik fotoğrafı çıktı. Fotoğrafı adama çevirdim. "Onunla kalan kadın bu muydu?"

"Muhtemelen. Bundan daha çok saçı vardı ama peruk takıyor olabilirdi. Ayrıca gözlüğü de yoktu. Fakat bu kadın gibi bir deri bir kemikti."

Hassiktir.

Dawn'ın hâlâ yaşıyor olması mümkün müydü?

"Esir tutuluyormuş gibi görünüyor muydu?" diye sordum.

Adam omzunu kaldırdı. "Öyle göründüğünü söyleyemem. Bağlı falan değildi. Ama dediğim gibi, fazla dikkat etmemeye çalışırım."

Adama teşekkür edip motelden çıktık. Caleb buraya kesinlikle gelmişti ama gideli çok oluyordu. Yine de bunun önemi yoktu. O, Dawn gibi ortadan kaybolmayı planlamıyordu. Bu hafta bir gün iş yerine gelecek, her şey yolundaymış gibi davranacaktı. İşte o zaman öğrendiklerimle karşısına dikilecektim.

"Piç herif," diye mırıldandı Seth arabaya bindiğimizde. "Neyin peşinde bu?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Sana şu yaşattıklarına bak." Avucunu direksiyona vurdu. "Peki ne için? Bunu neden yapıyor?"

Keşke bilseydim.

"İlk başta sana inanmadığım için özür dilerim." Güneş alçalmıştı ve Seth'in gözleri gölgelerin arasında parlıyordu. "Senden asla şüphe etmemeliydim. Hırsızlık yapmayacağını biliyordum."

"Seni suçlamıyorum."

"Caleb'ı elime bir geçireyim o burnunu dağıtacağım."

Her nedense sözleri beni güldürdü, ben gülünce o da sırıttı. Uzun zaman sonra ilk defa gülüyordum. Sanki her şeyin yoluna girebileceğine dair küçük de olsa bir umut varmış gibi hissetmeye başlamıştım. Her şeyin anahtarı Caleb'dı. Ve öğrendiğim şeylerden haberi yoktu.

Dorchester'a doğru yeniden yola koyulduk. Bugün olanlardan dolayı damarlarımda adrenalin dolup taşsa da araba sarsıldıkça içim geçiyordu. Seth ne kadar yorgun olduğumu görmüş olacak ki radyoyu kapayıp sessizlik içinde sürdü. Kornaya bile basmadı ki tipik bir Bostonlı olarak kornasını sık sık kullanmaya bayılırdı. Arabasının yolcu koltuğunda otururken bir haftadır hiç uyumadığım kadar iyi uyudum ve ancak Seth elini koluma koyarak beni sarstığında uyandım.

"Natalie," dedi.

Sesindeki aciliyeti duymamla gözlerimi açıverdim. "Ne oldu?"

"Bak."

Birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım ve ovuşturdum. Güneş artık tamamen batmıştı ama bizim sokakta olduğumuzu görebiliyordum. Bizim bloktaydık. Hatta evim iki adım ötedeydi. Seth de evimi işaret ediyordu.

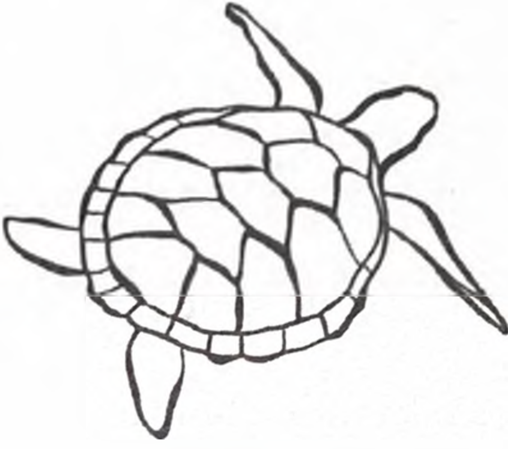
Dışarısı kapkaranlık olduğundan gösterdiği şeyi görebilmek için gözlerimi kıstım. İşte o zaman evimin önünde bir adam

olduğunu gördüm. Basamaklarda oturuyordu. Arabamızı görünce ayağa kalktı.

Aman Tanrım.

Caleb'dı.

ELLİ YEDİ

"Sen arabada kal," dedi Seth. "Kapıları kilitle."

Niyeti iyiydi. Caleb düşündüğümüz gibi biri değildi ve bana yalanlar söylemişti. Bununla birlikte onun tehlikeli olduğunu düşünmüyordum. İçten içe Dawn'ı öldürdüğüne de inanmıyordum. Bunu yapabileceğini hiç sanmıyordum. Yalanlarına rağmen onun böyle bir şey yapabilecek biri olduğunu söyleyemezdim.

Öyle olsa bile Seth'in önünde, sokağın ortasında beni öldürecek hâli yoktu. Her şeyi geçtim, bunu yapmayacak kadar zekiydi. Kesinlikle fevri biri değildi. Her ne yaptıysa aylarca, hatta belki *yıllarca* tasarlayıp yapmıştı.

Bu yüzden Seth'in itirazlarına rağmen arabanın kilidini açıp dışarı çıktım. Caleb bana doğru gelse de tehditkâr bir yanı yoktu. Silahı bulunmuyordu. Bir sorun çıkmayacaktı. Neler olduğunu öğrenmeliydim. Gerçeği öğrenmeliydim.

"Seni pislik!" diye bağırdı Seth. Hemen arkamdan arabadan inmişti. "Natalie'den uzak dur!"

Caleb'la aramda şimdi bir metre kalmıştı. Seth'e baktı, başını salladı, sonra tekrar bana döndü. Kaşlarını çattığını fark ettim. "Natalie," dedi titrek bir sesle. "Konuşmamız gerek."

"Aynen öyle," dedim. "Başından beri bana yalan söylüyordun. Arabama o saçı ve kanı sen yerleştirdin, değil mi?"

Caleb şaşırmışa benziyordu. Bunu söylememi beklemiyordu. Nasıl cevap vereceğini bilemeden bir müddet öylece dikildi.

"Eee?" dedim.

"İyi." Sesi boğuktu. "Ben yaptım. Saçı ve kanı arabanın bagajına ben yerleştirdim. Oldu mu?"

İtiraf etmesine şaşırarak ona bakakaldım. Bundan şüphelendiysem bile gerçekten yaptığına inanamıyordum. Hem *neden* yapmıştı?

Seth koşarak gelip yanımda durdu. "Onu sen öldürdün, değil mi? Dawn'ı sen öldürdün, şerefsiz herif."

Caleb'ın yüzü kıpkırmızı oldu. "Hayır. Tabii ki *hayır*. Böyle bir şeyi asla yapmam. Ona asla zarar vermem. O..."

Cümlesinin ortasında sustu.

"O ne?" diye üsteledim. "Ne diyecektin?"

Başını salladı. "Hiç... hiçbir şey demeyecektim. Yapamam..."

"Caleb, *ne olduğunu söyle bana*." Şakağımda bir damar zonkladı. "Bir açıklamayı hak ediyorum."

Caleb bir saat gibi gelen bir süre boyunca bana baktı ama muhtemelen en fazla birkaç dakika geçmişti. Uzun uzun iç geçirdi. "Dawn ölmedi."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Seth.

Caleb ellerini havaya kaldırdı. "Uzun hikâye. Ama ölmedi, tamam mı? Yemin ederim."

"O zaman nerede?" diye sordum.

"Ben..." Titreyen elini saçlarının arasından geçirdi. "Bilmiyorum. Bu yüzden buraya geldim. Yardımına ihtiyacım var."

"Unut gitsin." Seth karanlıkta Caleb'a ters ters baktı. "Natalie'yi perişan ettin. Senin yüzünden *hapse* girdi. Bunu ona neden yaptın? Senin derdin ne be adam?"

Caleb'ın âdemelması inip kalktı. "Bakın, vaktimiz yok. Dawn–"

"Saçmalık. Bize hemen ne yaptığını söyle. Yoksa seni polise şikâyet ederiz."

Caleb bir adım geri çekildi. "Hayır, lütfen..."

Seth bir şey söyleyecek oldu ama elimi kaldırarak onu susturdum. Bu onun meselesi değildi. Caleb'la benim meselemdi. Gerçeği bilmeye ihtiyacım vardı.

"Caleb," dedim. "Sadece bunu neden yaptığını anlamaya çalışıyorum. Bilmem gerek. Bu şekilde davranılmayı hak ettiğimi düşünmüyorum."

Sözlerimi düşünürken göğsünün şişip inmesini izledim. "Son birkaç aydır seni izliyordum," dedi. "O küçük 5K koşunu organize ediyordun. Bütün podcastlere ve yerel haber kanallarına çıkıyordun. *Yakın dostun* Amelia adına bağış topladığından bahsediyordun... Ama o hiçbir zaman senin dostun olmadı, öyle değil mi?"

Şimdi sesi buz gibiydi. Göğsüm sıkıştı. "Caleb..."

"Sana onun kim olduğunu söyleyeyim," diye çıkıştı. "O benim *kardeşimdi.* Dawn'ın da en yakın arkadaşıydı. Gerçi sen onu *insan* olarak bile görmemiştin."

Bacaklarım pelteye döndü. Bir şeye tutunmazsam yere yığılmaktan korktum. "Amelia..."

"Kardeşim senin yüzünden öldü!" Komşuların duyacağı kadar yüksek sesle bağırıyordu ama umurunda değildi. "Oysa sen hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam ettin. Sanki Amelia'nın senin için hiçbir önemi yokmuş gibi. Sanki o bir hiçmiş gibi. Daha da kötüsü, onu *kullanarak* kendi reklamını yaptın. Nasıl yapabildin? Sahiden bu kadar mı kalpsizsin?"

Başparmağımın tırnağını avucuma batırdım. "Ben yardım derneğine para toplamaya çalışıyorum."

"Ya, tabii. Bunu sırf ilgiyi sevdiğin için yapıyorsun bir kere. Firmanın reklamını yapmana da yardımcı oluyor. Anlamadığımı mı sanıyorsun? Onu o zaman kullandın, şimdi de kullanıyorsun."

Caleb'ın bakışları nefret saçıyordu. Benden nefret ediyordu. Benden gerçekten, tüm kalbiyle nefret ediyordu. Benden bu kadar nefret ederken beni nasıl öpmüş, benimle nasıl şakalaşmış, yemeklere götürmüştü?

"On yedi yaşındaydım," dedim güçlükle. "Evet, Amelia'ya çok kötü davrandım. Ama çocuktum." Seth'e baktığımda kafası allak bullak olmuş gibi görünüyordu. "Amelia lisedeyken tanıdığım bir kızdı. Ona kötü davrandım. Biliyorum..."

"Kötü davranmış!" diye bağırdı Caleb. "Bileklerini kesmesine neden oldun! Kardeşim senin yüzünden öldü!"

Caleb'ın Amelia'nın abisi olduğuna inanamıyordum. Amelia'nın abisi olduğunu bile bilmiyordum. Soyadları farklıydı. Amelia'nınki Hodge'du. O yıl olanları unutmak imkânsızdı. Her şey kontrolden çıkmıştı. Bunların hiçbirini inkâr etmeyecektim.

Geriye dönüp baktığımda Amelia'ya neden o kadar kötü davrandığımızı bilmiyordum. Sanırım farklı olduğundandı. Ve *yapabildiğimizdendi*. On yedi yaşındayken, güzelken ve popülerken sizden daha zayıf biriyle uğraşmak kendinizi iyi hissetmenizi sağlıyordu. Güçlü hissetmenizi.

"Ne yapmamı istiyorsun, Caleb?" dedim. "Ne yapabilirim?"

"Ömrünün sonuna kadar hapislerde çürümeni istiyorum," diye tersledi. "Tıpkı toprağın altında çürüyen kardeşim gibi."

Üzerime diktiği gözlerinde asla sönmeyecek bir öfke ateşi yanıyordu. Beni asla affetmeyecekti. Ömrümün sonuna kadar ceza çekmem gerektiğine inanmaktan asla vazgeçmeyecekti. Bu durumu düzeltmek için söyleyebileceğim ya da yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"O zaman neden buradasın, Caleb?" dedim sonunda. "Benden ne kadar nefret ettiğini söylemek için mi?"

Sorum öfkesinin bir kısmını söndürmüşe benziyordu. "Bak," dedi. "Yaptığın şey yüzünden senden nefret ediyorum ama bu olanların hepsini Dawn'ın planladığını bilmen gerek.

Onun fikriydi. Ve şimdi fazla ileri gitti çünkü... eh, Dawn'ı tanıyorsun. O böyle biri."

Belli ki kendisi Dawn'ı çok iyi tanıyordu. Aklımın ucundan bile geçmeyecek kadar iyi.

"Aynen öyle, fazla ileri gitti," diye söze karıştı Seth. "Masum birini hapse attırdınız."

Caleb ona sert bir bakış attı. "Evet ama ortada bir ceset olmazsa suçlamaların düşeceğini inanıyor. *Onun* cesedi, ormanda buldukları kişinin değil. Sürekli bundan bahsedip duruyordu. Ve şimdi... şimdi nerede olduğunu bilmiyorum. Telefonumu kullanarak onu güney kıyısına götürmesi için taksi çağırmış ama oradan nereye gittiğini bilmiyorum. Bir yerden beni arayıp ipe sapa gelmez bir mesaj bırakmış. Kaplumbağasına nasıl bakacağıma dair talimatlar vermiş. Sanki... sanki şey yapacakmış gibi konuşuyordu..."

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. "Ne demeye çalışıyorsun?"

Yüzü buruştu. "Kendini öldürmeyi planladığından kuşkulanıyorum. Ortada bir ceset olacağından emin olmak için."

Göğsümü tuttum. "Aman Tanrım."

Caleb ağlamaya başladı. Yüzünü ellerine gömdü, omuzları titriyordu. İşte o anda şok edici bir şeyi fark ettim. Caleb Dawn'ı *seviyordu*. Onu gerçekten seviyordu. Benimleyken numara yapıyordu ama bu numara değildi. Onu kaybetmekten delicesine korkuyordu.

Ellerini yüzünden çektiğinde gözleri kızarmış ve şişmişti. "Natalie," dedi boğuk sesiyle. "Onu bulmama yardım etmelisin. Saatlerdir bakmadığım yer kalmadı ama nerede olduğunu bilmiyorum. Lütfen. Bana bunu borçlusun. *Ona* borçlusun."

"Onu nasıl bulacağız ki?" diye sordum.

"İmkânsız," dedi Seth. "Polise haber vermek zorundayız."

"Olmaz." Şiş yüzüne rağmen Caleb'ın sesi sağlamdı. "Bunu ona yapamazsınız. Başının ne kadar derde gireceğini biliyor musunuz?"

"Bu hafta Natalie'nin başının girdiği kadar mı?" diye tersledi Seth.

"Seth, yapma." Bakışlarımı Caleb'a çevirdim. "Nerede olabileceğine dair herhangi bir fikrin var mı?"

Caleb kol saatine baktı. "Tahminimce plajlardan birinde saklanıyor olmalı. Bu gece su seviyesi yükselecek." Yüzünü buruşturdu. "Kendini boğarsa gerçek ölüm zamanını tespit edemeyecekleri kadar uzun süre bulunamayacağını düşünüyor olmalı."

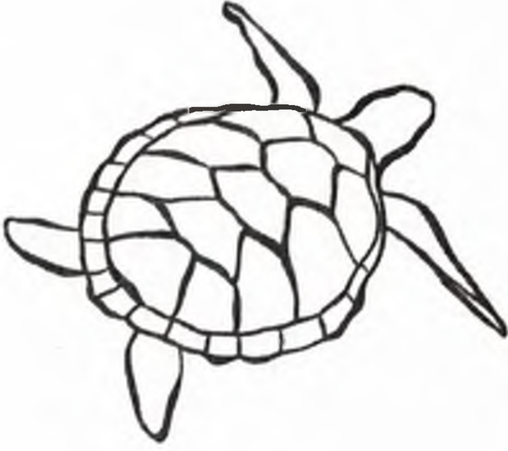
Nezarethanede otururken ben de aynını düşünmüştüm. Suyun kabarmasını bekleyip kendimi okyanusa atmayı.

"Onu bulabiliriz," dedim. Ne kadar uzağa gittiğine bağlı olarak bu civarda bir milyon kadar plaj olması çok kötüydü. Ya ta Cape Cod'a kadar gittiyse? "En iyisi ayrılalım. Buradan ne kadar uzağa gitmiştir sence?"

"Cüzdanımdaki bütün parayı almış," dedi Caleb. "Ama çok değildi. Birkaç yüz dolar kadar anca vardı. Yani çok uzağa gitmiş olamaz."

"Onu bulacağız," dedim hissettiğimden daha emin bir sesle. "Aptalca bir şey yapmadan önce onu durduracağız."

Haklı olduğumu umdum. Dawn'ın kendini öldürmesine izin veremezdim. Bu durumu düzeltmeliydim.

ELLİ SEKİZ

Üçümüz ayrıldık.

Ben geçen gece seramik kaplumbağanın parçalarını attığım Wollaston Plajı'nı aldım. En iyi bildiğim plaj orasıydı. Seth gece vakti plajda tek başıma dolaşmama itiraz ettiyse de bir şey olacağını sanmıyordum. Pazartesi gecesi eve gelip de kapımın kilidini açık bulduğumda korkup yeni bir biber gazı spreyi almıştım.

Maalesef plaj çok büyüktü, aşağıdaki sahile kadar uzanıyordu. Ve etraf zifiri karanlıktı. Yaz saati uygulamasından sonra neden bu kadar çok karardığını anlamıyordum. Bulduğum her fırsatta uzunları yaktım ama hiçbir şey göremiyordum.

Dawn herhangi bir yerde olabilirdi.

Kim bilir, belki de çoktan kendini boğmuştu.

Biraz düşünebilmek için arabayı kenara çektim. Stratejik davranmam gerekiyordu yoksa bu iş bu kocaman plajda minicik bir kum tanesi aramaya dönerdi. Dawn öylece suya atlayıp boğulmayacaktı. Bu hiç mantıklı değildi. İçgüdüsel olarak bacaklarını ve kollarını çırparak kendini kurtarmak isteyecekti. Dahası cesedi çabucak bulunurdu ve kaybolduktan bir hafta

sonrasına kadar hayatta olduğu anlaşılırsa bu beni şüpheli olmaktan çıkarırdı. Ben suya atlamayı düşünürken başka bir unsura daha ihtiyacım olduğunu biliyordum.

Beni aşağıda tutacak bir ağırlığa.

Tekrar sürmeye başladım ama bu sefer farklı bir şey arıyordum. İnşaat yapılan yerler arıyordum.

Kıyı boyunca on dakika kadar daha sürdükten sonra gördüm. Akşam olunca terk edilmiş bir inşaat alanı. Tuğla, harç, tahta kalas ve bir şeyle daha doluydu.

Cüruf briketi.

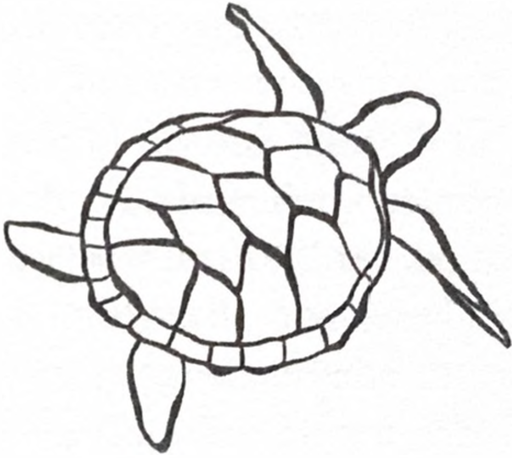
Arabamı kenara çekip dışarı çıktım. Dawn bu inşaat alanından cüruf briketi yürüttüyse fazla uzağa gitmiş olamazdı. O şeyler çok *ağırdı.* İçgüdülerim beni yanıltmıyorsa buralarda bir yerde olmalıydı. Elbette sadece tahminde bulunuyordum. Bu plajda bile olmayabilirdi. Ama bütün olanları üzerime yıkma stratejisine istinaden yaşadığım yerin yakınlarında olmak isteyeceğini düşünüyordum.

Arabadan indiğimde etraf çok karanlıktı. Sokak lambaları yansa da sadece yolu aydınlatıyorlardı. Plaj zifiri karanlıktı.

Telefonumun el fenerini açtım. Buralarda bir yerde iskele vardı, Dawn'ın atlaması için en mantıklı yer orasıydı. Ben olsaydım öyle yapardım.

İskele solumda kalıyordu. Geçen sefer ayakkabılarımı çıkarmıştım ama bu sefer çıkarmadım. Hızlı hareket etmem gerekiyordu. Kuma çıktım ve el fenerinin ışığını iskeleye doğru tutarak o tarafa dikkatle baktım. İşte o zaman onu gördüm.

İskelenin ucunda kambur duran biri vardı.

ELLİ DOKUZ

DAWN

Ortalama insan ömrü seksen yılın altındadır. Ama çoğu kaplumbağa bundan daha uzun yaşar. Özellikle de deniz kaplumbağaları 150 yaşına kadar yaşayabiliyorlar. Bazı büyük kaplumbağa türleriyse teoride 400 yıldan fazla yaşayabiliyor.

Kimsenin 400 yıl yaşamak isteyebileceğini hayal edemiyordum. Ben otuz yıldır yaşıyordum ve inanılmaz yorulmuştum. Bu kadarı yeterliydi. Yaşamaya ihtiyaç duyduğum ya da istediğim her şeyi yapacak kadar yaşamıştım. Dilediğim kadar uzun sürmediyse de gerçek dostluğu tatmıştım. İyi bir kariyerim olmuştu. Âşık olmuştum, ta ki sevdiğim adam bana başka bir kadınla ihanet edene kadar. Gerçi adil olmak gerekirse bunu yapmasını ben istemiştim.

Bir keresinde Mia bana 87 yaşına kadar yaşayacağını düşündüğünü söylemişti. Bu sayıya nereden ulaştığını bilmiyordum ama o kesin konuşmayı severdi. Pasifik kıyısına taşınacağını ve üç çocuğu, sekiz de torunu olacağını söylemişti. Ayrıca ölmeden önce görmek istediği yerlerin listesini yapmıştı. Uzun bir listeydi.

Birlikte gideceğiz, Dawn, derdi. *Baş başa dünyayı gezeceğiz. Tamam mı?*

Dünyayı dolaşma fikri bana çok ürkütücü gelirdi, bütün o yeni yerler ve şeyler... Yeni deneyimler konusunda iyi değildim. Ya gittiğimiz bir ülkede bize tek renkli yemek servis edemezlerse? Ya gittiğim bir restoranda dillerini bilmediğim için ne olduğunu bilmeden yemek sipariş edersem ve gelen şey *kaplumbağa eti* çıkarsa?

Yine de Mia'yla seyahat etme düşüncesi heyecan vericiydi. O yanımdayken yeni bir yerde olmaktan korkmazdım. İyi vakit geçirdiğimizden ve kendimi güvende hissettiğimden emin olurdu. Hep olmuştu.

Şimdi o yokken dünya çok korkutucu geliyordu. Massachusetts'ten ayrılmak istemiyordum. Hamile kaldığımı ve içimde bir bebeğin büyüdüğünü düşünmek beni dehşete düşürüyordu. Seyahat etmeyi de sevmiyordum. Bunları Mia'yla deneyimleyemeyeceksem hiç deneyimlemek istemiyordum. Belki bir gün Caleb'la yaparız diye düşünmüştüm ama maalesef düşündüğüm gibi olmamıştı.

İstediğim her şeyi deneyimlemiştim. Hayatımın en güzel kısmı bitmişti. Bu yüzden yaşamaya devam etmenin bir anlamı yoktu.

Ve ölümümün işe yaradığından emin olacaktım.

Yakınlardaki bir inşaat alanından küçük bir cüruf briketi yürütmüştüm. Bulabildiğim en küçüğünü almıştım ki bu beni suyun altında tutmaya yeterdi. Aşağı yukarı on beş kiloydu. Caleb'ın cüzdanından aldığım parayla bir nalburdan kablo almıştım. Kablonun bir ucunu ayak bileğime, diğer ucunu da cüruf briketine bağlamıştım.

Son bir saattir suyun gittikçe kabarmasını izliyordum. Yeterince yükseldiğinde cüruf briketiyle birlikte atlayacaktım. Kasımın ortasında suda kimse yoktu, böylece en az birkaç hafta bulunamayabilirdim. Cesedimin ortaya çıkışı Natalie'yi

çöküşe götüren son darbe olacaktı. Hayatının sonuna kadar hapis yatacaktı.

Başardık, Mia. Sonunda cezasını çekecek.

Acaba o da benim için aynı şeyi yapar mıydı? Mia ve ben her zaman birbirimizi savunmuştuk ama ben onu hep daha şiddetli savunmuştum. Tıpkı üçüncü sınıfta onunla alay etmeyi kesmiyor diye Jared Kelahan denen çocuğu oyun parkındaki demirlerden itmem gibi. Demirlerin üstüne oturup yerdeki Jared'a baktığımı, ben başının etrafında oluşan kan gölünü izlerken oyun parkındaki öğretmenlerin çığlık çığlığa yanına koştuklarını hatırlıyordum. Mia o zaman çok ileri gittiğimi söylemişti – tıpkı bazen Caleb'ın konuştuğu gibi konuşmuştu. Ama gerçek şu ki Jared bir daha onunla alay etmemişti. Daha doğrusu bir daha *kimseyle* alay edememişti.

Su seviyesi yükselmeye devam ederken Caleb'ın şu anda ne yaptığını merak ettim. Ona çoğunlukla Küçük Mia'ya nasıl bakacağından emin olmak için mesaj bırakmıştım ama o zeki biriydi. Mesajımdan kendime ne yapmayı planladığımı anlamış olabilirdi, şu anda muhtemelen panik içindeydi. Ama zamanla bunun en doğrusu olduğunu anlayacaktı. Şimdi olmasa bile bir gün.

Dalgalar durmaksızın sahile vuruyordu. Sanki su bana sesleniyor gibiydi. Beni çağırıyordu. *Dawn, Dawn, Dawn...*

Atlama vakti gelmişti.

"Dawn!"

Pekâlâ, bu seferki adıma biraz *fazla* benzemişti.

Başımı arkaya çevirdim. Bir an için ışık yüzünden gözlerim kamaştı. Elimi gözlerime siper ettiğimde bunun bir telefon ışığı olduğunu fark ettim. İskelenin öbür ucunda biri vardı.

"Dawn!"

Hemen ayağa fırladım. Sisin içine doğru baktığımda birinin benden tarafa geldiğini gördüm. İlkin yüzü gölgelerin arasın-

daydı ama Caleb olmadığı belliydi. Onun yapısında değildi. Kadına benziyordu, sesi de kadın sesiydi.

"Dawn!"

Bir adım daha atmasıyla yüzü belirginleşti. Midem çalkalandı. Natalie'ydi.

Onun burada ne işi vardı?

Telefonunun el fenerini kapadı. Sanki silahım varmış gibi ellerini havaya kaldırdı. Keşke olsaydı. Keşke şu anda silahım olsaydı, o zaman Natalie ölmüş olurdu. Üstelik ortada bir tanık da olmazdı.

Bunu düşünmüştüm. Daha basit bir plan tasarlamıştım. *Natalie'yi öldür.* O zaman kendimi ölmüş gibi gösterip saklanmama gerek kalmazdı. Ama ölüm onun için çok kolay olurdu. Ben onun benim çektiğim gibi acı çekmesini istiyordum. Her şeyi bitirmeye karar vermeden önce Mia'nın çektiği gibi.

"Lütfen atlama." Natalie'nin bakışları ayağımın dibindeki cüruf briketine kaydı. "Yalvarırım bunu yapma."

"Bana ne yapacağımı söyleme." Dişlerimi sıktım. "Beni nasıl buldun?"

"Caleb bana her şeyi anlattı."

Daha önce kızgınsam şimdi öfkeden kuduruyordum. Bunu nasıl yapardı? Onu suçlu göstermek için çektiğimiz onca çileden sonra ona nasıl giderdi? Neden bunun olmasına izin vermiyordu? "Bunu yapmaya hakkı yoktu."

"İyi ki söyledi." Rüzgâr Natalie'nin yüzüne vuruyordu, sarı saçlarının birkaç tutamını gözünün önünden çekti. "Amelia'yı tanıdığını bilmiyordum."

En yakın arkadaşımın adını bu kadının ağzından duymak canımı sıkmıştı. "*Tanımak* mı? O benim en yakın arkadaşımdı. *Tek* arkadaşımdı."

"Biliyorum. Özür dilerim."

"Onu sen öldürdün! Kankan Tara'yla birlikte ona işkence edip durdunuz, ta ki Mia bileklerini kesene kadar!"

Natalie yüzünü buruşturdu. "Biliyorum. Çok üzgünüm. Tek diyebileceğim, daha on yedi yaşındaydım. Aptallık ettim."

"Hayır, bunu kabul etmiyorum. On yedi gayet büyük bir yaş."

Bana doğru bir adım atınca bir adım geriledim. Ama dikkatli olmalıydım, henüz düşmek istemiyordum. "Beni dinle," dedi. "Benden nefret ediyorsun ama Amelia'ya olanlar yüzünden kendimi berbat hissettiğimi düşünmüyor musun? Tabii ki hissediyorum. O zamandan beri her gün kendimi suçladım. Bu yardımseverlik koşusunu neden başlattım sanıyorsun? Hatamı telafi etmeye çalışıyorum."

"Çok geç."

Bir an için birbirimize baktık. Üzerimde Caleb'ın ince ceketi vardı ve titriyordum. Evden benim montlarımdan birini alma riskine girmek istememiştik. Bunun kolları bana çok uzundu. Kıvırsam bile neredeyse parmak uçlarıma kadar iniyordu.

"Bak," dedi Natalie, "her şeyi biliyorum. Seth de biliyor. Atlamanın hiçbir yararı olmaz. Artık beni cinayetten suçlu gösteremezsin."

Söyledikleri arasında beni etkileyen tek şey bu olmuştu. Haklıydı. Caleb planımızı itiraf ettiyse bu yüzden hapse girmezdi. Caleb her şeyi mahvetmişti. Uğruna çabaladığımız her şeyi. Bunu bana nasıl yapmıştı? Bana bu şekilde ihanet edebildiğine göre beni seviyor olamazdı.

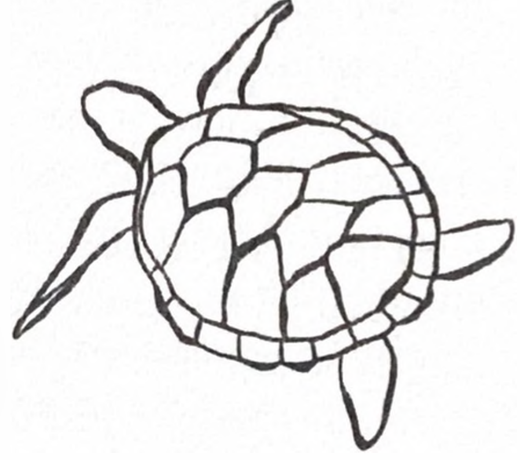
Natalie artık kim olduğumu biliyordu. Benim için hazırdı. İntikam alma fırsatım vardı ama Caleb bu fırsatı mahvetmişti. Natalie'ye, Mia'ya yaptığı şeyin bedelini ödetmek istiyordum ama bunu yapamayacaktım. Cezasını çekmesini sağlamanın tek bir yolu vardı.

Onu öldürmek zorundaydım. Caleb bunu yapmama asla izin vermezdi ama o şu an burada değildi. Beni durduramazdı. Bu işi bitirmek zorundaydım.

Tam şimdi ve burada.

ALTMIŞ

NATALIE

Dawn'ı ikna edip edemediğimi bilmiyordum. Onu okumak zordu. Caleb gibi öfkesini yüzüne yansıtmıyordu. Benden hâlâ nefret ediyordu ama şimdi ne yapacağını bilmiyordum.

Yine de kendini öldürmeye çalışacak mıydı? Söylediğim herhangi bir şey ona etki etmiş miydi?

Yere eğilip cüruf briketini aldı. Nedenini bilmiyordum ama o cüruf briketiyle yapacağı şey pek hayırlı olamazdı. Suya atmasından korkarak yanına biraz daha yaklaştım. Bunu yaparsa onu kolayca kurtarabileceğimi sanmıyordum. Ama gerekirse suya atlamaya hazırdım. Denerdim.

Ancak Dawn öyle yapmadı. Bunun yerine briketi başının üstüne kaldırdı. Göz göze geldiğimiz anda ne yapacağını anladım.

Cüruf briketiyle beni öldürene kadar dövmeyi planlıyordu.

Tanrım.

Zor olmazdı. O şey en aşağı on kilo vardı. Kafama birkaç kez vurması yeterliydi, oracıkta nalları dikerdim. O da nihayet intikamını almış olurdu.

"Dawn," dedim nefes nefese. "Ne yapıyorsun?"

"Yıllar önce yapmam gerekeni." Sesi düz, bakışları donuktu. "Bir daha kimseye zarar veremeyeceğinden emin olacağım."

"Dawn, lütfen yapma." Çantamı göğsüme bastırarak geriye doğru sendeledim. "Söyledim ya, Amelia'ya yaptığım şey için çok üzgünüm. Ama beni öldürmen hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Onu geri getirmeyecek."

"Üstelik sevdiğim adamı çaldın..."

"Çalmak mı?" Başımı iki yana salladım. "Ben Caleb'ı çalmadım!"

"En yakın arkadaşımı öldürmen yetmedi tabii, *onu* da elimden almak zorundaydın."

Hakikaten çıldırmıştı. Artık onu konuşarak ikna edebileceğimi sanmıyordum. "Dawn, *bana* çıkma teklifi eden Caleb'dı. Ben onun yalnız olduğunu sanıyordum!"

"Onu seviyordum." Yüzüme birkaç damla tükürüğü geldi. "Hayatımdaki son güzel şeydi –*tek* güzel şeydi– ama sen onu elimden aldın! Artık seni daha çok seviyor."

"Bu doğru değil!"

"Evet, doğru! Tabii ki seni daha çok seviyor."

"Sevmiyor! Tıpkı senin gibi benden nefret ediyor."

"Yalancı! Eskiden senden nefret ediyordu. Ama artık etmiyor. Herkes gibi o da büyüne kapıldı... Yoksa neden bana böyle ihanet etsin?"

Gözleri yaşarmıştı. O anda yıllar önce Amelia'ya yaptığım şey yüzünden ne kadar öfkeliyse Caleb'ı ondan "çaldığım" için de aynı derecede öfkeli olduğunu fark ettim. Hatta belki daha bile fazla. Dawn'ın kendini öldürebileceğini düşündüğünde Caleb'ın yüzünde beliren acı dolu ifadeyi asla unutamazdım. Belli ki Dawn da onun için aynı duyguları hissediyordu.

Caleb sahiden de doğru kişiydi. Ama *benim* doğru kişim değildi.

Ne var ki Dawn onun bana karşı gerçek hisleri olmadığına inanmayı reddediyordu. Gerçekle olan bağını yitirmişti ki zaten

başından beri zayıf bir bağdı. Artık neyin doğru olduğunu umursamıyordu. Tek derdi intikam almaktı. Dawn minyondu ama o cüruf briketini tutarken kolları titremiyordu bile. O şey nereye inerse insin zarar verecekti.

Onu durduracak bir şey yapmalıydım.

Çantamı karıştırdım. Parmaklarım biber gazı spreyinin üzerine kapandığı anda onu çantamdan çıkardım. Dawn'ın bakışları şaşkınlıkla doldu ve bir saniye sonra gazı sıktım. Gaz kalın bir bulut hâlinde spreyin ucundan fışkırarak Dawn'ın gözlerine doldu.

Dawn çığlık attı. Cüruf briketini yere düşürdü ama neyse ki ikimizin de ayağına gelmedi. Gözlerini tutarak iki büklüm eğildi. "Seni sürtük!" diye bağırdı.

Vay canına, onu iyi haklamıştım. Yüzünü tutmaya devam ederek yerde debeleniyordu. Onu yanlışlıkla kör etmediğimi umdum. Dawn Schiff'e karşı işlediğim suçlara bir de bunu eklememe gerek yoktu.

Nihayet çığlık atmayı kesip bana baktığında gözleri kan çanağına dönmüş, sulanmıştı. Ama neyse ki kör olmuşa benzemiyordu.

"İyi," dedi. "Sen kazandın. Caleb senindir."

İskelede yanına diz çöktüm. Her yanıma kıymık batacaktı ama bunu düşünmemeye çalıştım. "Dawn, Caleb'ı istemiyorum. O da beni istemiyor. Bu konuda bana güven."

Yüzünü avuçlarının arasına gömüp başını salladı.

"Seni seviyor," dedim. "Sadece seni seviyor. Onunla ne kadar birlikte olmaya çalıştıysam hep geri durdu. Sebebini şimdi anlıyorum. Hem bu gece ne yaptı, biliyor musun?"

Yine başını salladı.

"Ağladı." Caleb'ın gözyaşlarını düşündüm. Hiçbir erkek benim için böyle duygular beslememişti. Bazen bunun hiç olup olmayacağını merak ediyordum. Ama Caleb, tuhaf Dawn için

böyle duygular besliyordu. "Başına bir şey gelmiş olabileceği düşüncesine katlanamadı."

"Atlatırdı."

"Bence atlatamazdı. Mahvolurdu."

Dawn iskelede oturmuş, gözlerine sıktığım gazı silerken bir müddet sözlerimi düşündü.

"Daha önce söylediğim şey doğruydu." Okyanusa bakarak dalgaların kıyıya vuruşunu izledim. "Amelia'yı düşünmediğim ve ona yaptığım şey yüzünden kendimden nefret etmediğim tek bir gün bile olmadı. Evet, arkadaş olduğumuz kısmını uydurdum ama hep onun anısına koştum. Hepsi onun içindi. Bu benim kefaretimdi."

"Bunlar yaptığın şeyi silmez."

"Biliyorum. Yine de bilmeni istedim."

Dawn'ın bakışları ayak bileğine kaydı. Kablo hâlâ sağ bileğine bağlıydı. Düğümü çözmeye koyuldu.

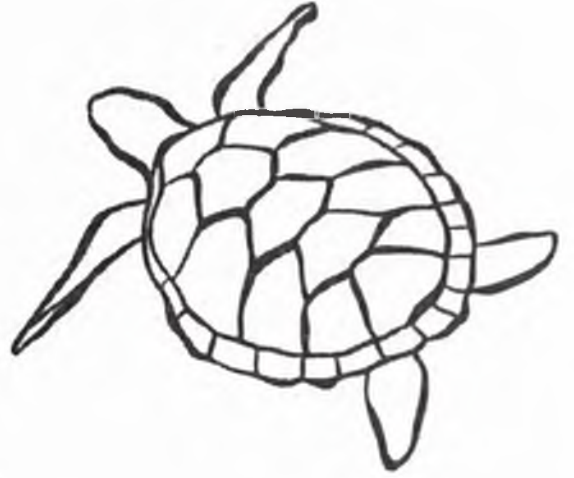
"Caleb gerçekten ağladı mı?" dedi düğüm çözülürken.

Başımla onayladım.

"Mia'nın arkasından bile ağlamamıştı," diye mırıldandı.

Başka bir şey söylemedi. Ben de söylemedim. Orada öylece oturup suyun yükselmesini izledik, ikimiz de bizi pençesine çekmediği için mutluyduk çünkü ikimiz de bu gece bu kaderin kıyısından dönmüştük.

ALTMIŞ BİR

Çantamdaki telefonum titredi. Mesaj gelmişti.

Telefonumu çıkarıp baktığımda bir sürü mesaj geldiğini gördüm. İkisi Seth'ten, beşi de Caleb'dandı, hepsinde nerede olduğumu soruyorlardı. İkisine de Dawn'ı bulduğumu yazdım ama tam olarak nerede olduğumuzu söylemedim. Yerimizi tarif edebileceğimden bile emin değildim.

"Pişt," dedim Dawn'a, "Caleb'la Seth bizi arıyorlar. Geri dönsek iyi olur."

Kaşlarını çattı. "Şimdi ne olacak?"

Güzel soruydu. Yapmak istediğim ilk şey Dawn'ı karakola götürmekti, böylece Santoro onun hâlâ hayatta olduğunu görecek, benim iş arkadaşına zorbalık eden ve firmadan para çaldığımı fark ettiğinde onu öldüren soğukkanlı bir katil olmadığımı anlayacaktı. Bana bütün suçlamaların düştüğünü söylediğini duymak istiyordum.

Tabii o diğer kadının kurban gittiği cinayeti benim üstüme yıkmaya çalışmıyorsa. Dürüst olmak gerekirse ondan her şeyi beklerdim.

"Caleb iyi olduğunu görmek istiyor," dedim Dawn'a. "İlerisine ondan sonra bakarız."

Dawn bir müddet bunu düşündü. Sonra sendeleyerek ayağa kalktı. Bir yanım son anda kendini okyanusa atmasından korkuyordu ama neyse ki öyle bir şey yapmadı.

"Bana çok kızacak," diye mırıldandı.

"Kızmayacak. İyi olduğunu görünce rahatlayacak."

Kuru araziye çıkmadan önce yanlışlıkla iskelenin kenarından aşağı düşmeyelim diye telefonumun el fenerini açtım. Ayrıca hem Caleb'a hem de Seth'e kısa bir mesaj gönderdim:

Angry Crab restoranının hemen yanındaki iskeledeyiz.

Ana yola çıktığımız sırada bir çift far bize doğru yanaştı. Seth de Caleb da gelmişti. Önce Caleb yeşil Ford'unu kenara çekti ve araba neredeyse hâlâ hareket hâlindeyken şoför koltuğundan indi. Durduğumuz yere doğru koşarken saçları karman çorman olmuştu, montunun önü açıktı. Biz daha onun varlığını fark edemeden kollarını Dawn'a dolayıp onu göğsüne çekti.

"Tanrım." Sesi çatallandı. "Aklım çıktı. Böyle bir şey yapmayı nasıl düşünürsün? Nasıl, Dawn? Ben asla..."

Dawn hiçbir şey söylemedi ama o da Caleb'a sarılıyordu. İncecik parmaklarıyla onu öyle sıkı kavramıştı ki loş sokak ışıklarının altında bile ne kadar beyaz olduklarını görebiliyordum. Orada öylece, birbirlerine sarılarak durdular.

Dürüst olmak gerekirse hafiften gözlerim doldu.

"Nat!"

Seth, Caleb'ın arkasına park etmişti ve şimdi arabadan iniyordu. Caleb kadar telaşlı değildi ama yine de koşarak yanıma geldi. Seth'in beni Caleb'ın Dawn'ı sevdiği gibi sevdiğini düşünerek kendimi kandırmayacaktım ama bugün benim için çok şey yapmıştı. Kefaletimi ödeyerek beni hapisten kurtarmıştı.

Rhode Island'a götürmüştü. Gerek kalsaydı avukat da tutacaktı. Seth Hoffman'ı hafife almış olabilirdim.

"İyi misin?" diye sordu onu duyabileceğim kadar yaklaştığında.

Başımla onayladım ama kollarımı gövdeme sardığımda düşündüğüm kadar iyi olmadığımı fark ettim. Sabah *hapisteydim*. Aşağı yukarı yirmi dakika önce Dawn bir cüruf briketiyle kafamı patlatmak üzereydi. İyi olmaktan çok uzaktım.

Ama olacaktım.

"Üşüyor musun?" Seth çıkarıp bana verecekmiş gibi montunun fermuarını açtı. "Donuyormuş gibi görünüyorsun."

"Biraz üşüyorum," diye kabul ettim. Hava eksi bir ya da iki derece olmalıydı, okyanustan gelen rüzgârı da eklersek belki daha bile düşüktü.

Seth montunu çıkarmadı ama boynundaki atkıyı çıkardı. Nazikçe benim boynuma sardı; belli belirsiz tıraş losyonu gibi kokan siyah bir polar atkıydı. Onun sıcaklığını yayıyordu.

"Teşekkürler," dedim.

"Rica ederim."

Bakışları üzerimde gezinirken bu gece benimle eve gelmesini istemenin uygunsuz olup olmayacağını düşündüm. Mesele sadece yalnız olmak istememem değildi. *Onunla* olmak istiyordum.

"Ah, ne diyeceğim," dedi. "Gelirken radyo dinliyordum da, Cohasset'te bulunan kadının kimliğini tespit etmişler."

Başımla onayladım. "Ailesi adına sevindim."

"Evet, ayrıca Santoro'yu hâlâ hayatta olduğu ortaya çıkan birinin cinayet şüphelisi olarak seni tutukladığı için güzelce paylayacaklarından eminim. DNA sonucunu beklemeleri gerekirdi, çok acele ettiler."

Evet, Santoro beklemeliydi. Ama beni yakalamak için can atıyordu. Sırf çocukken zorbalığa uğradığı için.

Caleb'la Dawn nihayet birbirlerinden ayrılmışlardı. Caleb kolunu onun omzuna sarmış, kendi vücut sıcaklığıyla onu ısıtıyordu.

"Eee, Cohasset'teki kadın kimmiş?" diye sordum Seth'e.

Omzunu kaldırdı. "Adı... Kara bir şeydi sanki?" Başını yana yatırıp düşündü. "Hayır... Tara'ydı sanırım? Neyse işte, tanıdığımız biri değildi."

Tara mı?

Hayır... O olamazdı...

Titreyen ellerimle çantamdan telefonumu çıkardım. Arama motorunu açıp Cohasset'te bulunan cesedin kimliğine dair haberlere baktım. Son dakika haberiydi ve ismi ilk sonuçlarda yer alıyordu.

"Tara Wilkes," dedim boğulur gibi.

Tara Wilkes. Lisedeki en yakın arkadaşım. Yıllar önce benimle birlikte Amelia Hodge'a o sahte mektupları yazan kız.

Seth parmaklarını şıklattı. "Aynen, Tara Wilkes. Oydu."

Bakışlarım Caleb'ın yüzüne kaydı. Tara Wilkes adını söylediğimi duymuştu ama tepki vermemişti. Yüzünde onu tanıdığına dair en ufak bir iz bile yoktu. Bu isim onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Ama Dawn'a baktığımda bambaşka bir şey gördüm.

Ormanda bulunan kız tesadüf değildi. Dawn yıllarca benden elebaşı olduğum için nefret etmişti ama Amelia'nın intiharındaki rolünden ötürü Tara'dan da nefret etmişti. Ölmek benim için fazla kolay olurdu ama Tara için olmazdı.

Tanrım.

"Zavallı kadın," diyordu Seth. "Radyoda saçları kesilmiş ve yüzü tanınmayacak hâle gelene kadar dövülmüş olduğundan Dawn sandıklarını söylüyorlardı."

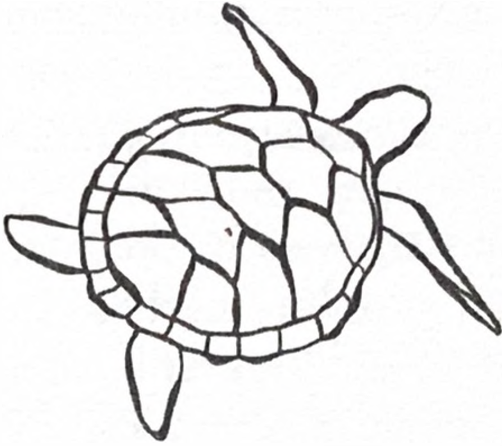
"Tanrım," dedi Caleb, Dawn'a daha sıkı sarılarak. "Korkunç."

Dawn gözlerini benden ayırmadan, "Evet," dedi. "Korkunç."

Buz gibi havayla ilgisi olmayan biçimde içim ürperdi. Dawn'ın, Amelia'nın ölümünden sorumlu olduğunu düşündüğü insanlardan intikam almaktan daha çok istediği bir şey yoktu. Bunun için her şeyi yapmaya hazırdı. Kendi canına kıymaya hazırdı. Başkasını öldürmeye hazırdı.

O çok tehlikeli bir kadındı.

Ve bunu benden başka kimse bilmiyordu.

SON SÖZ

BİR YIL SONRA

DAWN

Kaplumbağalar yavaşlıklarıyla bilinse de bu aslında onları tarif etmek için pek adil bir ifade değildir. Çoğu saatte üç kilometre yürür ki bu da insanların normal yürüme hızı olan saatte altı kilometrenin yarısıdır. Ama kaplumbağalar saatte on altı kilometre yüzebilirler. Ve dünyanın en hızlı kaplumbağası saatte otuz iki kilometreye ulaşabilir. Bu da dünyanın en hızlı kaplumbağasının bir 5K koşusunu on dakikada tamamlayabileceği anlamına geliyor.

Ben yarım saatte tamamladım.

İki ay boyunca antrenman yapmıştım. Caleb'la beraber yapmıştık. Mahallenin etrafında yan yana koşarak dayanıklılığımızı ve hızımızı artırmaya çalışmıştık. İlk gün iki kilometre bile koşamamıştım. Son çeyrekte nefes nefese kalmıştım, ciğerlerim alev alev yanmıştı. Ama bugün 5K'nin bitiş çizgisini hızla geçtim, terlemiştim ve her yanım ağrıyordu ama yine de adrenalin doluydum.

Caleb hemen yanımdaydı. Bacakları benimkilerden çok daha uzun olmasına ve bu yarışı on dakika önce bitirebilecek durumda olmasına rağmen bütün parkuru birlikte koşmuştuk. Bana tezahürat yapmıştı.

Mia görseydi bizimle gurur duyardı.

"Harikaydın, Dawn." Caleb beşlik çakabileyim diye elini uzattı. "İyi misin?"

Hâlâ nefesimi toparlamaya çalıştığımdan başımla onayladım. "Müthişti."

"Değil mi?" Sırıttı. "Demiştim."

O da benim kadar terli ve dağılmış vaziyette olsa bile Caleb'a bakarken göğsüm kabardı. Neredeyse canıma kıydığım o gece iskelede beni kollarının arasında sımsıkı sararken Natalie'yi kıskanmakla ne büyük bir aptallık ettiğimi fark etmiştim.

Caleb beni seviyordu. Daima beni sevecekti.

O istediğinin bu olduğunu söylese bile ömrünün sonuna kadar onu kendime bağlama konusunda hâlâ çekincelerim vardı. İlişkimizi yavaş yavaş ilerletiyorduk. Birkaç ay önce yanına taşınmıştım. Bütün eşyalarını ve mutfak dolaplarını kendi zevkime göre döşemek birkaç günümü almıştı. (Tabakları üç farklı renkteydi ve hepsi tehlikeli biçimde üst üste yığılmıştı; korkunçtu.) Ama bir süre sonra birbirimize alışmaya başlamıştık. Yine de sonraki adımdan bahsetmeye çekiniyordum. Evlilik. Bu, büyük bir adımdı.

Gelgelelim yürütebileceğimize gün geçtikçe daha çok inanıyordum.

Natalie kayıt masasından bana el salladı. 5K tişörtü ve daracık taytının içinde bugün de her zamanki gibi harika görünüyordu. Ormanda bulunan cesedin Tara Wilkes'e ait olduğunu öğrendiğinde benzinin nasıl attığını hâlâ hatırlıyordum. Ne yaptığımı fark ettiğinde.

Çenesini kapalı tutacağından emin değildim. Onu susturmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım ama Natalie'nin sır tutmakta iyi olduğunu öğrenmiştim. Bu, onun açısından iyi bir şeydi çünkü ben de onun bir sürü sırrını biliyordum.

Mesela Dedektif Santoro'ya anlattığım hikâyeyi doğrulamıştı: Seramik kaplumbağa kafama düşmüştü ve günlerce bilinçsiz

bir hâlde sokaklarda dolaşmıştım. Güney kıyısının yarısının beni aradığından haberim yoktu.

Ayrıca polislere Tara'yla olan bağlantımızdan da hiç bahsetmemişti. Kimse araştırmamıştı ve ben de izlerimi örtmekte çok iyiydim. O cinayet hâlâ çözülememişti. Büyüdüğünde kendini ailesinden soyutlamış, çok az arkadaşı olan sefil bir insana dönüştüğü için şanslıydım. Bu sayede kimse yana yakıla cevaplar aramıyordu.

Bundan birkaç ay önce Natalie bana 5K koşusunu organize etmesine yardımcı olmak isteyip istemediğimi sormuştu. Caleb da ben de uzun zaman önce Vixed'dan ayrılmıştık – orada çalışmaya devam etmek çok saçma olurdu– ama Mia'nın gerçekten seveceği bir yardım derneği için para toplama fikri bana cazip gelmişti.

Natalie'nin de onayıyla yarışı bu yıl Mia'yla daha da ilgili hâle getirmiştik. Hatta podcastlere katılıp onun hakkında konuşmuştum. Bu bana duygusal rahatlama yaşatmıştı. Hareket kabiliyetiyle ilgili yaşadığı zorluklardan ve bu paranın ne kadar önemli olduğundan bahsetmiştim. Natalie bu yılki bağışların rekor kırdığını söylemişti.

Kayıt masasının hemen yanında Mia'nın, Caleb'ın çıkardığı eski bir fotoğrafından yaptırılmış kocaman posteri vardı. Onu çok özlüyordum ve sırf bu postere bakmak bile beni mutlu ediyordu.

"Mia seninle çok gurur duyardı," dedi Caleb aklımı okumuş gibi. Bunu nasıl yaptığını bilmiyordum. "Bundan eminim."

Mia benimle çok gurur *duyardı*. Tara Wilkes'ı öldürerek ölümünün intikamını almamdan gurur duyardı. Ama Natalie konusunda onu hayal kırıklığına uğratmıştım. Fakat başka seçeneğim yoktu; Caleb ve ben Tara'dan neredeyse hiç bahsetmezdik ancak Natalie'yi öldürmeme asla izin vermezdi. Şiddete *sinir bozucu derecede* karşıydı. Öyle ki planımı ona anlattığıma pişman olmuştum.

Caleb göründüğümden daha iyi biri olduğuma inanıyordu. Gerçeği asla öğrenmemeliydi.

Başımı omzuna yasladım. "İkimizin birlikte olması hakkında ne düşünürdü sence?"

"Abisi ve en yakın arkadaşının mı? Dalga mı geçiyorsun? Sevinçten havalara uçardı."

Muhtemelen haklıydı. Bu tam da Mia'nın bayılacağı bir şeydi. Acaba o nasıl bir adamla birlikte olurdu? Mia harika biriydi. Bu yüzden o adamın son derece özel biri olması gerekirdi.

"Şu anda her neredeyse," dedi Caleb, "sonsuza dek birlikte olmamız için dua ediyordur."

"Sence olacak mıyız?"

Caleb bana tuhaf tuhaf baktı. Artık yüz ifadelerini okumakta daha iyiydim ama bunu okuyamadım. Ne düşündüğünü bilmiyordum. Sonsuza dek birlikte olmayacağımızı mı düşünüyordu? Çünkü son zamanlarda onun olmadığı bir hayatta yaşayamayacağımı daha sık düşünür olmuştum. Bensiz daha iyi olacağını bilsem bile bencilce nedenlerden onu sonsuza dek hayatımda istiyordum.

"Ne?" dedim.

Caleb cevap vermedi. Bunun yerine tek dizinin üstüne çöktü. Ona bakakalarak elimi ağzıma kapadım.

"Dawn." Şortunun cebini karıştırarak mavi, kadife bir kutu çıkardı. Bunu bir yıldır saklıyor olmalıydı. Doğru zamanı bekliyordu. "Dawn, seni çok seviyorum."

Konuşamıyordum bile. Kolay kolay ağlamazdım ama şu anda gözlerimin yaşardığını hissedebiliyordum.

Ne olduğunu fark eden insanlar etrafımızda toplanmaya başlamışlardı. Caleb mavi, kadife kutuyu açtı. İçindeki yüzüğü görünce soluğum kesildi. Elmas yerine zümrüt almıştı. Yeşildi. Tıpkı kaplumbağalar gibi.

"Dawn, benimle evlenir misin?"

"Evet! Evet!"

Yeşil yüzüğü dördüncü parmağıma takarken ikimizin de elleri titriyordu. Belki koşmanın sebep olduğu endorfin yüzündendi ama hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim. Geçen yıl yaşanabilecek her şeyi yaşadığımı düşünürken fena hâlde yanılmıştım. Daha yaşanacak bir sürü şey vardı. Hayatımın en büyük hatasını yapmadan önce beni durdurduğu için Natalie'ye inanılmaz minnettardım.

Onu öldürmemeye karar verdiğim için mutluydum.

NATALIE

Caleb ve Dawn o kadar tatlılardı ki insanın kusası geliyordu.

Kalabalık, Caleb'ın sürpriz teklifinden dolayı çılgına dönmüştü. Bu ikisi birlikte çok mutlu olacaklardı. İkisi de inanılmaz tuhaftı – tam birbirlerini bulmuşlardı. *Tanrı dünyaya getirecekleri çocukların yardımcısı olsun.*

Elbette Caleb, Dawn'ın ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyordu. Ama öğrenirse de benden öğrenmeyecekti.

Seth yarış bittikten sonra boşalan kayıt masasında yanıma geldi. Kolunu omzuma atıp sırıttı. Geçen ay boşandığından beri toplum içinde sevgi gösterilerinde bulunma konusunda daha rahat davranıyordu. Melinda anasından emdiği sütü burnundan getirdiyse de artık hayatından tamamen çıkmıştı. Şimdi sadece ikimiz vardık.

"Harika iş çıkardın, Nat," dedi.

"Teşekkürler. En güzel yılımız buydu."

Dawn kalabalığın onu tebrik ettiği yerden benimle göz göze geldi. Ne zaman büyük kalabalıkların arasına girse olduğu gibi biraz rahatsız görünüyordu ama bununla başa çıkabiliyordu. Ona mutlulukla el salladım, o da bana el salladı. Dawn bu yılki 5K koşusunun organizasyonunun büyük bir parçası olmuştu.

Kabul edeceğinden emin değildim ama yıllar önce canına kıyan arkadaşının anısına bir şey yapacak olma fikrine bayılmıştı.

Aradan on dört yıl geçmesine rağmen Amelia hâlâ hayatlarımızda farklılıklar yaratıyordu. Yıllar içinde 5K koşusu sayesinde bir sürü para toplamış, bu yılki koşuyla rekor kırmıştık. Dedektif Santoro bile büyük bir bağış yapmıştı – sanırım zeytin dalı uzatıyordu.

Ve elbette her zamanki gibi kendi payımı almıştım.

Ama çok dikkatliydim. Asla küçük bir miktardan fazlasını almazdım. Hayat tarzımı sürdürmeme yetecek kadar ama kimsenin fark edeceği kadar da çok değil. Amelia intihar ederek başıma açtığı dertlerden sonra bana bu kadarını borçluydu. Bir sürü insan beni suçlamıştı ve sınıf başkanlığı görevimden çekilmek zorunda kalmıştım, hatta öğretmenlerimden biri beni dersinden bırakmakla tehdit etmişti! Amelia'nın kendi canına kıyması benim suçum değildi; o *zayıftı.* Tanrım, alt tarafı aptalca bir *şaka* yapmıştım.

Geçen yıl toplanan bağıştan her zamankinden biraz daha fazla almak zorunda kalmıştım. Seth firmadan para çaldığımı öğrenmeden önce o parayı hesaba geçirmeliydim. Daha kapsamlı bir araştırma yapmış olsaydı izimi gizleyemezdim. Ama bunu yapmayacağını biliyordum. Daha dikkatli biri olsaydı zaten en başından firmadan para çalamazdım.

Bu konuda suçluluk duymuyordum. Vixed rekor kârlar elde eden büyük bir firmaydı; ürünlerimiz peynir ekmek gibi satıyordu. Collahealth dışında; o, birtakım beklenmedik yan etkilerinden dolayı birkaç ay önce toplatılmıştı.

Seth omzumu sıkarak şimdi el ele tutuşan Dawn'la Caleb'a baktı. "Bu sana herhangi bir fikir veriyor mu?"

"Bilmem," dedim. "*Sana* veriyor mu?"

"Olabilir." Göz kırptı. "Sonuçta ben artık özgür bir adamım."

Son bir yılda ilişkimiz hayli ciddileşmişti. Ben ondan ayrıldıktan sonra Seth kahrolmuş ve beni geri kazanmaya çalış-

mıştı. Açıkçası gururum okşanmıştı. Evet, ilk birlikteliğimizde karısından ayrılmak istememişti. Yakalanmadığımızdan emin olmak için çok dikkatli davranmıştı.

Hâl böyle olunca işleri ilerletmek bana düşmüştü. Melinda'ya kocasının başka bir kadınla münasebeti olduğunu söyleyen bir not göndermiştim. Perişan olmuştu ama umduğum gibi Seth'ten ayrılmamıştı. Böylece birkaç tehdit telefonu uydurmuş, korkutucu bir iki not yazmış ve Seth'i karısının benimle uğraştığına inandırmıştım.

Sonra kadın gerçekten de benimle uğraşmaya başlamıştı. Beni gerçekten tehdit etmişti. Geçici süreliğine de olsa geri çekilmek zorunda kalmıştım.

Ama artık hayatımızdan çıkmıştı. Hatta ona karşı uzaklaştırma emri çıkarttırmayı bile başarmıştım, her ne kadar küçük Melinda Hoffman benim için gerçekten tehlikeli olmasa da. O bana zarar veremezdi.

Denediğini görmek isterdim doğrusu.

Bu yılki cömert 5K bağışları sayesinde köşeye gelinlik alacak para ayırabilecektim. Evlendiğimizde Seth'e her zaman istediği çocuğu verebilirdim. Hepimiz için mutlu son olacaktı. Eh, Melinda hariç.

Seth'in yanında durup Caleb'ın Dawn'ı öpmesini izledim. Gerçekten de birbirlerine çok yakışıyorlardı. Dawn o gece aklını başına toplayıp okyanusa atlamadığı için seviniyordum. Küçük farenin beni mahvetmeye o kadar yaklaşmış olması inanılmazdı. Düşündüğümden daha kurnazdı.

Artık aramızda sözsüz bir anlaşma vardı. Ben Tara konusunda çenemi kapalı tutacaktım, o da Vixed'dan zimmetime geçirdiğimi bildiği para konusunda çenesini kapalı tutacaktı. Seth dikkatsiz olabilirdi ama o değildi. İşten sonra benimle konuşmak istediğini söylediği e-postasını alır almaz ne yaptığımı öğrendiğini anlamıştım. *Son derece önemli bir mesele.* Bu yüzden onunla konuşmak için sabırsızlanıyordum. O kadar ki

ertesi gün onu bulmak üzere evine gitmiş ve orada Dawn'ın ortadan kaybolduğunu, halının üzerinin de kanla kaplı olduğunu keşfetmiştim.

Yolsuzluk yaptığım için yakalanmamı istemişti. Bunun onu öldürmekteki gerekçem olmasını istemişti. Ama şimdi ben de onun bir sırrını biliyordum.

Birbirimizin sırrını mezara götürecektik.

Dawn tehlikeli olabilirdi.

Ama ben de öyleydim.

SON

TEŞEKKÜRLER

Elli yıldır bu kitap üzerinde çalışıyorum.

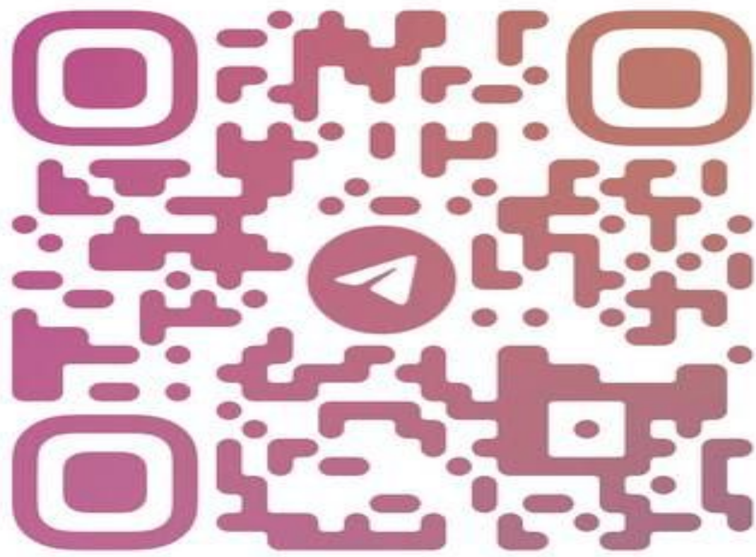
Henüz elli yaşında olmadığımdan bu muhtemelen doğru değil ama bana öyle geliyor. Yıllardır *İş Arkadaşı*'nın –kısaca "kaplumbağalar kitabı" olarak biliniyordu– taslakları üzerinde çalışıyorum ve ortaya birbirinden farklı bir sürü taslak çıktı. Dürüst olmak zorundayım: İlk taslağın başı çok sıkıcıydı. Herkes öyle demişti. Sıkıcı olmamasını sağlamak için tam dört kere baştan yazdım (eh... umarım bunu başarabilmişimdir).

Bu kitabın her tekrarını okuyan anneme çok teşekkür ederim. Taslakları okuyup fikir veren diğer herkese de çok teşekkürler: Pamela, Nelle, Kate ve Maura. Ayrıca düzeltileri için Val'e de çok teşekkür ederim.

Temsilcim Christina Hogrebe'nin yanı sıra tüm JRA ekibine hem desteklerinden hem bana olan inançlarından hem de kitabı en iyi hâle getirmeme yardımcı oldukları için kocaman teşekkürler. Ayrıca *İş Arkadaşı*'nı dünyaya getirmeme yardım eden Sourcebooks'tan Jenna Jankowski ve Anna Michels'a çok teşekkür ederim.

Bütün teşekkür yazılarımı okurlarıma teşekkür ederek bitiririm. Mecburum çünkü inanmazsınız ama dünyanın en iyi ve en sadık okurları bende! Hepinize inanılmaz minnettarım ve umarım emeklerimin bu son meyvesini keyifle okursunuz!

@AYISIGIKITAP